RACHEL FINDING

Conced iu prelung it

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

Beth sta cu coatele sprijinite pe masa din bucătărie, gândindu-se la Reid. N-o întrebase niciodată ce-o făcuse să vină la ferma lui să-i îngrijesc' fiul, nici de ce lipsea două luni de la slujbă. Şi ea fusese surprinsă să descopere că un bărbat ca el, trăia retras într-un sat din Virginia. Nu era din aceste locuri, nu vorbea dialectul local, nu avea felul de a vorbi mai tărăgănat al localnicilor. Era un bărbat născut si trăit la oraş, ca si ea.

Stând în această casă minunată, Beth îl aştepta să se întoarcă de la slujbă. Ca o soţie, se gândi ea, oarecum amuzată de această postură inedită. Fiul lui era deja culcat, mâncarea în cuptor, cafeaua în ibric. Se mai uită odată la ceasul de pe perete si văzu că era ora nouă, iar mâncarea din cuptor începea să-si piardă savoarea si culoarea cu fiecare clipă care trecea. Dacă nu va veni curând, nu va mai avea nici un gust. Iar dacă i-ar fi soţie, s-ar întreba dacă nu cumva Reid are vreo legătură cu secretara sa si asta este explicaţia întârzierii.

Se cunoscuseră la Washington, la petrecerea lui Doc. După douăzeci de minute de discuţie, o invitase să-şi petreacă vara la ferma sa, să aibă grijă de fiul lui de cinci ani, pentru ca el să poată lucra la Richmond. Când îl întrebase de ce nu găsise o femeie mai tânără să-l ajute, el îi spusese râzând că preferă o femeie de douăzeci şi şase de ani, înaltă, cu părul negru tuns scurt şi ochi minunaţi, albaştri.

Ii zâmbise fermecător, iar ea începuse să râdă, apoi se trezise acceptând invitaţia.

De ce nu? Doc insistase că este bine să plece undeva departe de muncă vreo două luni, aşa că, de ce să nu meargă la fermă?

Ii plăcea Reid. Ii plăcuse imediat părul lui ondulat, zâmbetul, ochii lui căprui, care păreau că râd. Avea un aer nonşalant, părea mulţumit de sine. Era înalt, zvelt, se mişca dezinvolt ca un atlet.

Dimineaţa, după ce se trezise, revăzuse seara trecută cu alţi ochi, dar mai ales invitaţia lui Reid, şi-l sunase să-i spună că renunţă la înţelegerea lor.

- Nu vreau să mai merg, îl informase ea pe un ton care nu suferea contrazicere. Pentru a putea să-i vorbească pe acest ton, Beth îşi controlase vocea, amintindu-şi ce-i spusese o prietenă, că are o „voce de dormitor“. Ştia că în astfel de situaţii, vocea era în defavoarea ei. Cu greu îşi amintea să-şi controleze vocea în timpul discuţiilor oficiale, de afaceri.

- De ce te-ai răzgândit? o întrebă el.

- Aseară băusem câteva pahare şi am fost mai uşor de convins. Dar acum, după ce am revăzut afacerea, nu mi se pare interesantă.

- Mda, zise el. Parcă spuneai că lucrezi în publicitate?

- Da, dar nu văd ce legătură are cu discuţia noastră.

El începu să râdă. Lui Beth îi plăcea felul în care i se destindea chipul atunci când râdea. Părea mult mai tânăr.

- Vrei să spui că nu mi-ai înţeles mesajul?

- Nu. Ai putea fi mai ... explicită?

Ea oftă.

- Ti-am acceptat propunerea sub impulsul momentului. A fost însă o decizie pripită. Nu m-am gândit la toate aspectele implicate, la consecinţe. Beth spera să fie convingătoare, sigură de sine, şi-şi alegea cu grijă cuvintele. M-am simţit bine aseară la petrecere, ai fost un companion excelent, dar acesta nu este un motiv să-mi fac bagajele şi să mă mut la tine.

- Pentru a avea grijă de fiul meu, sublinie el.

- Mă crezi naivă?

- După cum se vede, nu. El râse din nou. Beth, am făcut şi eu invitaţia sub impulsul momentului, dar de ce să nu încercăm? Ai putea veni să ai grijă de fiul meu şi ne-am înţelege de la început că nu vii pentru mine.

- Va trebui să mă mai gândesc.

După ce închise îl sună pe Doc să-l întrebe cine era Reid McShane şi ce ştia despre el.

Doc ştia foarte multe. Reid era nepotul său. Era un om cu caracter, un bărbat integru, manierat şi altele... numai lucruri bune. Iar dacă s-ar duce la ferma lui, ar avea şi ea de câştigat, pentru că aerul curat de acolo i-ar prii. Desigur, era o femeie de douăzeci şi şase de ani, nu mai trebuia să-i spună el cum stau lucrurile în viaţă, dar ea trebuia să decidă.

Aşadar, Doc era în spatele acestei invitaţii! Nu se supără pe el. Era un prieten de familie, medicul familiei lor, care îi fusese ca un tată, care se ocupase de ea mai mult decât adevăratul ei tată. El îi recomanda să meargă într-un loc liniştit, cum era ferma lui Reid.

După toate acestea, Beth acceptă invitaţia şi iat-o, pe Beth Anderson, director de imagine al uneia dintre cele mai mari agenţii de publicitate din Washington având grijă de un puşti de cinci ani.

Ferma lui Reid consta din mai multe hectare de pădure, o păşune, un lac cu trestii, o grădină de legume. Mai erau găinile, iepuraşii pentru copil, capra şi un Golden Retriever, numit Rufus.

Şi casa. Nu mai văzuse o casă ca asta decât în filme. Arăta mai mult a buncăr; era construită direct pe pământ. Reid o proiectase singur şi o construise, apoi se retrăsese aici în Virginia din cine ştie ce motive.

Nu era un fermier convins, dacă avea doar o capră, găini şi iepuri.

Reid McShane era arhitect. Unul cu vederi cam largi, se gândi ea, admirând stilul, arhitectura construcţiei sale, atitudinea lui nonconformistă.

Auzi maşina şi lătratul lui Rufus, apoi, după o clipă, Reid îşi făcu apariţia. Părea obosit, dar fericit, iar Beth simţi că inima începe să-i bată mi tare, lucru curios pentru ea, dar care i se mai întâmplase când îl văzuse la petrecere.

- O, ce zi am avut! începu el, aşezându-se pe un scaun.

- Ai mâncat ceva?

El scutură din cap, scoţându-şi cravata.

- Nu, sunt lihnit. O să-mi fac o omletă, sau o să văd eu...dar mai întâi trebuie să văd ce este cu biata Phoebe.

Biata Phoebe era capra cea albă. Reid îngrădise o parte din păşune pentru ea cu un gard destul de înalt, greu de sărit. Fusese nevoie, se gândise Beth, să închidă biata făptură ca pe un criminal periculos?

Reid pufnise în râs când o auzise, lămurind-o că Phoebe era o încăpăţânată, care voia cu orice chip să roadă legumele din grădina lui.

Beth se uită spre cuptor.

- Ti-am păstrat nişte mâncare caldă, dar am făcut-o acum câteva ore, nu ştiu dacă mai are acelaşi gust acum.

- Nu poate fi decât minunată, absolut minunată!

Reid ieşi din bucătărie unde se întoarse după câteva minute, îmbrăcat cu blugi şi cămaşă.

- Nu voi întârzia decât câteva minute, zise el ieşind.

Când se întoarse cu laptele de la capră, Beth luă căldarea
din mâna lui şi-l invită să mănânce.

- Mă ocup eu de lapte, spuse ea. Il turnă în câteva sticle pe care le puse în frigider, în timp ce Reid înfulecă mâncarea într-o clipită.

Ii turnă puţină cafea şi i-o aduse la masă.

Apoi, din senin mâinile începură să-i tremure violent, cafeaua se vărsă pe masa de bucătărie. Tot trupul îi era scuturat de convulsii. Simţi că leşină.

- Imi pare rău... mai reuşi să spună apoi bucătăria începu să se învârtă cu ea.

Reid o prinse în braţe, o aşeză pe un scaun.

Ameţeala îi trecu la fel de repede cum venise.

- Imi pare rău, repetă ea, mă simt bine acum.

- Aşa ai spus şi acum două zile, observă Reid.

Nu era nevoie să-i amintească. N-o întrebase nici atunci ce se întâmplase, de ce leşinase; n-o întreba nici acum.

Beth se întrebă ce i-o fi spus Doc. Nimic, probabil.

Reid o studia cu atenţie, în timp ce-şi bea cafeaua. Se gândea probabil că este gravidă.

- Nu sunt însărcinată, îl linişti ea.

El ridică din sprâncene uimit.

-Am spus eu că ai fi?

- Nu asta ai gândit?

- Probabil mă voi convinge, atunci când vei începe să iei proporţii, glumi el.

- Nu va fi aşa! Beth, care nu înţelegea motivul acestor leşinuri prea dese, devenise brusc irascibilă.

El puse ceaşca pe masă.

- De ce te-ai supărat? Nu-mi datorezi nici o explicaţie. Nu este o crimă să leşini în statul Virginia.

Dar de ce simţea nevoia să se scuze? Nu făcuse, slavă Domnului, nici o crimă, deşi cine ştie cum gândeau cei de la Hartford şi Grey.

Leşinase în mijlocul unei prezentări foarte importante, înconjurată de reprezentanţii unei mari corporaţii; poate că nu era chiar o crimă, dar era oricum ceva intolerabil, de neuitat şi mai ales de neiertat.

O cădere nervoasă, asta fusese. Poate că nu era acesta termenul medical corect, dar putea fi înţeles de oricine.

Beth Anderson îşi pierduse cunoştinţa în faţa unei săli pline. Beth Anderson fusese epuizată de muncă şi cedase nervos.

Sunt o biată făptură născută să piardă, îşi spusese. Nu pot să mă ocup de prima campanie care îmi este atribuită! Leşin, mă sparg în mii de bucăţi, ca un porţelan de proastă calitate!

Munca ei atrăsese atenţia multora în ultimii cinci ani. Avusese idei noi, idei controversate, un pic cam îndrăzneţe. Primise slujbe din ce în ce mai bune. Şi muncise din ce în ce mai mult. Presiunea o doborâse. Nu trecea o zi în care să nu stea peste program. In weekend şi la sărbători, îşi lua de lucru acasă.

Iar atunci, i se oferise să facă o campanie pentru cafeaua vidată, prima ei campanie la nivel naţional şi lucrurile se înrăutăţiseră. Munca ei i se părea controversată directorului artistic al companiei, prea îndrăzneaţă. Zilnic avea discuţii cu oamenii de la alte departamente, cu artiştii, cu fotografii, cu Jack, directorul economic care era înnebunit la ideea că ar putea pierde contractul, care urla zilnic la ea că nu este capabilă să spună fiecărui departament în mod clar ce are de făcut. Şi aşa era.

Dumnezeule, se gândise ea furioasă, ce se poate face deosebit cu cafeaua instant? Ii veni o idee, dar se dovedi păguboasă.

La sfârşitul promoţiei, pierduse ceva, dar şi câştigase. In săptămânile dinaintea prezentării, dormise doar câteva ore pe noapte, cu mintea chinuită de idei, dar şi de îndoieli. O durea stomacul doar când îşi amintea de prezentare. Nu mânca decât sandvişuri şi cafea.

Işi umplea zilele cu certuri, controverse, tensiuni inutile. Lumea devenise un spital de nebuni pentru ea. Apoi, cedase nervos.

- Ce-ai zice să bem ceva?

- Aş prefera o cafea. Beth se ridică. O fac eu.

- Nu, tu vei sta cuminte acolo, o voi pregăti eu.

Se aşeză la loc pentru a-i face pe plac. Reid duse farfuriile la chiuvetă şi luă ibricul de cafea. Era acum cu spatele la ea. Arăta destul de bine, cu umerii largi, puternici.

Beth nu-şi lua ochii de la părul lui negru şi ondulat. Părea a fi un fel de invitaţie: atinge-mă! I-ar fi plăcut s-o facă.

Reid se întoarse să-i toarne cafeaua.

Era un bărbat capabil, care-şi crescuse singur fiul, ajutat doar de o femeie din sat, care venea să le mai facă din când în când curăţenie. Nu era bun şi la asta, spusese el în glumă.

Mai era şi bunica Daisy, care locuia într-o casă din apropiere. Era înaltă, masivă, puternică, nu avea nimic din graţia unei margarete, floarea al cărei nume îl purta.

Bunica Daisy le făcea pâinea, le conserva legumele şi stătea cu Josh, iar Reid îi dădea lapte şi ouă, lemne pentru foc şi-i curăţa coşurile de la sobe.

Beth se întrebă de când era Reid singur şi ce se întâmplase cu soţia lui. Divorţaseră? Ea îl părăsise? Murise?

Dar ce-i păsa ei? Venise aici să scape de încordare, să-şi afle liniştea. In ce loc mai bun ar fi găsit atâta linişte ca aici?

O casă frumoasă, interesantă, confortabilă, pădure, aer curat, grădină de legume, o capră, găini, un câine. Şi un băiat care n-o voia în preajmă.

- Josh nu mă place. Ai observat?

El o privi lung.

- Dă-i puţin timp. Nu este obişnuit cu femei în casă. Cred că deja şi-a format o concepţie greşită în privinţa rolului unei femei într-o casă. Imi pare rău c-am întârziat în seara asta şi-ţi mulţumesc că mi-ai păstrat mâncarea

caldă.

- Acesta este un alt avantaj de a avea o femeie în casă.

El o privi lung.

- Nici nu mă gândesc!

- A, eşti burlac convins!

- Cred că am devenit. Ei, ce-ai zice de o plimbare?

In fiecare seară, după lăsarea întunericului şi mai ales după ce Josh se culca, Reid ieşea la plimbare. Pe ea n-o mai invitase până acum.

- Crezi că-l putem lăsa singur pe Josh în casă?

- Nu mergem departe, doar în jurul casei. Mai dau o raită pe la găini, şi iepuri. Josh îmi ştie traseul.

Era o noapte caldă de vară, aerul era mai plăcut afară ca în interior. Beth fu uluită de răcoarea din casă, cu toate că nu funcţiona aerul condiţionat.

Cu o săptămână în urmă vremea fusese caniculară, peste patruzeci de grade la umbră, dar în casă fusese foarte plăcut. Probabil, canicula nu putea pătrunde în acea construcţie asemănătoare unui buncăr.

O fascina această casă; gândise tot timpul că o casă la nivelul solului ar prezenta tot felul de inconveniente, cum ar fi frigul şi umezeala, dar aici găsise exact contrariul. Partea din faţă a casei, ca şi cea de sud erau din sticlă, care nu lăsa căldura să pătrundă şi locul era în permanenţă luminos, ca orice casă construită pe pământ.

Ii plăcea mult interiorul mobilat corespunzător pentru ca ocupanţii să se simtă confortabil; era un loc

unde trăiau oameni cu multe cărţi, cu jucării.

Se îndreptară spre cuibar şi spre locul unde se aflau iepuraşii; găsiră totul în ordine acolo, apoi o luară peste păşune şi ajunseră la lac, aşezându-se pe mal.

Văzând conturul bărcii de cauciuc, Beth îşi aminti cum Josh, aşezat în barcă, o privea sfidător. Era un puşti de cinci ani, dar ştia exact ce vrea. Era clar că n-o voia în casa lor. Avea o atitudine ostilă şi rebelă faţă de ea. Dar ea se temuse atunci că el ar putea cădea în apă şi-l veghease atent.

Reid era foarte aproape de ea acum. Era conştientă de apropierea lui de fiecare dată. Simţea un tremur nervos care se amplifica în prezenţa lui. Devenea brusc conştientă de trupul lui în cel mai intens mod, de parcă fiecare nerv i-ar fi simţit apropierea. Incercă să ignore ce simţea.

- Nu ţi-a fost frică să faci lacul atât de aproape de casă? îl întrebă ea privind drept spre locul unde se afla barca. Dacă Josh cade din greşeală şi se îneacă?

- Josh nu va avea niciodată astfel de probleme; înoată ca nimeni altul. A învăţat de când era bebeluş.

Beth şi-l imagină pe Reid ţinând în braţe un bebeluş şi învăţându-l să înoate, acesta bătând apa cu mânuţele, stropii sărind în jur.

- Iţi place să locuieşti aici, la ţară?

Se pare că-i plăcea. Beth era intrigată de stilul lui de viaţă. Era un bărbat ciudat; nu ciudat în sensul în care poate trezi suspiciuni, ci mai mult interesant. Incă o dată simţi fiori.

Reid era foarte aproape de ea în întuneric, nu trebuia decât să mişte mâna ca să-l atingă. Gândul era foarte incitant, atât de incitant, încât simţi dintr-o dată teamă. Işi încordă toţi muşchii trupului, rămase rigidă în întuneric, temându-se că trupul ar putea s-o trădeze.

Este ridicol, îşi spuse Beth. Eşti nebună! Ce-ar fi dacă l-ai atinge? Ar fi o crimă? Ai douăzeci şi şase de ani, n-ar fi prima oară că atingi un bărbat.

Beth trase aer în piept şi încercă să se relaxeze, să asculte calmă cuvintele rostite de Reid, ca răspuns la întrebările ei. Da, îi plăcea să trăiască în acest loc, unde fiul său avea cele mai bune condiţii de creştere.

- Am trăit de când m-am născut până acum cinci ani într-un apartament, spunea el. Am cumpărat această proprietate după ce s-a născut Josh şi am construit această casă. Asta am vrut întotdeauna: să am o casă ca un buncăr, cum o numeşti tu, în loc să trăiesc undeva, la etajul doisprezece. A început să mă intereseze energia alternativă, în special cea solară şi eoliană. O parte din electricitatea de aici este generată de o moară eoliană, pe care am construit-o acum doi ani.

Beth îl privi.

- Apoi au urmat, probabil, grădina, găinile, capra etc...

El începu să râdă.

- Dacă tot am început viaţa aici, m-am extins ca să văd ce mai pot face. Eu n-am avut de fapt copilărie trăind după cum ţi-am mai spus, sus, la etaj, crezând că

laptele se produce direct la supermarket, iar ouăle în fabrică.

- Şi eu am trăit în condiţii asemănătoare.

Reid aruncă o piatră în lac. Se auzi căderea acesteia apoi văzură chiar şi valurile create de impact. Era atâta linişte! Fără trafic, fără claxoane, fără alarmele maşinilor... fără sunetul telefonului, fără voci stridente sau ridicate, fără oameni nervoşi.

Biroul ei fusese ca un azil de nevrotici, înaintea ultimei prezentări. Iar ea fusese printre ei, desigur.

Totul i se părea ireal acum, atât de îndepărtat. Lăsă să-i scape un oftat, apoi ridică privirea peste peisajul întunecat. Văzu luna; siluetele copacilor înalţi, brazi parcă, protejând nordul casei ca nişte santinele. Greierii cântau în iarbă. Frunzele sălciilor foşneau dinspre lac.

Doc avusese dreptate; era locul perfect în care să se calmeze, să se adune. Dar de ce o invitase Reid aici? Era adevărat că avea nevoie de cineva care să-i vegheze fiul cât era plecat, dar oricine ar fi putut face asta.

- De ce m-ai invitat aici, Reid? reuşi să-i pună întrebarea care o chinuia de când sosise. Nu-i făcuse avansuri, nu profitase de situaţie. Oare era o naivă?

- Pentru că era nevoie să -l supravegheze cineva pe Josh, cât sunt eu plecat. M-am reapucat de muncă. Parcă am mai discutat asta.

- Dar nici nu ştiai pe cine inviţi să aibă grijă de fiul tău!

El începu să râdă.

- Când te-am cunoscut la petrecerea lui Doc, mi-ai plăcut imediat; şi accept orice prieten al lui Doc, îl consider garantat şi sigur. Reid făcu o pauză apoi continuă. Desigur, totul a fost făcut sub impulsul momentului. Mi-a venit dintr-o dată ideea că ar fi bine pentru Josh să se obişnuiască să aibă o prezenţa feminină în casă. Am fost doar noi doi de când s-a născut.

Oare soţia lui murise la naştere?

Beth îşi alungă această idee din minte.

- Aşadar, Doc a plănuit totul, nu?

El începu să râdă.

- Chiar dacă a făcut-o, a fost foarte discret.

- Ce ţi-a spus despre mine?

- Ce-ar fi trebuit să-mi spună? Nimic, în afară de faptul că voiai să pleci din oraş o vreme. M-am uita la tine şi mi-am spus că ştiu locul potrivit. Nu ştiam însă dacă vei accepta.

- Aşa că m-ai făcut să accept invitaţia, la un pahar de vin. Apoi, a doua zi, a trebuit să-mi retrag promisiunea, când m-am trezit şi mi-am dat seama ce-am făcut.

- Ai încercat să anulezi promisiunea făcută, dar iată-te aici. Asta datorită puterii mele de convingere.

- Eşti insuportabil de arogant, îi spuse Beth.

- Mulţumesc; altceva?

- Ajunge atât. De ce nu te-ai aşteptat să accept?

- Pentru că n-am mai auzit ca o femeie cu o carieră

ca a ta, să accepte să ajungă într-un loc obscur din Virginia, să aibă grijă de un puşti răsfăţat de cinci ani.

Beth începu să râdă.

- Poate aşa ar fi trebuit să fie!

- Cred că eşti prima din istoria modernă a femeilor emancipate!

Ceva nu mergea cum trebuie. Cuvintele lui scoaseră acest lucru în evidenţă.

- Nu ştiu cât sunt de emancipată, zise ea, iar cuvintele sunară ca un şoc şi pentru ea.

- Ce vrei să spui? o întrebă Reid după o vreme.

- Nu ştiu cât de emancipată am fost. Am făcut tot ce mi s-a cerut. Trebuia să fac ceva din viaţa mea, să încerc să merg înainte, să progresez. Trebuia să-mi fac o carieră, ceva care ţine de bani, de renume... să am alternative, dar nu cred că mi s-a oferit vreuna.

De ce spusese toate astea? De ce dintr-o dată apăruseră aceste gânduri negative? Tinuse aceste gânduri doar pentru sine mult timp, neştiind ce putea face cu furia şi ostilitatea pe care le acumulase an de an, mai ales faţă de tatăl ei, de faptul că n-o considera o urmaşă demnă, ci o biată făptură, incapabilă de ceva deosebit, o fiică nedemnă de tată ei, care nu se ridica la înălţimea aşteptărilor lui.

Nu avusese note prea bune la şcoală. Işi amintea şi acum privirea tatălui ei asupra carnetului de note unde era mereu dezastru la matematică şi fizică. O stimula întotdeauna „să-şi pună mintea la contribuţie“,

aratându-i notele proaste, în timp ce pe cele bune de la artă, ştiinţe sociale, limbi străine nici nu le observa.

- Tată, dar am luat un zece la arte! Un zece la engleză! Işi amintea şi acum cum îl făcea atent cu disperare.

Era bine că luase aceste note de zece, spunea tata, dar importante erau matematica şi fizica, pentru că fără ele nu putea face nimic.

Dar ea făcuse, deşi el nu mai trăise să vadă. Un om de afaceri cunoscut şi un politician de renume, murise de atac de cord cu cinci ani în urmă.

Nu fusese mulţumit de colegiul pe care-l alesese ea, de cursurile suplimentare pe care le făcea.

Beth avusese astfel satisfacţia destul de amară că alesese singură, dar trăise mereu cu ameninţarea tatălui ei.

Indiferent ce făcea în viaţă, ce carieră şi-ar fi ales, trebuia să fie cea mai bună. Simţea şi acum cum este urmărită de privirea tatălui, oriunde ar fi fost.

Chiar dacă el nu mai avea cum s-o controleze, de la o vârstă îi simţise mereu prezenţa, se simţise supravegheată. Chiar şi acum după ce murise, simţea la fel.

Beth trase aer în piept. Simţi mirosul florilor care creşteau din belşug în zona ceea. Apa lacului tresărea sub lumina lunii, vântul adia uşor, mângâindu-i obrajii. Era o noapte frumoasă, iar lângă ea se afla un bărbat atrăgător şi provocator.

Iar mâine se va afla în acelaşi loc... şi poimâine. Era un gând reconfortant.

- Iţi place ce faci? o întrebă Reid, care tăcuse destul de mult.

- Da şi nu. Câteodată urăsc ceea ce fac. Câteodată îmi doresc să nu se facă ziuă, să trebuiască să mă duc la slujbă.

- Câţi ani ai?

- Douăzeci şi şase.

- Şi ai început deja să-ţi pui problema tensiunii ridicate, a unui ulcer... eventual...pentru ce?

- Pentru cafeaua instant, îi răspunse ea prompt.

El începu să râdă, lăsând capul pe spate.

Apoi şi ea izbucni în râs, simţindu-se dintr-o dată foarte relaxată. Nu mai era nevoie de reflecţii, de gânduri deprimante.

Reid se oprise din râs şi o privea. Veni mai aproape de ea.

- Ti-aş putea da un sfat? murmură el.

Ce sfat? Dar de ce îi bătea inima atât de tare?

- Nu-ţi pierde sănătatea de dragul cafelei instant, crede-mă, nu merită. Apoi, Reid o sărută.

Nu fu surprinsă. Simţise şi aşteptase să se întâmple asta, de cum păşiseră afară în aerul cald al nopţii. Dar gestul lui
o luă prin surprindere, nepregătită de impact, şi se lăsă cuprinsă de fiori.

De fapt, Reid n-o atinsese decât în timpul sărutului,

iar ea se simţi plutind în tăcerea nopţii. Era conştientă doar de sărutul lui, de buzele lui fierbinţi, de inima ei care bătea necontrolat.

Era un moment magic.

Deschise ochii doar când nu-i mai simţi buzele. Chipul lui era foarte aproape, magia nu se destrămase, încă. Beth nu făcuse nici o mişcare, era ca în transă hipnotică. Era ca într-un vis, o noapte idilică, în care natura îi învăluia cu o moliciune de catifea care transforma realitatea.

- Beth... Reid întinse mâna şi-i mângâie părul scurt, pentru ca apoi să ajungă la umeri. Simţi căldura mâinii lui. Nu îndrăzni să-l privească.

Incet, Reid îşi retrase mâna.

Abia atunci îi aruncă o privire rapidă, iscoditoare, inima bătând să-i spargă pieptul.

Il voia mai aproape, uluită de emoţiile pe care i le provoca apropierea lui. Nu era chiar lipsită de experienţă, dar forţa acestor emoţii şi reacţii o luase pe nepregătite.

Dumnezeule, îşi spuse, îmi voi pierde minţile! Este ceva cu mine!

Trase încă o dată aer în piept.

Reid întoarse capul, privind-o.

- Nu eşti aici din cauza unui bărbat, nu?

Intrebarea o surprinse.

- Nu. De ce?

- Te-am întrebat doar. Ai fost vreodată măritată?

- Nu.

- Din cauză că n-ai avut timp?

- Nu ştiu. Beth se gândi o clipă apoi spuse: nu, n-am fost chiar atât de ocupată tot timpul. Am avut câteva propuneri dar le-am refuzat. Ingrozitor!

Işi aminti chipul lui Paul , disperarea din privirile lui. Clipa în care îl refuzase fusese una din cele mai grele din viaţă.

- De ce îngrozitor?

- Chiar anul trecut, am fost cerută în căsătorie. Bărbatul respectiv mă iubea, ştiu asta, dar a trebuit să-l refuz şi a fost foarte dureros.

- Tu nu-l iubeai?

- La început am crezut că-l iubesc, era un bărbat minunat, se purta frumos, îmi plăcea să fiu cu el, dar... Beth oftă, nu era omul potrivit pentru mine.

- Nu era de-ajuns de frumos? De bogat? o necăji Reid.

Ea se revoltă.

- Ar trebui să te împing în apă pentru aceste întrebări!

- Incearcă!

- Ei bine, nu mai este cazul să mă gândesc la ce aş putea face. Reid era mult mai înalt ca ea şi mult mai greu. Şi ea era înaltă dar nu avea puterea lui.

- N-ai auzit de proverbiala furnică, aceea care a mutat muntele din loc?

- Sau despre cerbul care a găurit digul cu coarnele?

- Exact.

- Ei, lasă asta acum! Spune-mi mai bine ce s-a întâmplat cu acel iubit pe care l-ai refuzat. Ştiu că n-ar trebui să pun astfel de întrebări, dar o voi face oricum, indiferent de riscuri.

- Nu mai contează acum; de fapt, acel bărbat voia doar să facă dragoste cu mine.

El începu să râdă foarte amuzat.

- Nu toţi vrem asta?

- Eu încă îmi mai fac iluzii. Tot mai sper că bărbaţii vor ajunge să se gândească şi altfel la o femeie. Sunt miliarde de bărbaţi în lume, poate undeva stau ascunşi cei buni.

- {tiu unul care stă ascuns într-o casă sub pământ. Acela este cel mai bun.

- De fapt, ce urmăreşti? îl întrebă Beth. Nu cumva acelaşi lucru?

El începu din nou să râdă.

- Tu nu ţi-ai dori asta, nu?

- Parcă abia cu două minute în urmă am spus ce gândesc!

Incă râzând, Reid se ridică. Ii întinse mâna pentru a o
ajuta şi pe ea să se ridice.

- Ar fi mai bine să ne întoarcem.

Fluieră după câinele care apăru imediat din întuneric.

Se îndreptară în tăcere spre casă.

***

Beth îl urmărea pe Reid, care mulgea capra. Era dimineaţa, devreme. Beth descoperi că-i plăcea să se

trezească devreme, aici, în acest colţ retras de lume. De obicei, se lupta să coboare din pat în fiecare dimineaţă. Intotdeauna îi invidia pe cei care începeau ziua cu un zâmbet, fredonând un cântecel. Pentru ea, nici măcar două cafele şi nişte gogoşi foarte dulci, nu erau de-ajuns s-o facă să zâmbească dimineaţa.

După ce auzi de dieta ei, Reid n-o mai lăsă să se apropie de aragaz. O hrăni cu ouă, şuncă, lapte şi cereale, apoi cu fructe. La început îl refuză, dar mai apoi începu să mănânce cu toată convingerea, mai ales urmărindu-i pe Josh şi Reid care devorau mâncarea.

Era o dimineaţă superbă, soarele scălda toată zona într-un văl auriu.

Beth se aşeză în iarbă, urmărind micuţa capră albă care se lăsa manevrată de Reid.

Deodată, avu un sentiment foarte ciudat; constată că blugii îi erau uzi. La naiba! sări în picioare.

- Iarba asta e udă! exclamă ea.

- Sigur că e udă! îi răpunse Reid cu multă răbdare. Se numeşte rouă.

- De unde era să ştiu? Am crescut în oraş, printre betoane, sticlă şi oţel. Iarba nu făcea parte din decor.

- E chiar aşa de rău? o întrebă Reid.

Ea oftă teatral.

- Ei bine, să zicem că nu m-m aşteptat să-mi ud pantalonii. Nu mă simt prea grozav acum!

- Du-te să te schimbi, apoi o să te învăţ să cauţi ouăle în cuibar. Sunt produse de găini, dacă n-ai ştiut.

In zilele care urmară, Beth află o mulţime de lucruri. Cum s-o mulgă pe Phoebe, unde-şi ascundeau găinile ouăle, cum să pescuiască.

Cât despre pescuit, lucrurile erau mai complicate. Nu era totul să stai liniştită pe marginea lacului, cu undiţa în mână. Primul lucru util care trebuia ştiut în privinţa pescuitului era felul în care se arunca momeala, dar şi felul cum se punea pe cârlig.

- Uite, aşa faci, îi explică Reid. O arunci cu o mişcare lentă şi aştepţi. El îi demonstră cum trebuia să procedeze. I se părea uşor. Chiar şi Josh, care stătea la oarecare distanţă de ei, putea să arunce nada.

Beth încercă, dar nu i se păru aşa de uşor. Momeala şi guta ajungeau oriunde, dar nu în apă, la distanţă. Se încurca în sălciile de pe mal. Altă dată o scăpă în lac cu undiţă cu tot.

Beth era exasperată dar şi jenată.

Reid privea înainte, aparent fără reacţie, dar abia îşi stăpânea râsul.

Beth îl privi revoltată.

- Doar nu râzi de mine?

El o privi.

- Eu? N-am râs niciodată de cineva care face efortul de a învăţa.

-Aşa o fi? întrebă Beth cu amărăciune în glas, trăgând undiţa după un alt efort ratat.

După mai multe încercări reuşi în cele din urmă să arunce acceptabil undiţa. Aşteptă însă destul fără ca

vreun peşte să încerce să muşte nada. Reid o consolă spunându-i că peştii n-o cunoşteau încă, dar că trebuia să insiste.

Beth observă cum Reid curăţa peştele.

-Cred că pot trăi în continuare fără să învăţ să fac asta, mi se pare o barbarie!

- In acest caz, trebuie să eviţi şi abatoarele din Chicago, şi acolo este la fel.

- Am auzit că sunt cumplite.

Peştele era gata de gătit.

- De prăjit mă ocup eu, se oferi Beth, la asta sunt bună.

- Bine, iar eu voi face salata. Reid plecă spre grădină.

Reid avea o bucătărie minunată; mult spaţiu, multe dulapuri, toate facilităţile moderne.

Beth sără şi piperă peştele, apoi îl introduse în făină. Pe când începu prăjirea auzi paşi; erau ai lui Josh.

- Nu-mi place peştele prăjit, zise el, la fel de ostil.

- Ai mai mâncat peşte prăjit? îl întrebă Beth.

- Nu.

- Şi atunci de unde ştii că n-o să-ţi placă?

- Mi se pare că arată îngrozitor!

- Imi pare rău, zise Beth. Ii zâmbi, arătându-i astfel că nu este supărată. Poate o să-ţi placă desertul, l-am făcut special pentru tine.

- Nu-mi place.

- Nici măcar nu ştii în ce constă acest desert!

El ridică sfidător bărbia.

- Oricum, n-o să-mi placă. Probabil este dezgustător.

Lui Beth îi fu foarte greu să-l privească fără să râdă, dar
dacă îi rănea mândria şi respectul de sine era pierdută. Tot mai spera să-l câştige de partea ei.

- Ar fi fost bine să nu fi venit niciodată aici. Mă simţeam mai bine cu bunica Daisy, în timp ce era tata plecat. Aşa făceam înainte, după cum ai aflat.

Asta pentru că tatăl tău nu lipsea atât de mult, îi zise Beth pentru sine. Acum pleacă în fiecare zi.

Nu avea rost să discute în contradictoriu cu puştiul acela de cinci ani, aşa că nu-i răspunse. Aranjă cu grijă peştele în tigaie.

Reid se întoarse din grădină cu multe roşii, lăptuci, ceapă şi pătrunjel. Le puse pe toate în chiuvetă şi le clăti energic. Nu-şi făcea probleme din cauza insecticidelor şi îngrăşămintelor, după cum îi spuse; mama natură avea grijă aici de legume. Avea o grădină frumoasă, protejată împotrivă dăunătorilor de o mulţime de ierburi care îi alungau.

Masa fu delicioasă. Beth, care era o bună bucătăreasă şi-i plăcea să gătească pentru alţii, aranjă bucatele cu gust ornându-le cu mult gust.

Josh mâncă fără comentarii. Se vedea că-i era foame. Desertul din piersici proaspete i se păru chiar bun.

Băură cafeaua urmărind programele de televiziune.

Apoi, Josh jucă Lego direct pe podea la picioarele tatălui său. Părea mic şi vulnerabil. Bietul copil! „Aşa a fost întotdeauna de când s-a născut“, îi spusese Reid.

Beth se concentră asupra ştirilor, văzând pe ecran figura prelungă a lui Stuart Engleton.

- Din nou acest Stuart Engleton, murmură ea. Era un procuror foarte admirat, dar şi temut.

- Are un caz nou, spuse Reid. Controversat, ca de obicei.

- Arată ca un vultur, observă Beth.

El începu să râdă.

- Chiar este un vultur. Dar trebuie admirat pentru persuasiune, nu pierde nici un caz.

- Nu sunt de acord cu metodele lui; cred că poate face chiar şi un nou- născut să pară un criminal înrăit.

Beth făcu o grimasă.

Emisiunea fu întreruptă pentru o reclamă la pasta de dinţi, iar Beth se ridică.

- Mai vrei cafea?

- Nu, mulţumesc.

- Am făcut un ibric mare. Eşti sigur că nu mai vrei?

- Foarte sigur. Dar nu este nevoie să bei atâta cafea.

- Imi place foarte mult.

- Am observat.

Beth ieşi. Nu-i scăpase tonul pe care rostise Reid ultimele cuvinte. Aşadar era învinuită că bea prea multă cafea. Dar de ce-l interesa problema asta? Cafeaua fusese cea care o ajutse să reziste la munca aceea grea.

Bea un ibric mare de cafea dimineaţa, apoi se apuca de muncă. In biroul ei intra şi ieşea lumea şi era mai bine s-o vadă cu o ceaşcă de cafea în mână în loc de ţigară, sau rozându-şi unghiile. Işi mai turnă cafea. Numai gândul că va trebui să se întoarcă într-o zi la muncă îi dădu fiori. Iar de acum cafeaua nu-i mai ajuta. Şi Doc îi recomandase să mai reducă din cantitatea de cafea, pentru ca să poată dormi mai bine. Se uită la ibricul plin pe jumătate. Il scoase din priză, apoi turnă restul de cafea în chiuvetă.

Se întrebă ce se întâmplase cu promoţia pentru cafeaua instant, de care se ocupase. Se gândise adesea la acest subiect, dar fusese prea laşă ca să-l sune pe Jack. Nimeni nu ştia unde se afla ea, aşa că acesta n-ar putea s-o contacteze. Ar fi mai bine să-l sune să lămurească situaţia. Se pare că era seara bravadei pentru ea, mai ales după ce aruncase şi jumătatea de ibric de cafea la chiuvetă.

După ce se terminară ştirile, Reid îl instrui pe Josh să-şi adune jucăriile şi să se ducă la culcare.

Beth se ridică imediat.

- Te deranjează dacă dau un telefon la Washington?

El făcu un gest de invitaţie cu mâna spre biroul său.

- Te rog să telefonezi unde doreşti.

Beth intră în birou, se aşeză la fotoliul lui Reid şi privi lung telefonul. Va trebui să-l sune acasă pe Jack, deşi era posibil ca acesta să se mai afle încă la birou.

Divorţat cu un an în urmă, acesta ducea o viaţă cam dezordonată, dar oricum, îşi petrecea mare parte din

viaţă la birou. Sărea peste mese, bea prea mult, fuma încontinuu şi trăia doar cu adrenalină.

Beth ridică receptorul şi formă numărul cu mult curaj. Inima îi bătea foarte tare.

Spre uimirea ei, Jack răspunse imediat, exclamând:

- Unde naiba eşti! strigă el.

- In Hong Kong, răspunse Beth. Jack...

- La naiba! exclamă el. Te-am căutat peste tot! Unde naiba te-ai ascuns? Vocea lui suna ca şi cum ar fi fost capabil să sară lângă ea prin firul de telefon.

- Vrei să încetezi cu strigătele astea? Nu te aud!

- Beth...de data asta vocea lui suna ameninţător.

- Jack am plecat pentru că aşa mi-a recomandat medicul, îţi aminteşti? Nu mă supăra mai tare, altfel închid telefonul.

-Te rog să nu faci asta!

- Foarte bine. De ce vrei să ştii unde mă aflu? Vrei să mă concediezi?

- Să te concediez? Omul părea surprins. Nici vorbă! Vreau doar să ştiu ce faci şi când te întorci la lucru.

- Mă simt mai bine acum, departe de serviciu. Nu mă voi întoarce o vreme.

- Dar au trecut două săptămâni, Beth! Nu ţi-ai revenit?

Beth încleştă maxilarele.

- Nu. Si nici nu mai vreau să discut despre întoarcerea mea la slujbă. Te sun să aflu cum a ieşit

promoţia pentru cafeaua instant.

- Am obţinut contractul, cred că erai sigură de asta.

Beth răsuflă uşurată.

- Sigură?

- A fost un contract grozav! spuse el. Tu ai avut cea mai mare contribuţie.

- Si am clacat în faţa tuturor.

- Cui îi pasă? Stii ce spunea şeful cel mare?

- Cred că n-o să-mi placă ce o să aud.

Jack începu să râdă.

- Spunea că femeile care se ocupă de afaceri sunt pasibile de tot felul de crize. Sun creatoare şi puţin nevrotice, de aceea plâng foarte uşor.

- Ticălosul! Nu cred că i-ar fi păsat dacă aş fi căzut la picioarele lui moartă chiar, atâta vreme cât campania ieşea bine.

Jack începu să râdă.

- Probabil.

- Suntem angrenaţi într-o afacere de toată lauda, constată Beth cu amărăciune.

Auzi zgomotul făcut de cuburile de gheaţă din paharul lui.

- Te-ai apucat iar de băut?

- Ce altceva să fac, Beth? Nu vrei să sărbătorim concediul tău bând un pahar împreună?

- Nu, mulţumesc.

- Eşti prea departe, nu? Unde eşti, Beth? Ce faci acolo?

- Pescuiesc.

Se făcu tăcere.

- Mi s-a spus că este foare relaxant. Ce -ai prins până acum?

- Păstrăv.

- Unde?

- In Hong Kong, ţi-am mai spus.

- Aşadar, nu-mi spui unde te afli, nu?

- Nu. N-am vrut decât să ştiu dacă s-a obţinut contractul pentru cafeaua instant. Acum că am aflat, îţi spun noapte bună, Jack. Beth închise.

Se uită la mâini şi observă că tremurau. Ce se întâmplase cu ea în ultimii doi ani? Nu fusese niciodată o femeie dezechilibrată. Iar acum mâinile îi tremurau! Era o epavă. Inchise ochii deznădăjduită. Aşadar, se obţinuse contractul. Teama cu care trăise în ultimele săptămâni se risipi. Cu capul dat pe spate, izbucni în lacrimi.

Capitolul 2

Plânse până la epuizare. Cu capul sprijinit pe braţe, încercă să se calmeze, să-şi recapete ritmul respiraţiei. Nu mai plânsese aşa de la acea prezentare pentru cafeaua instant. Si înainte de asta? Nu-şi mai amintea. Nu era o plângăcioasă. Când situaţia se înrăutăţea, trăgea aer în piept, strângea din dinţi şi mergea înainte.

Ce se întâmplase cu ea în ultimii ani? Bunul simţ şi hotărârea nu mai erau de ajuns. Se simţea slăbită, nu mai avea putere să se controleze. Când îşi va reveni? Când va reveni la normal? Dar ce mai însemna normalul acum? De ce se lăsase pradă disperării în ultimii ani? De ce tensiunea nervoasă? Nopţile de insomnie?

Ridică încet capul şi-şi şterse ochii, îşi suflă nasul. Deodată, deveni brusc conştientă că nu mai era singură în cameră. Ridicând privirea, îl văzu pe Reid, aşezat confortabil într-un scaun. Cu mâinile sub cap, o studia.

Se înfurie brusc pe el, dar îi fu şi jenă. De când era cu ea în cameră? De când o urmărea? Cum îndrăznea, de fapt, să facă asta?

- Te-am auzit, zise el calm, de parcă ar fi simţit revolta ei. N-am putut să merg în continuare spre camera mea pretinzând că nu te-am auzit. M-am gândit că ai putea avea nevoie de umărul meu, sau de o vorbă de consolare. Uite, îşi ofer acest umăr destul de lat; poţi plânge la nevoie pe el şi-ţi garantez că va prelua jumătate din necazurile tale.

Beth se ridică greu din scaunul pe care stătuse,

picioarele tremurându-i.

- Sper că te-ai distrat pe cinste, zise ea cu amărăciune. Apoi se răsuci pe călcâie şi porni spre uşă, dar Reid o ajunse din urmă şi o întoarse cu faţa spre el.

- N-am vrut să te ofensez sau să te rănesc, îi spuse el privind-o cu seriozitate de data asta. Am venit aici în speranţa c-aş putea face ceva bun. Durerea şi nefericirea sunt uneori emoţii puternice care ne pot înfrânge rezistenţa. Reid o privea. Nici ea nu-i mai putu evita privirea. Incet, Reid o prinse în braţe. Mânia şi resentimentele ei se topiră şi-l prinse şi ea în braţe.

Se simţea bine rezemată cu capul de pieptul lui; se simţise foarte vulnerabilă în ultimul timp încât se speriase. Acum însă simţi dintr-o dată că şi-a recăpătat curajul.

Ise păru c-a trecut mult timp până ce Reid a întrebat-o:

- Cum te simţi pe umărul meu?

Ea nu putu să nu zâmbească.

- Este puternic, confortabil şi m-a făcut să mă simt foarte bine.

- Am ştiut că aşa va fi. Reid o privi lung, zâmbindu-i.

Beth lăsă capul în jos. Probabil arăta îngrozitor cu ochii
roşii şi faţa umflată de atâta plâns.

- Imi pare rău.

- Nu mai repeta asta. Să mergem în camera de zi, să bem ceva, să mai stăm de vorbă, dacă vrei. Sau

putem urmări programul la televizor. Este un film bun în seara asta.

Ea îi surprinse o sclipire în priri.

- Care?

- „Tarzan şi monstrul din spaţiul cosmic“.

***

Cu paharul în mână, Beth privi în jur, fără a vedea prea mult în afară de culorile predominante în încăpere: verdele unei ferigi atârnate din tavan, albastrul unor cărţi îmbrăcate în piele, culorile jucăriilor lui Josh aflate într-un colţ. Luă o înghiţitură de scotch şi fixă feriga cu privirea.

- Am clacat chiar în timpul unei prezentări, îşi începu confesiunea. Era cea pentru cafeaua instant, la care muncisem câteva luni zi şi noapte. Asta a fost cu câteva zile înainte de petrecerea lui Doc, la care ne-am cunoscut. Inchise ochii. Nu mi-a venit să cred, a fost cel mai urât lucru care mi s-a întâmplat.

Reid nu zise nimic. Stătea în faţa ferestrei mari cu paharul de băutură în mână.

- Stăteam în picioare, explicam, vorbeam, răspundeam la întrebări, când deodată parcă mi s-a şters totul din minte. Am început să tremur, am realizat că tremur, dar nu puteam face nimic pentru a mă opri. Eram teribil de speriată, simţind toate privirile acelea aţintite asupra mea. Şi atunci... atunci...am început să plâng. Mi-am pierdut controlul. Nu puteam face nimic, stăteam acolo plângând şi tremurând până ce m-a luat cineva de acolo, nu mai ştiu cine.

Beth mai luă o înghiţitură de scotch. A fost umilitor! M-am simţit că un copil prost.

- De ce ţi s-a întâmplat asta?

Ea ridică din umeri.

- Cred că din cauza stresului, aşa spune Doc. Am lucrat prea mult sub tensiune. Toată viaţa, toată lumea, este, de fapt , sub tensiune. Eu de ce am cedat?

- De ce nu?

Intrebarea lui o luă prin surprindere.

- De ce spui asta? M-am simţit îngrozitor. Să nu fiu capabilă să fac faţă lumii moderne!

- Şi să câştigi sume imense de bani pentru ca apoi să mori la patruzeci de ani?In cazul în care n-ai ştiut, incidenţa atacurilor coronariene este mai mare la femei. Ghiceşte de ce!

Ea îl privi lung.

- Ce vrei să spui?

- Chiar toţi trebuie să urcăm pe scara socială? Chiar toţi trebuie să fim tari ca nişte buldozere?

- Ce încerci să-mi spui? C-ar trebui să renunţ, să mă apuc de împletit coşuri de nuiele?

- Si ce este rău în asta?

- Nimic, dar...

- Spune-mi, îţi place ceea ce faci?

- Dacă-mi place? O, Dumnezeule, ar fi trebuit să mă vezi în ultimii ani! Beth strânse paharul în mâini. Acum nu-mi mai place ce fac. La început a fost incitant, eram plină de entuziasm, de ambiţii. Am început ca o umilă

copy-writer într-o mică agenţie. Am învăţat foarte repede ce aveam de făcut. Aşa că, înainte să-mi dau seama, am ajuns director artistic într-o mare agenţie. Aveam propriul meu birou, angajaţii mei, responsabilitate, bani, da, un salariu respectabil. Mi-am cumpărat un apartament mai bun, o maşină de lux, mobilă. Beth ridică ochii spre tavan, clipind furioasă.

- Până aici, cred că totul a fost bine.

Ea nu-i răspunse.

- Nu este o poveste prea fericită.

Beth îl privi, zâmbindu-i forţat.

- Dar ar trebui să fie, nu?

- Dacă asta ţi-ai dorit, da, ar fi trebuit să fie.

- Sigur că asta mi-am dorit! Nu asta îşi doreşte fiecare? De ce să munceşti ca un apucat, fără să ajungi unde vrei?

- Singura problemă este că nu ajungi întotdeauna unde ai vrea.

- Am vrut să ajung unde am ajuns! Si am muncit din greu să ajung aici!

Reid îşi schimbă greutatea trupului de pe un picior pe altul.

- Nu fi atât de arţăgoasă, Beth! îi spuse el impacientat. Nu pun la îndoială faptul că ai muncit din greu. Uneori, planurile nu ne ies. Alteori, lucrurile nu sunt aşa cum par. Uneori, Beth, trebuie să ne reorganizăm viaţa, aşa cum ne-o cer împrejurările de viaţă. El îi vorbi calm, privind-o neîncetat. Beth avu, fără

să vrea, senzaţia că Reid vorbea despre propria-i viaţă.

Pe moment, îl privi în tăcere, apoi îi evită privirea, concentrându-se pentru a câta oară asupra ferigii.

- Nu ştiu ce să fac, zise ea cam fără chef. Cred... sper că va fi totul bine după o vreme. Aş vrea să mă întorc, să încerc din nou. Ridică privirea spre el. Nu pot renunţa, nu vreau să pierd pariul cu viaţa. Vreau să-mi dovedesc că pot câştiga.

- Nu eşti obligată să demonstrezi nimic nimănui, îi spuse el la fel de calm. Apoi, goli paharul. N-am vrut să te supăr cu întrebările mele. Am căutat doar să te fac să vorbeşti. Când spui altuia ce te nemulţumeşte, parcă vezi mai clar ce-ţi lipseşte. Reid se îndreptă spre biroul său. Trebuie să dau nişte telefoane.

Discuţia se încheiase.

Beth făcu doi paşi înapoi. Nu mai trebuie să scoţi o vorbă, Beth, mai bine te duci la un psihoterapeut şi spui acolo tot ce ai pe suflet! Este o afacere înfloritoare, din cât am auzit.

Beth şi-l închipui pe Reid cu un birou în Freud Hilton de pe Connecticut Avenue din Washington. Un psihiatru în plus în oraş nu ar fi fost mare lucru. Il şi vedea cu ochii minţii la un birou modern, cu mobilier de lux, covoare orientale şi o secretară blondă. Ea nu fusese niciodată într-un cabinet de psihiatrie, dar aşa auzise.

Se comportase copilăreşte. Il invidie pe Reid pentru încrederea şi calmul său, pentru felul în care-şi controla viaţa. Era un om liber, independent. Făcea doar ce voia.

Beth se ridică şi deschise televizorul, trecând de pe un canal pe altul, fără a găsi ceva interesant. A, găsi Tarzan şi monstrul extraterestru. Ei bine, de ce nu? Se aşeză oftând pe sofa, fixând ecranul.

***

In fiecare dimineaţă, Reid hrănea animalele înainte de a pleca de acasă. Petrecea cam toată ziua la Richmond, unde avea o firmă cu nişte prieteni. Ani de -a rândul muncise la dezvoltarea unui proiect lângă Richmond, care se axase pe construcţia unor case, vreo patruzeci şi şase la număr.

Josh nu era obişnuit ca tatăl său să lipsească atâta timp de acasă. Nu avea chef să stea cu Beth. Era un puşti foarte voluntar şi încăpăţânat, dar ea reuşi să-l dezarmeze prin calmul ei.

- Nu-mi placi deloc! strigă puştiul, când Beth îi interzicea să stea prea mult în faţa televizorului. Nu-mi placi!

- Imi pare rău.

- O să-i spun tatei că vreau să dispari de aici! Ochii puştiului aruncau flăcări. Pumnii i se încleştaseră. Beth regretă că micuţul o vedea ca o ameninţare a micii lumi pe care tatăl lui şi el şi-o creaseră singuri; nimeni nu avea voie să le invadeze această lume.

- Chiar cred c-ar trebui să-i spui, zise Beth calmă. Este important să ştie ce simţi, Josh. Beth îi spuse acestea fără să ridice glasul, iar puştiul o privi suspicios.

- Dacă tata spune să pleci, tu o să pleci?

- Sigur că da. Nu este casa mea, sunt doar musafirul

vostru o vreme.

Oare observase că puştiul se detensionase? Mai mult ca orice ar fi vrut să-l prindă în braţe, să-l ţină strâns la piept, să-i spună că nu-i vrea răul, că nu va face nimic să-l afecteze. Observă cum trupul lui micuţ se relaxează. Ţinea încă bărbia ridicată sfidător în sus şi ridică indiferent din umeri.

- Bine, în acest caz, nu vor fi probleme.

Ea înţelese ce voia să spună. Era bine că ea era doar un musafir. Pentru că nu avea să stea mult timp.

- Nu te plac deloc! repetă Josh după alte câteva zile.

- Imi pare rău, Josh. Oare încerca s-o înfurie cu orice chip?

El ridică încă o dată din umeri.

- Habar n-ai despre viaţa iepurilor!

Iepuraşii erau în grija lui. Beth îl urmărise cum le spăla cuştile, cum îi hrănea, apoi le umplea vasele cu apă. El ştia că era urmărit şi se comporta cu multă mândrie.

- Pe mine nu m-a învăţat nimeni să cresc iepuri niciodată, se confesă Beth. Când eram copil, n-am avut nici un animal, câine sau pisică.

El deschise ochii mari.

- Nici un animal?

Ea scutură din cap.

- Am locuit într-un apartament. Acolo nu era parc în apropiere, nimic în afară de un balcon. Nu aveam unde să ţinem animale.

- Măcar o pisică!

- Mamei nu-i plăceau pisicile.

- Oh! Puştiul păru impresionat. O privi în tăcere câteva clipe cu totul felul de gânduri formându-se în minţişoara lui mică, după cum vedea Beth.

- Eu n-am avut mamă, se spovedi el. Tata spune că a trebuit să plece imediat ce m-am născut, aşa că el a avut grijă de mine, şi asta a fost cea mai importantă misiune a lui pe lume. Stiu că nu va pleca niciodată să mă lase singur.

Beth se înduioşă.

- Stiu că te iubeşte foarte mult.

- Si eu ştiu asta, zise Josh, îmi repetă asta tot timpul.

Beth nu se îndoia că ar fi fost aşa. Nu văzuse niciodată o
relaţie tată- fiu atât de strânsă ca a lor. Ii făcea plăcere să-i vadă jucându-se, muncind împreună, vorbind. Era evident că Josh este cea mai importantă persoană din viaţa lui Reid.

- Josh, zise ea după un moment de tăcere, n-ai vrea să mă ajuţi să fac nişte prăjituri cu ciocolată?

El ridică ochii.

- Aş putea să te ajut să le amesteci?

Ea se prefăcu îngrijorată.

- Dar ştii s-o faci?

- Cum să nu!

***

Reid veni acasă foarte mulţumit. Ii mersese bine la muncă şi părea dornic să discute despre evenimentele

zilei, mai ales după ce seara îi arată lui Beth detaliile proiectului său.

- Crezi că lumea este pregătită să accepte o astfel de provocare? Oamenii nu prea agreează casele subterane. Eu am fost unul dintre ei.

- Ai fost, dar nu mai eşti. Pot veni să se convingă de soluţiile mele noi când vor fi gata primele case. Vor constata că plătesc foarte puţin pentru utilităţi. Electricitatea va fi generată de mori eoliene. Incălzirea şi gazele naturale nu vor fi o problemă, datorită metodelor de construcţie.

Ea ştia toate acestea, dar îl lăsă să vorbească.

- Vom merge cu paşi mici, după cum ţi-am mai spus. Uită-te aici, zise el. Reid arătă un punct roşu de pe hartă. Vom construi trei străzi pentru început, cu zece case pe fiecare. Toate vor fi cu faţa spre sud, sau cel mult spre sud-est, aşa că vor fi mai mult sau mai puţin drepte. Avem trei proiecte diferite. Toate casele vor da spre deal, iar în faţă vor avea câte o grădină frumoasă. Asta îţi dă sentimentul de intimitate. Apoi îi arată altă hartă. Iată aici peisajul. La nordul fiecarei case vom planta brazi, ca să oprească vântul dinspre nord. Străzile vor fi de-ajuns de largi ca brazii să nu blocheze soarele caselor din spate.

El privi harta o vreme, gânditor, apoi ridică privirea şi făcu o grimasă.

- De fapt, este posibil ca omenirea să nu fie pregătită să accepte acest fel de case. Ne-ar ajunge

treizeci de cumpărători.

- De unde-i vei lua?

- O să facem multă publicitate, nu-mi fac probleme din cauza asta. El ridică din umeri. Există şi riscuri, întotdeauna. Nu sunt sigur că Richmond este cea mai bună locaţie pentru această aventură, dar am făcut-o aici din diferite motive.

- Mi se pare o provocare, nu?

- Nu te plictiseşte să-ţi vorbesc despre proiectul meu?

- O, nu! După câteva luni petrecute doar cu proiectul pentru cafeaua instant, este... altceva.

Beth se uită la schiţele de pe biroul lui.

- Sunt convinsă că va fi un succes.

- Crezi? Reid se aşezase pe un colţ al biroului.

Ea ridică ochii spre el.

- Da, sunt convinsă. Am văzut cum ţi-ai făcut această casă. Aş putea cumpăra acţiuni cumva?

El încuviinţă.

- Eşti gata să-ţi rişti banii?

- Toată viaţa este o asumare de riscuri.

Se aplecă spre ea, atât de aproape, încât avu impresia c-o va atinge.

- Eşti o femeie provocatoare, murmură el. Ce-ai zice să facem o plimbare sub clar de lună?

- Ar fi cam riscant, nu? şopti ea.

Reid începu să râdă şi prinzând-o de mână o conduse spre partea din spate a casei, unde se afla bradul acela înalt, care ascundea luna.

- Nu se vede luna, îi reproşă ea.

Reid îi trasă cu degetul conturul buzelor.

- Oricum n-ai vedea-o, dacă ţi-ai închide ochii. El veni tot mai aproape şi gura lui o găsi înainte ca ea să mai poată spune ceva. O sărută lung, făcând ca fiecare nerv să reacţioneze. Apoi o prinse în braţe şi o presă cu sânii de pieptul său. Ea reacţionă fără să gândească, cu toate că ştia că ar putea exista o primejdie în toate astea, dar nu-i păsa. Inima îi bătea tare. Reid era un iubit pasional, asta ştia. Mai fuseseră bărbaţi în viaţa ei care ştiuseră să sărute, dar nu aşa ca Reid McShane. De ce se simţea aşa? De parcă ar fi vrut să uite de orice şi să-şi piardă minţile pentru acest bărbat!

Nu putea să simtă asta doar după un sărut! Se rupse din sărutul lui şi se depărtă de el.

Reid o urmă.

- Beth, am greşit cu ceva?

- Nu, te-ai descurcat foarte bine, prea bine, de fapt. Propriile-i sentimente o deranjau, se simţea ameninţată de ele. Nu era momentul unei poveşti de dragoste.

Dar de ce ai venit aici? se întrebă.

El o privi lung.

- N-am făcut decât să te sărut.

- Dar ce sărut! exclamă ea.

El oftă teatral.

- Ţi-ai şi pierdut minţile? Un singur sărut şi...

- O, taci!

El începu să râdă. Beth fugi spre casă, de acolo spre lac, iar Reid după ea. Cu răsuflarea grea, se aşezară pe

mal, foarte aproape unul de altul.

- Te voi săruta din nou, îi şopti el.

- Fii atent acolo! strigă Beth, iar când el privi în direcţia indicată, îl împinse cu putere în apă.

Reid ieşi stropind în jur.

- Te învăţ eu minte! strigă Beth, pornind în fugă. Fără suflare, ajunse aproape de casă, realizând abia atunci că Reid n-o urmase. Simţindu-se penibil, deschise uşa şi intră.

Şi acum? Era mai bine să aştepte în camera de zi sau să se ducă în dormitorul ei?

Cel mai bine era să se încuie în dormitor. Făcu asta, se aşeză pe pat tăcută ca un şoricel.

Aşteptă. Casa era cufundată în tăcere. Mai aşteptă. Nici un sunet. Nu mai era deloc distractiv. Oare Reid aştepta să vadă dacă va ieşi să-l caute? Era dincolo de uşă pregătit s-o sperie? Asta era răzbunarea lui? Ciudat!

De fapt, nu era ciudat de loc. Se ridică de pe pat, descuie uşa şi se strecură spre uşa de la intrarea casei. O deschise aceasta scârţâi şi... aşteptă. Un sunet ciudat îi ajunse la urechi, simţi mişcare şi văzu cum apare o umbră.

Era Reid. Deschise uşa şi-l văzu pe cărare.

- Vino să mă ajuţi! îi strigă el, foarte supărat. Beth fugi în întâmpinarea lui şi reuşi să-l aducă în casă. In bucătărie îl aşeză pe un scaun şi-i văzu chipul schimonosit de durere. Işi scrântise glezna, sau poate şi mai rău.

Fără o vorbă, îngenunche în faţa lui, îi scoase pantoful cu multă grijă, dar nu cu destulă răbdare, după cum citi pe figura lui chinuită. Glezna îi era foarte umflată.

- Voi aduce nişte gheaţă, zise ea.

Puse cuburi pe o tavă, apoi le introduse într-un pungă, o înveli într-un prosop, se întoarse şi o aşeză pe glezna lui umflată.

Reid nu-i mai spusese nimic; după ce realiză această operaţie, se aşeză în faţa lui pe un scaun privindu-l. Si el o urmărea cu chipul cam împietrit.

- Imi pare rău. Nu ştia ce ar fi putut să-i spună altceva. Se simţea rău. Te doare?

- Destul.

- Poate ţi-ai rupt glezna. Cred c-ar fi mai bine să te duc la un spital, la camera de gardă, să vedem ce este. O, dar spitalul era la foarte mare distanţă, iar Josh adormise deja. Nu-l puteau lăsa singur, iar bunica Daisy probabil dormea şi ea la această oră.

- Este doar o întindere; am avut destule până acum, ca să le recunosc. Să vedem cum va fi mâine.

Dacă Reid nu s-ar fi simţit rău, situaţia ar fi fost comică. Era ud până la piele, părul la fel, strălucea de stropi de apă, iar mătasea broaştei îi atârna penibil pe gât. îşi şterse faţa şi o privi furios.

- Ce-ai zice să-mi aduci şi un prosop?

Ea sări imediat în picioare.

- Fii atentă! Un invalid este de- ajuns în casă.

Intr-o situaţie normală n-ar fi luat în seamă tonul lui, i-ar fi spus să se arunce singur în lac sau să se plimbe dar nici una din aceste recomandări nu era indicată acum. Se simţea vinovată. Era vina ei că Reid îşi scrântise glezna şi suferea.

Când reveni cu prosopul, el îşi scosese cămaşa, aşezat pe podea. Luă prosopul din mâna ei şi începu să-şi şteargă părul ud. Pieptul îi era acoperit de acelaşi păr negru. Reid observă că era privit, dar nu avea chef de glumă.

- Ce-ar fi să mă ajuţi să-mi scot şi celălalt pantof? Era mai mult un ordin decât o rugăminte, dar nu mai conta. Beth se aplecă şi-i scoase pantoful.

- Cum s-a întâmplat? îl întrebă.

- M-am împiedicat, cum altfel? Spunând acestea Reid gemu de durere. Este prea întunecat să alergi pe păşune noaptea.

- In acest caz, n-ar fi trebuit s-o faci. Dar fu o greşeală să spună asta, după cum realiză imediat.

- Dar m-ai îmbrâncit în lac, nu-ţi mai aminteşti?

- Dar nu te-am făcut să alergi după mine!

Oare de ce continua să susţină aceste prostii? Se înfurie pe sine, pe el, pe cele întâmplate. Era mai bine să tacă!

Reid o urmărea.

- De ce naiba ai făcut asta? insistă Reid.

Pentru că m-ai speriat ar fi vrut să-i spună, dar ridicând din umeri zise doar atât:

-Nu ştiu.

El continua s-o fixeze cu ochii lui negri, pătrunzători.

- Ai acceptat invitaţia de a te plimba cu mine sub clar de lună. La ce naiba te-ai aşteptat?

- La o plimbare sub clar de lună.

- O, câtă inocenţă! Imi topeşte inima!

Lui Beth nu-i plăcură vorbele lui. Ar fi fost uşor să-i ţină piept, să-i răspundă cu aceeaşi monedă, dar nu avea chef s-o facă. Si iată-l pe acest bărbat atrăgător, plin de sine, furios, ud, imobilizat, iar situaţia nu mai era deloc hazlie.

- Ar trebui să-ţi scoţi pantalonii ăştia uzi, zise ea cu jumătate de gură.

- Vrei să mă ajuţi? zise el pe un ton sarcastic.

Reid nu făcea lucrurile mai uşoare pentru ea, era clar.

- Sigur că te ajut, se oferi, ridicând din umeri.

- Pe naiba! Du-te în camera mea şi adu-mi un halat de baie, este în spatele uşii.

Beth se înfurie.

- Stii ce, domnule? Dacă vrei halatul acela blestemat, mi te poţi adresa într-o manieră civilizată, mai ales spunându-mi te rog!

El pufni deodată în râs.

- Te rog să-mi aduci halatul de baie, este în spatele uşii.

Beth se îndreptă spre locul indicat fără comentarii.

Se întoarse cu halatul lui.

- Mă întorc cu spatele până te schimbi. Intre timp, o să-ţi pregătesc ceva de băut.

- Mai bine ieşi din încăpere! exclamă el furios.

Gemând exasperată, Beth ieşi.

- Si se mai spune că femeile sunt exagerat de pudice!

Deodată, cămaşa lui udă, plină de mătasea broaştei îi
zbură chiar în faţă.

A fost o surpriză totală care o lăsă fără cuvinte. După ce reuşi să se descotorosească de hainele lui ude, se înfurie şi privindu-l îi observă rânjetul plin de maliţiozitate.

- Asta poate te va învăţa minte, zise el încet.

Beth îl privi cu duritate, fără să scoată o vorbă, apoi se întoarse şi plecă. Râsul lui o urmări.

După zece minute, când se calmase, se aventură din nou în bucătărie. Reid, îmbrăcat în halatul de baie, se afla tot acolo. Ii căzuse compresa cu gheaţă de pe picior şi observă şocată că glezna era foarte umflată. Şi nu era doar umflată, ci şi învineţită. Dacă-şi rupsese piciorul?

- Lasă-mă să te duc în sufragerie, se oferi ea. Te vei simţi mai bine pe sofa.

- Mi-ar fi mai bine în pat, zise el cu amărăciune.

Reuşiră să ajungă la patul lui şi, cu un oftat, Reid se aşeză, sprijinindu-se de perne. Avea un pat mare şi confortabil, cu noptiere pe care se aflau reviste, cărţi şi o lampă pentru lectură.

Podeaua era acoperită de o mochetă crem; în încăpere se mai afla un fotoliu şi un dulap mare. Era o cameră destinată odihnei, fără pretenţii.

Il privi pe Reid.

- Există un bandaj elastic pe undeva, zise el, spunându-i unde să caute.

Beth îi ridică piciorul pe o pernă, îi puse din nou gheaţă, timp în care-i studia chipul. Părea palid; ştia că durerea nu era chiar uşoară.

- Să-ţi aduc o aspirină? îl întrebă.

El deschise ochii.

- Aş prefera ceva de băut. Un scotch cu gheaţă, te rog!

Beth se simţi penibil.

- N-am vrut să se întâmple asta, se scuză ea. Imi pare teribil de rău.

El încercă un zâmbet care fu mai mult o grimasă.

- Imi pare rău că mi-am pierdut cumpătul. O să-mi treacă, sunt sigur. Nu sunt supărat pe tine. Se mai poate întâmpla şi aşa ceva când te joci.

***

Ceasul o trezi dimineaţă la ora trei când, pe jumătate adormită, făcu un efort să coboare din pat. Se duse la bucătărie unde pregăti o altă compresă cu geaţă pentru Reid. Cu compresa în mână, se strecură în camera lui şi-l auzi mişcându-se.

- Beth?

- Ti-am mai adus gheaţă. Te-ai trezit de mult?

El aprinse lampa de pe noptieră.

- M-am trezit destul de des. De fiecare dată când mă mişc am o durere cumplită.

Reid stătea cu piciorul ridicat pe o pernă, dar gheaţa i se topise. Beth îi schimbă compresa cu gheaţa nouă pe care i-o legă de picior. Il văzu clipind des de durere şi se scuză.

- Imi pare rău că mă port ca un copil, dar mă doare foarte tare.

Beth îşi aminti ce rău arăta piciorul lui şi nu se miră că avea dureri.

- Se pare că noua lege, abia votată, le permite şi bărbaţilor să aibă dureri.

El zâmbi.

- Era şi timpul! A fost prea greu să pretind că sunt un macho. Ce-ai zice de o aspirină? Ne sunt permise nouă bărbaţilor?

- Dar şi în privinţa aspirinei s-a schimbat legea. Să-ţi aduc una?

- Te rog. Eşti foarte amabilă.

- Ştiu, răspunse Beth, şi plecă să-i aducă apă şi aspirină.

Reid luă aspirina cu jumătate de pahar de apă.

- Te-ai trezit sau ai pus ceasul să sune ca să-mi schimbi pansamentul?

- Sigur că l-am pus să sune! Ştiam că gheaţa nu va dura prea mult; este foarte important ca glezna ta să stea la rece în perioada imediat următoare accidentului, să nu se umfle prea mult.

Beth se aşeză picior peste picior pe covor, aşteptând

ca Reid să termine de luat medicamentele; i se părea ciudat să se afle aici în dormitorul lui în mijlocul nopţii. Cu mintea unei realizatoare de reclame, văzu imediat cum putea realiza un astfel de spot: femei şi bărbaţi aşezaţi într-o atmosferă de senzualitate pe covoare groase, bând din cupe vin. Femeile aveau picioarele cu ciorapi de mătase fini, expuse seducător, iar pantofii erau aruncaţi prin preajmă. Apoi, imaginea se concentra asupra unei lumânări, a unui singur trandafir, sau a amândurora. In cadru se mai afla un pat dublu, cu aşternuturi de mătase.

Işi trecu palma peste covorul gros pe care era aşezată. Putea întinde încet, cu mişcări lascive, un picior; dar faptul că nu avea ciorapi de mătase o opri să facă mişcarea; nu că ar fi fost vreo problemă cu picioarele ei. Halatul de baie era legat doar la mijloc, aşa că-şi putea scoate fără probleme picioarele la vedere. Ii lipsea paharul cu vin, nu erau trandafiri, nici lumânări în cameră. Ce altceva mai lipsea? A, chiar ea nu era ceea ce trebuia; femeile din aceste reclame aveau toate părul lung şi foarte bogat, pe când ea era tunsă scurt. Si mai lipsea bărbatul aşezat într-o poziţie romantică privind cu adoraţie femeia din faţa sa. Iar singurul bărbat din încăpere stătea întins pe pat cu ochii închişi şi piciorul învelit în gheaţă.

Ei bine, nu le poţi avea pe toate, se gândi Beth.

O vreme, rămase privindu-l. Avea un chip frumos, puternic, masculin, fără a fi dur sau grosolan. In ochi i

se putea citi de obicei căldură, iar ochii îi străluceau mai ales când îşi privea fiul. Era un bărbat cu o inimă mare.

Pe neaşteptate, Reid deschise ochii şi o privi. Cu mâna dreaptă, arătă locul gol de lângă el.

- Nu sta acolo, vino lângă mine.

Invitaţia fu o surpriză, dar ea îşi reveni imediat.

- Aspirina a început să-şi facă efectul, nu?

Ochii lui râdeau.

- Mda, să zicem că simt parţial efectele binefăcătoare. Poţi să te simţi în siguranţă. Sunt mai mult sau mai puţin incapabil...

- Mulţumesc pentru invitaţie, dar prefer să dorm în patul meu; este mai sigur pentru tine, pentru că lovesc cam des cu picioarele în somn.

Ieşi, auzindu-l cum râde apoi geme de durere.

***

A doua zi dimineaţă, Reid încercă să stea într-un picior, dar nu reuşi. Chipul îi era contorsionat de durere.

- La naiba! La naiba! repeta furios. Te rog, Beth, adu-mi o cârjă de la Daisy. Cred că mai are unele de iarna trecută, când l-a avut aici pe nepotul ei care şi-a rupt piciorul.

Se luptă să meargă cu cârja, să se sprijine în piciorul sănătos, aşezându-se după câţiva paşi pe canapea să citească, să se lamenteze.

Beth făcu toate muncile casei. Mulse capra, hrăni păsările, adună ouăle din cuibare, culese fasole şi căpşuni. Plătea pentru că-l îmbrâncise în lac. Mai mult sau mai puţin, îndeplini toate treburile casei în zilele

următoare în lipsa lui.

Sosiră cunoştinţele lui Reid, bărbaţi mai ales, care se opreau lângă sofa şi discutau diferite probleme cu el, în timp ce ea le făcea cafele, le aducea biscuiţi, sau băutură. Discutau proiecte de case, prea adânciţi în discuţie s-o mai observe şi pe ea.

Sau poate faptul că era îmbrăcată în blugi cu un tricou comun o făcea lipsită de farmec. Se gândea la acest aspect stând în bucătărie, curăţând fasole într-un bol pe care-l ţinea pe genunchi, cu picioarele sprijinite pe un scaun din faţa ei.

Numai dacă m-ar vedea Jack acum, se gândea. Ştia dinainte ce i-ar spune.

Fasolea era aproape terminată de curăţat, slavă Domnului! Va trebui s-o fiarbă şi s-o gătească.

Reid apăru şchiopătând, în piciorul sănătos, cu o ceaşcă goală de cafea în mână.

- Te rog să-i duci lui Daisy fasolea asta s-o cureţe.
- Aş vrea s-o termin eu, doar mi-am promis s-o fac.
- Nu ai deja destul de făcut?

Ea ridică din umeri.

- Nu-mi place să stau. Ceea ce fac acum este nou pentru mine.Te rog, aşază-te şi spune-mi ce mai am de făcut. Îi oferi un scaun mai aproape de locul în care se afla.

Reid reuşi să se aşeze, nu fără o grimasă.

- Admir interesul tău pentru tot ce este nou.

Inclinând capul, Beth zâmbi.

- Mulţumesc, domnule.

Josh apăru târându-şi picioarele, cu un pahar de suc de portocale pe care-l puse pe masă, după care plecă fără a le adresa o vorbă. Reid îl urmări cu privirea, încruntându-se.

Josh era nefericit că tatăl lui avusese accident. Nici prezenţa lui Beth nu-l fericea prea tare; era evident din atitudinea lui ca şi din vorbele pe care i le adresase. Nefericirea i se citea pe chip.

Era evident pentru Beth că Reid observase atitudinea fiului său, dar până în acest moment nu făcuse vreun comentariu.

După ce-l culcă în seara aceea pe Josh, Reid veni în bucătărie unde Beth curăţa masa.

- Ai idee ce se întâmplă cu băiatul meu? o întrebă el brusc. Am încercat să-i vorbesc, dar n-am scos o vorbă de la el.

Beth curăţa chiuveta. Ridică încet capul şi privirile li se întâlniră. Reid era furios.

- Nu mă place, nu mă vrea aici. Aşa este cu toate femeile?

Reid se încruntă şi-şi trecu impacientat o mână prin păr.

- Nu au fost prea multe femei pe aici, sau să zicem că nu au stat prea mult. Am locuit în casa surorii mele în Florida câte două săptămâni, uneori. N-au fost probleme. Ridică din umeri: o iubeşte pe Daisy.

Beth şterse cu atenţie ochiurile aragazului.

- Daisy are şaizeci şi opt de ani şi locuieşte mai jos de noi.

Se făcu tăcere.

- Iar tu ai douăzeci şi şase de ani şi locuieşti aici.

- In propria lui casă. Fără a-l privi pe Reid, Beth termină treaba apoi se întoarse spre el.

- Se simte ameninţat, Reid, dintr-un motiv sau altul.

El oftă.

- Indiferent care ar fi motivul, nu-mi place cum se poartă.

- Nici eu nu sunt prea fericită, recunoscu ea. Pentru un moment, ezită. Spunea ceva despre mama lui care a plecat după ce l-a născut. Nu vreau să citez din Freud, dar poate nu mă place tocmai pentru că semăn cu mama lui, din ceea ce mi-a spus.

Beth putea spune mai multe, dar n-o făcu. Poate Josh îşi ura mama că-l părăsise. Poate din acest motiv nu voia să se apropie nici de ea. Poate aştepta ca mama lui să se întoarcă şi nu trebuia să-i ia nimeni locul între timp.

Reid o privi gânditor.

- Nu m-am gândit la asta, dar este o posibilitate. Reid o privi lung. Ştiu că n-ai făcut nimic să meriţi comportamentul ăsta. Te rog să nu te mai gândeşti acum.

- Bine, nu mă mai gândesc.

- Nu-mi imaginez că iubeşte o mamă pe care nici n-a văzut-o. Am încercat să nu-i cultiv sentimente negative faţă de ea, mai ales când i-am explicat

situaţia, deşi numai Dumnezeu ştie că nu mi-a fost uşor.

- Sunteţi divorţaţi? întrebarea se rosti înainte ca ea să-şi dea seama.

El o privi lung.

- Nu, eu şi mama lui Josh n-am fost căsătoriţi.

Nu era ceea ce s-ar fi aşteptat; realizarea aceasta o făcu să se simtă ciudat, pentru că nu ştia cum să răspundă.

- Eşti şocată? o întrebă Reid amuzat.

- Nu... numai că nu m-aş fi aşteptat la asta. Şocul urmează...

El începu să râdă.

- Poate dacă mi-ai pregăti ceva de băut şi m-ai ajuta să ajung până la sofa, ţi-aş povesti totul.

Capitolul 3

Beth aduse paharele, o sticlă de scotch şi alta de votcă, şi le puse pe barul care separa bucătăria de living. Acest bar putea servi şi ca masă. Beth privi încă o dată felul în care erau aranjate paharele şi sticlele. La dreapta pusese sticla de scotch pentru Reid, la stânga pe cea de votcă şi de suc pentru ea.

Aşadar, Josh era copil nelegitim, după cum se spunea melodramatic, de parcă nu i-ar fi fost permis să existe, să respire, sau să trăiască. Turnă scotch în paharul lui Reid.

Copil nelegitim. Născut în afara căsătoriei. Dumnezeule, era aproape hazliu! Toate aceste cuvinte se asociau într-un context care nu avea legătură cu Reid.

Işi turnă votcă, apoi puse sticla la loc.

Ce se întâmplase, de fapt? Reid avusese vreo aventură cu o tânără, mult prea tânără ca să-şi asume responsabilitatea creşterii copilului? Fusese forţat să se ocupe singur de copil? Ridicol! Poate că avusese o aventură cu o femeie de vârsta lui, dar refuzase să se însoare cu ea. Nu, nici asta nu putea fi. O femeie de vârsta lui n-ar fi rămas însărcinată, fiind cu capul în nori, pentru ca mai apoi să abandoneze copilul în braţele partenerului.

Ceva diferit se întâmplase aici. In general, din vieţile copiilor nelegitimi lipseau taţii, dar în cazul lui Josh lucrurile erau puţin altfel. Nu văzuse nicicând un tată şi

un fiu atât de apropiaţi. Mama dispăruse, cum spunea Josh. Amintirea discuţiei cu el îi stăruia în minte.

Poate Josh nu era fiul lui Reid. Gândul o lovi ca un şoc dureros. Poate că-l înfiase numai pentru că era al unei surori mai mici, sau...

Ei, oricum avea să afle. Duse tava cu băuturile în living şi-i întinse paharul lui Reid. El îi zâmbi şi se simţi cuprinsă de o stare de nervozitate.

Nu era problema ei, dar voia să afle. In acelaşi timp, se temea de ce ar fi putut afla, deşi nu ştia din ce motiv.

Nimeni nu este perfect, se gândi, toţi avem micile sau marile noastre secrete.

Nu vreau să cunosc secretele acestui bărbat care-mi place teribil de mult. Te rog, Reid, te consider un om bun, vreau să păstrez această amintire despre tine, nu vreau să aflu nimic care să strice această imagine.

Se aşeză în fotoliu, unde citise, urmărise televizorul, se gândise, ascultase muzică. Sorbi din paharul cu băutură.

Dar de ce-l considera astfel pe Reid? Numai pentru că i-l prezentase Doc?Nu, aşa îl simţea. Dar de ce să fie chiar aşa? Este o fiinţă. Ce-ai vrea să fie? Sfânt?

Reid se foia pe fotoliu, pentru că nu se simţea confortabil. Va dura câteva luni până-i va trece glezna, aşa i se spusese. Iar ea trebuia să se simtă vinovată în tot acest interval?

Reid luă o gură de scotch, apoi puse paharul pe masă.

- Pari îngrijorată, începu el.

- Nu sunt îngrijorată, doar serioasă. Apoi se concentră asupra paharului cu băutură, în care cuburile de gheaţă începuseră să se topească.

- Reid, zise ea după o pauză, Josh este fiul tău? Intâlnindu-i privirea, observă că era foarte surprins.

- Chiar aşa este. Dar de ce-mi pui o astfel de întrebare?

- Nu, ştiu, ar fi fost o posibilitate.

- Mama nu l-a vrut, zise Reid cu o voce foarte dură. Eu, în schimb, mi l-am dorit mult. Reid ridică paharul şi mai sorbi din el. Am trăit împreună doi ani. Pe atunci, eram implicaţi fiecare în cariera sa şi munceam ca nebunii, nu prea avem timp pentru distracţii. Eram în aceeaşi barcă, să zicem. Ne cunoşteam foarte bine, ne înţelegeam. A fost o relaţie foarte confortabilă pentru amândoi, până ce lucrurile au început să nu mai meargă.

Beth nu ştia dacă trebuia să spună ceva. Incepu să-şi privească unghiile care arătau îngrozitor. Nu va mai săpa în grădină de acum înainte. Dar de ce-ai păsa acum de unghii?

- Era biolog, continuă Reid. Un biolog strălucit. Lucra pentru un cercetător renumit. Mie a început să-mi placă mai ales pentru inteligenţa ei. Era o minte raţională, foarte logică. Stia să ia decizii, să vadă lucrurile în profunzime.

Beth nu scoase o vorbă. Il privea, observându-i

chipul cu trăsături frumoase, armonioase. Se vedea că nu-i face plăcere să povestească aceste lucruri.

- Nu trebuie să-mi spui chiar totul, Reid...

El ridică din umeri.

- Am început şi va trebui să termin.

Beth se aşeză cu genunchii sub ea şi-l urmări în continuare. Işi dori ca el să n-o fi privit. Incepu să-şi muşte buzele.

- Cum o cheamă? se trezi întrebând.

- Carol, răspunse Reid imediat.

Carol. Numele acesta nu se potrivea unui tip anume de femeie. Nu putea fi blondă şi scundă, nici înaltă şi brunetă. Cunoscuse mai multe femei cu acest nume şi fuseseră foarte diferite. Ca şi cele cu numele de Mary sau Sue.

Carol. Se gândi la Josh, şi-l privi pe Reid. Probabil, această Carol era înaltă, cu ochii negri, cu ochelari cu părul până la umeri. Duse mâna la cap, trecându-şi palma peste părul ei tuns scurt. Această tunsoare i se potrivea. Işi dori dintr-o dată să fi avut părul lung şi ondulat. Ştia că avea gânduri stupide dar nu le putea controla.

- Carol a rămas însărcinată, se hotărî Reid să continue întrerupându-i gândurile. A fost ceva neaşteptat, neplanificat.

La început a fost şocată, apoi furioasă. Nu voia un copil din cauza căruia să nu mai poată munci, să-şi rateze cariera. De fapt, nu-şi dorea copii deloc. Nu

intrau în planurile ei de viaţă. A hotărât să avorteze. A decis asta fără să mă întrebe ce doresc, fără să discute viaţa noastră. M-a pus în faţa deciziei finale. O privi pe Beth un moment, iar ea constată şocată că era furios şi plin de amărăciune. Niciodată n-am fost atât de furios, continuă el pe un ton mai scăzut. Era punctul maxim al relaţiei noastre. Planificat sau neplanificat, acest copil era şi al meu nu numai al ei. I-am spus că eu îmi doresc copilul. Eram maturi, aveam fiecare din noi o profesie bine stabilită şi remunerată. Nu uit nici acum cum m-a privit, de parcă mă ura.

- Vrei copilul? m-a întrebat. De ce nu-ţi faci tu unul?

A urmat o ceartă destul de urâtă.

Beth şi-i imagina stând faţă în faţă, cu pumnii încleştaţi. Apoi se întrebă ce ar face ea dacă, aflată pe panta ascendentă a unei cariere de succes, ar rămâne însărcinată.

- Cred c-a fost teribil, zise ea. Pentru amândoi. Ce s-a întâmplat?

- Am chemat un avocat, un prieten. Nu mai avusese cazuri ca al nostru. Am discutat cu el toată noaptea aceea. Concluzia a fost că un viitor tată nu are prea multe drepturi dacă nu este căsătorit cu mama copilului. Si căsătoria nu era o soluţie în cazul nostru. Carol mi-a spus foarte clar că nu vrea să se mărite doar pentru copil. Nu voia copilul cu nici un chip. In clipa aceea am ştiut că a doua zi dimineaţa putea să iasă pe uşă şi să se întoarcă fără el. Nu puteam s-o previn să

avorteze.

Urmă o lungă tăcere. Era tensionat ca atunci când avusese loc discuţia.

- Am nevoie să beau ceva, zise el brusc.

Beth sări numaidecât să-i umple paharul gol.

- Mă întrebam de ce ţi-ai dorit copilul atât de mult.

El zâmbi.

- Când Carol mi-a spus la început că este însărcinată, n-am crezut-o, dar apoi am fost copleşit de emoţie. Un copil prinsese viaţă în pântecele ei; nu ştiam dacă va fi băiat sau fată, dar mi-am pierdut minţile de fericire.

Reid făcu o pauză şi zâmbetul îi pieri.

- Apoi mi-a spus că nu vrea copilul şi va face avort. Bine că nu sunt un bărbat violent, altfel nu ştiu ce aş fi făcut.

- Dar totuşi a născut copilul, Reid... zise Beth cu blândeţe. Cum s-a întâmplat?

Chipul lui căpătă o lumină stranie.

- După ce a plecat avocatul, am rămas singuri. Mi-o amintesc şi acum; fuma ţigară după ţigară, tăcea, nici nu mă privea. Eu gândeam atunci că n-ar trebui să fumeze atât de mult pentru că dăuna copilului, dar ei nu-i păsa. Nici nu se uita la mine. Niciodată nu m-am simţit atât de neajutorat şi niciodată în viaţă nu mi-a păsat atât de mult de ceva... Am început să plâng ca un puşti neajutorat. Ai văzut vreodată un bărbat plângând?

- Nu.

- Te şochează ce ţi-am spus?

- Nu.

- Şi ea a început să plângă. Stătea acolo cu capul pe genunchi...cred că se simţea mizerabil... dar cel mai îngrozitor lucru era că nu ne puteam încuraja unul pe celălalt. Abia atunci am realizat că suntem foarte departe unul de altul...că întotdeauna am fost aşa. Relaţia noastră nu avea o bază reală şi a eşuat la prima criză. Nu eram o echipă. Ne-am dus la culcare în paturi separate. Inainte, am cinat în tăcere. A plecat dimineaţa ca de obicei, s-a întors la vremea potrivită seara şi-a pregătit ceva de băut şi mi-a spus fără a mă privi că va da naştere copilului, dacă-l doream atât de mult. Eu am trecut prin clipe de groază zi şi noapte. Cred că arătam ca un lunatic atunci când o priveam, apoi am vrut... am vrut s-o iau în braţe şi să-i spun că ...Reid se opri o clipă de parcă i-ar fi fost greu să mai vorbească. Voiam s-o iau în braţe să-i spun că vom reuşi împreună, că voi avea grijă de ea. Voiam să fac să dispară tensiunea aceea teribilă dintre noi. Dar ea nu mi-a dat şansa. M-a împins de parcă aş fi fost nebun.

- N-am terminat, a spus ea; voi avea copilul cu condiţia ca tu singur să-ţi asumi responsabilitatea pentru creşterea lui. Nu vreau să mă implici în vreun fel. Era o femeie rece şi dură. Personalitatea ei se modificase; n-o mai recunoşteam.

- De ce şi-a schimbat convingerile în privinţa copilului? întrebă Beth.

- N-am idee. Nu mai voia să vorbească. Pentru ea, subiectul era închis. Toată viaţa noastră s-a schimbat după asta.

- Sună ca un coşmar, zise Beth.

- Da, aceasta ar fi expresia corectă, zise Reid sec. Am rămas împreună până s-a născut copilul. Nu ştiu dacă a fost bine sau rău ce-am făcut. A avut o sarcină uşoară, s-a îngrijit, n-a mai fumat ca un turc, n-a mai băut. N-a fost bolnavă nici o zi , n-a avut nici o zi de concediu medical.

Reid o privi pe Beth cu o strângere de inimă.

- M-am simţit vinovat fără să ştiu prea clar de ce. Undeva, cândva, relaţia cu această femeie n-a mers, nu puteam să-mi explic din ce motive. M-am gândit că poate am fost prea egoist, sau că am cerut prea mult de la ea. Am încercat să-i vorbesc, dar n-am reuşit, mi-a respins orice tentativă. S-a închis în sine şi n-a vrut să mă lase să pătrund în noul ei univers. Lunile de sarcină au fost un iad... nu aveam nici un fel de relaţie, abia ne vorbeam, eram doi străini.

- Nu şi-a făcut probleme că lumea o vedea gravidă şi apoi fără copil?

El ridică din umeri.,

- Mă îndoiesc că şi-a pus această problemă. N-o

deranja ce credeau alţii despre ea. Era rece ca un castravete, femeia asta. Dură ca un bloc de granit.

Lui Beth nu-i plăcu afirmaţia lui.

- Ce s-a întâmplat? o întrebă Reid.

- Nu-mi place cum vorbeşti despre ea. Dar apoi se gândi; cine era ea să-i judece pe aceşti doi oameni? Nici n-o cunoştea pe femeie.

El se încruntă.

- Cum aş putea vorbi despre ea? Cu dragoste, cu compasiune? Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă să salvez situaţia. Ea n-a făcut altceva decât să-mi facă viaţa imposibilă. Acele luni au fost cele mai grele din viaţa mea, Beth.

Cum putea ea să înţeleagă motivele altei persoane?

- La ce vârstă a rămas însărcinată?

- La douăzeci şi şapte.

Cu un an mai mult ca mine, se gândi Beth.

- Si probabil că îşi făcea o carieră profesională, bănuiesc.

- Exact. Eu îmi doream cu disperare copilul; de unde să ştiu că ea nu gândea la fel? Apoi, deodată, s-a oprit. In condiţiile de atunci, mi se părea o nebunie să visez că mă duc cu el la circ, la stadion, la pescuit...

Nu era o nebunie, se gândi Beth, doar vorbea despre propriul său copil. Căsătorit sau nu, era tatăl copilului.

- Am auzit mii de poveşti despre taţi care şi-au abandonat soţiile şi copiii; mi se pare un lucru ciudat să

aud că un tată a luptat pentru fiul său.

- Nu sunt un sfânt, zise Reid. Un tată bun poate, dar nu un sfânt.

- Cine a spus c-ai fi?

- Ti-am spus-o pentru că te uitai la mine cu admiraţie în priviri.

- Cred că suferi de un ego exacerbat. N-am adorat pe nimeni niciodată. Dar să revenim la lucruri serioase. Ce-ai făcut după ce s-a născut Josh?

- Totul a fost al naibii de bine organizat, ca o tranzacţie financiară. Si-a găsit un apartament, l-a mobilat. Când s-a născut Josh, continuă Reid am intrat în camera ei să-mi iau rămas- bun. Nu prea ştiam ce să spun şi am îngăimat ceva despre frumuseţea copilului, că sunt extrem de fericit şi că voi avea grijă de el. Ea a început să plângă. Era prima oară că o vedeam plângând nefericită.

- Poate a plâns pe ascuns.

- Poate. N-am mai văzut-o de atunci. N-a mai venit pe la noi, n-a telefonat. Nici măcar nu ştiu unde se află acum. Dar când îl privesc pe Josh nu pot s-o iert că n-a vrut să-i fie mamă.

Beth simţea un nod în gât. Reid se uita la paharul pe care-l ţinea în mână şi vocea îi tremura.

Era ciudat pentru Beth să se afla în acest loc, ascultându-l pe acest bărbat. Niciodată în timpul povestirii nu-i spusese pe nume mamei lui Josh ci doar

„ea“. Era o străină.

Reid continuă povestirea cu felul în care a cumpărat tot ce i-a trebuit pentru copil cu ajutorul unui prieten şi a soţiei acestuia. Figura i se mai relaxă când îi vorbi despre primele lui săptămâni ca tată.

- Nu ştiam dacă voi putea să mă descurc, dar cred că gândul că aveam un suflet care depindea de mine, m-a îmbărbătat.

- Nu te-a ajutat nimeni? L-ai crescut singur?

Beth era foarte surprinsă.

- Te referi la vreo dădacă, sau altă femeie? Nu, draga mea, Beth, n-am lăsat pe nimeni să se apropie de copilul meu. La spital, am primit toate instrucţiunile de la asistente.

Mi-au spus că nu există nici un motiv să nu mă pot descurca, aşa că am plecat de acolo cu destul de mult curaj. Medicul pediatru mi-a fost de mare folos, iar în blocul în care locuiam erau destule mame cu copii mici şi toate m-au ajutat.

Beth începu să râdă.

- Aşadar, te-ai specializat în pregătirea laptelui, schimbarea scutecelor şi tot restul.

- Exact.

- Şi slujba? Nu munceai?

- Nu munceam? Ca un sclav! Zi şi noapte! Nu ştii că bebeluşii se trezesc noaptea să mănânce?

Beth începu să râdă şi mai tare.

- Mă refeream la serviciu.

- Mi-am luat concediu, apoi am decis să lucrez pe cont propiu. Am vrut să ridic această casă. Nu puteam lucra pentru că nu voiam să-l las singur pe Josh.

- Şi cum ai reuşit să ridici această casă, având copil mic?

De data asta fu rândul lui să râdă.

- Am început lucrările primăvara şi noi doi locuiam într-o rulotă pe şantierul acestei case. Primele luni a mers mai uşor pentu că se uita la mine, îmi urmărea fiecare mişcare şi mă ştia aproape. Apoi, a început să meargă şi atunci problemele s-au amplificat. Trebuia să-l feresc de toate cele care se găsesc pe un şantier. Am angajat o baby-sitter să stea cu el, i-am adus un morman de nisip în care să se joace, apoi i-am cumpărat şi o mică piscină, în care se simţea chiar fericit.

Reid îi povesti despre problemele pe care le întâmpinase la construţia casei, mai ales cu inspectorii locali care nu voiau să-i dea avizul de construire pe motiv că este o casă atipică.

In cea ce a doua vară a ridicat şopronul, cuibarul, şi a început să alcătuiască grădina, apoi un amic i-a cimentat bazinul.

- Bunica Daisy venea în fiecare zi să mă ajute cu copilul şi cu grădina, să-mi dea sfaturi despre traiul la ţară. Imi aducea mereu pâine de casă, mere şi roşii şi

mai stătea câteodată cu Josh. Mi-a fost de are folos.

Se întunecase. Beth aprinse lumina.

- Beth, chiar a trebuit să aprinzi toate luminile în casa asta? Poţi face şi intervenţii chirurgicale cu atâta lumină! Reid o privi lung. Ea simţi din nou acea senzaţie de ameţeală, de intensificare a bătăilor inimi...

Nu-i spuse nimic. Rămase în faţa lui ca o statuie. Ar fi vrut să-l mângâie, să-şi strecoare degetele în părul lui. Să-şi treacă apoi mâna peste trăsăturile lui dragi.

- Beth, şopti el, se întâmplă ceva teribil cu mine.

- Ce? îl întrebă ea.

- Simt o dorinţă imperioasă să te sărut. Dar poate este prea periculos.

- Dar nu te pot împinge în apă de aici.

- Cine ştie ce ţi- aş putea face...

Reid nu-şi lua ochii de la ea. Se aplecă spre ea, iar ea închise ochii, simţindu-i gura atât de aproape, fără însă a o atinge. Inima ei bătea în ritm alert. Reid era atât de aproape de ea, dar n-o săruta. Incă...

- Reid, şopti ea, te rog, nu!

- Ce? Nu fac nimic! Apoi, el îi sărută încet colţul gurii, abia atingând-o. In clipa în care o sărută cu pasiune, se abandonă gurii lui, dar tot vru să protesteze, deşi nu asta îşi dorea.

- Reid, te rog...

Reid o trase spre el, apoi cu o mişcare rapidă o ridică în braţele sale. Apoi, cu o mână îi ridică faţa spre

el.

- Fii pregătită, Beth, te anunţ că te voi săruta...

Beth îşi simţi inima încordată, închise ochii, şi-l prinse cu braţele după gât. El îi găsi gura, îşi trecu buzele foarte lent peste gura ei, abia atingând-o, apoi o sărută cu pasiune, ca şi cum ar fi aşteptat de mult timp clipa aceasta.

Beth pierdu contactul cu realitatea, simţi că nu este decât emoţie pură, abandonată sărutului lui Reid şi mângierilor acestuia.

Reid îi murmură vorbe ininteligibile. Ea îl sărută cu pasiune, dar deodată, din instinct, se opriră amândoi. Se uitară unul la celălalt respirând greu. Era un moment de ezitare, ceva nou care trebuia acceptat de ambele părţi.

Beth se eliberă din braţele lui se se aşeză din nou pe sofa lângă el, dar nu prea aproape.

- Ai un efect miraculos asupra mea, Beth, îi spuse el. Incep să-mi pierd capul, ar fi mai bine să pleci de aici.

Ea se întoarse şi-l privi.

- Voi pleca dimineaţă.

- Să nu îndrăzneşti! glumi Reid. Nu este un efect atât de miraculos!

Beth începu să râdă.

- Atunci, o să stau la distanţă. Se ridică şi se duse spre derivaţia telefonică din bucătărie, care suna de câtva timp.

- Alo?

- Te-am prins! auzi vocea lui Jack.

Beth oftă adânc.

- Tu sunai ca un disperat, Jack?

- Cine altcineva, dragă? Ce mai faci?

- Mă simţeam destul de bine cu un minut în urmă. De unde ai numărul de telefon?

- Mi l-a dat cineva din Hong Kong.

- Ce doreşti, Jack? Beth se înfuriase.

- Pe tine de vreau, draga mea, zise el.

Ea făcu o grimasă.

- Nu sunt disponibilă! Trânti receptorul şi se întoarse spre Reid, care asista mirat la discuţie.

- Amicul tău te-a descoperit şi aici?

- O, nu începe şi tu, Reid! Era şeful meu, care vrea să mă întorc la muncă. Dacă sună vreodată, Jack Coolidge îl cheamă, spune-i, te rog, că nu sunt aici.

Telefonul sună din nou.

- Răspund eu.

- Alo? Cine? Beth Anderson? Cred că aţi greşit numărul. Reid puse receptorul în furcă aşteptând. După câteva secunde telefonul sună din nou. Reid repetă ce-i spusese înainte.

- Nu cred c-o să mai sune în seara asta.

- Tipul ăsta vrea să mă întorc mai devreme la muncă, dar Doc mi-a interzis s-o fac, înainte de două luni, cel puţin.

Reid sesiză din tonul ei că Beth era furioasă pe acest tip numit Jack, cu care avea dese dispute. Şi nu era departe de adevăr.

- Cred că este timpul să mă duc la culcare, zise Beth brusc. Ce ar mai fi de făcut?

- Văd că te-ai acomodat perfect aici. Mâine vom începe să punem fasole la congelator şi să facem sucul de roşii.

***

Până în acest moment, Beth nu mai congelase fasole, nu făcuse gem de căpşuni, nici iaurt, nu copsese pâine. Trăia acum într-o lume total diferită de ceea ce ştia, dar care-i plăcea mai mult decât şi-ar fi imaginat. Bunica Daisy le era de mare ajutor; îi învăţase secretele vieţii la ţară, împărtăşindu-le tot ce acumulase în cei şaizeci şi cinci de ani de viaţă. Bunica Daisy avusese cinci copii, dar niciodată nu fusese mai departe de Richmond şi cu toate astea înţelepciunea ei o uimea pe Beth. Daisy îi adoptase pe Reid şi pe Josh.

- Este un om bun, spunea despre Reid.

Piciorul lui Reid arăta mult mai bine acum. Mergea sprijinindu-se de un baston, dar nu mai şchiopăta.

Jack nu mai sunase, dar Beth ştia că nu acceptase replica lui Reid şi că va mai încerca s-o caute.

Josh urma să înceapă grădiniţa.

- Vom merge împreună la Richmond, zise Beth, şi o să-ţi cumpăr tot ce trebuie. Poate mergem şi la un film ...

Puştiul o privi lung.

- Nu vreau să merg cu tine, tu nu ştii ce să-mi

cumperi. Mă duc cu tata.

Era cât se poate de ostil. Aşa fusese de la început cu ea. Cel puţin, îi accepta prezenţa în casă. Dar de ce se simţea afectată de respingerea lui?

- Am crezut că-ţi place să mergi cu mine de data asta.

- Nu, zise puştiul cu hotărâre.

- Foarte bine, atunci nu trebuie s-o faci.

- Bine, întări şi Josh apoi plecă, iar Beth încercă să se liniştească, să nu plângă.

Capitolul 4

Beth nu mai ştia ce să spună. Răspunsul era în ochii lui. El ştiuse ce voia ea să spună, că voia să plece pentru a nu-l face nefericit pe Josh, nevrând să intervină între tată şi fiu.

- Promite-mi că nu pleci acum, Beth, o rugase Reid, mai ai încă o lună de stat. Te rog, rămâi.

Ea îl privise neştiind ce să spună, neştiind ce era mai bine pentru Josh, pentru Reid, dar nici măcar pentru ea. Apoi înclină din cap de parcă ar fi fost singurul lucru pe care putea să-l facă. încă se temea pentru ei trei. Nimeni nu putea să ştie unde putea duce relaţia lor.

- Mulţumesc, Beth, zise Reid, zâmbindu-i. Astfel îl mai poţi ţine la respect pe acel şef al tău până te întorci la lucru. Beth făcu o grimasă, iar Reid continuă; mă întreb când o să sune din nou.

- Te rog să-i spui să se ducă naibii.

- Poate-mi va răspunde c-a fost deja acolo şi smoala nu i s-a părut destul de încinsă.

Reid zâmbi.

- Oricum, trebuie să-ţi urez succes cu el. Iar acum voi purta o discuţie cu fiul meu.

- Eu plec la Richmond, dar mă întorc la timp pentru masă, zise ea.

- Bine, Beth, dar nu pierde vremea prea mult pe acolo, îmi va fi urât fără tine.

Porni spre oraş şi peisajul o mai calmă, câmpurile verzi, vacile care păşteau liniştite, grâul aproape copt.

Iţi doresc succes, îşi aminti vorbele lui Reid. Paul n-ar fi spus asta niciodată, ci „o să am eu grijă de acest Jack în locul tău“, sau „lasă-l pe mâna mea“.

Paul voise să aibă grijă de ea şi de fiecare detaliu din viaţa ei. Stia că are probleme la serviciu şi-i oferise ca alternativă căsătoria, copiii, şi o casă în suburbie. Nu înţelesese niciodată de ce ea nu acceptase. Fusese, poate, exasperată de felul învechit în care vedea rezolvarea lucrurilor. Si totuşi, în felul ei, îl iubise.

„Iţi doresc noroc“ îi spusese la despărţire.

Reid, în schimb, nu avea intenţia de a se transforma în protectorul ei.

Nu era prea multă circulaţie pe aceste drumuri de ţară, aşa că putu să conducă încet, relaxat, să se bucure de linişte, de culori, de soarele după- amiezii.

Era o mare schimbare faţă de viaţa la oraş. Işi aminti acele blocuri nesfârşite, pe verticală unde locuia, unde lucra, care erau toate betoane, ferestre şi aer condiţionat. De acolo, nici nu ştia măcar cum este vremea afară.

Opri la intersecţie în faţa unui magazin cu pereţii uşor coşcoviţi, în faţa căruia se afla un munte de cutii goale, de sticle goale.

Deschise uşa, un clopoţel vesti că sosise cineva şi o femeie apăru din spatele tejghelei. Beth privi în jur, neştiind ce să ceară. îi era foame, ar fi vrut ceva de mâncare.

- N-am mâncat la prânz, îi explică ea femeii. Femeia răspunse, dar Beth nu înţelese mare lucru. Dialectul local era o provocare pentru oricare vorbitor de limbă engleză, mai ales dacă era vorbit de persoane mai în vârstă. Beth intui ce spusese femeia. Se simţea ca o străină. De unde era? Când îi spuse că era de la Washington, femeia dădu din cap, semn că auzise de acel oraş.

Beth cumpără biscuiţi şi nişte brânză feliată şi iaurt. Privirea i se opri asupra unor napolitane şi cumpără câteva; poate Josh o să le vrea, mai ales că erau decorate simpatic.

Dar nu cumva cu acest gest puştiul va considera că vrea să-i cumpere dragostea?îi făcea toate plăcerile, toate prăjiturile pe care le ştia, îi promitea hamburgheri, ba chiar îi aducea acum şi aceste napolitane care să-i strice dinţii.

Ajunse acasă la ora cinci şi-şi făcu o cafea.

îl găsi pe Reid aranjând lemnele pentru iarnă, iar Josh îl ajuta. Se duse să le spună că a venit.

- Lasă-mă să termin cafeaua, şi-ţi dau o mână de ajutor, îi spuse lui Reid.

- Nu vreau să-ţi strici unghiile, Beth.

Ea făcu o grimasă şi întinse mâinile cu unghiile tăiate scurt. S-ar fi simţit penibil să mulgă capra, sau să pescuiască având unghiile perfect îngrijite.

Reid se uită la unghiile ei.

- O, dar văd că te-ai adaptat perfect, exclamă el impresionat.

In timpul mesei, Josh se simţi ciudat. Când Reid se duse să răspundă la telefon, o privi pe Beth aşteptând ca ea să spună ceva. Si Beth o făcu.

- Ce se întâmplă, Josh?

- Trebuie... trebuie să-mi cer scuze.

- Pentru ce, Josh?

- Pentru că te-am mâhnit. Tu ai vrut să mă duci la cumpărături, iar eu n-am vrut.

- Nu-i nimic, Josh, vom merge altă dată.

El încuviinţă, fără a-şi ridica ochii din farfurie.

-Josh? zise Beth. Stii ceva? Mi-ar plăcea să fiu prietena ta.

Puştiul continua să tacă.

-Josh? Câteodată te simţi foarte singur, nu?

Beth ar fi vrut să-l prindă în braţe să-l strângă la piept, dar nu mai avu timp; Reid revenise la masă şi-i privea lung.

***

Beth răspunse la telefonul care suna foarte insistent, prelung. Regretă imediat c-a făcut-o, pentru că Jack era cel care suna.

- Ce faci, Beth? o întrebă.

- Chiar îţi pasă?

- Sigur că da, draga mea. Cu cât te simţi mai bine cu atât îmi merg şi mie afacerile mai bine.

- Ce este, Jack, nu te descurci fără mine?

- Sigur că mă descurc. Dar îmi lipseşti. îmi lipseşte

zâmbetul tău, frumuseţea, voluptatea ta...

- Jack, spune o dată ce vrei!

- Avem un contract nou şi aş vrea să ţi-l încredinţez. Eşti cea mai potrivită... începu să-i explice.

Beth îl ascultă; trebuia s-o facă.

- Jack, îl opri la un moment dat, poţi găsi pe altcineva căruia să-i încredinţezi contractul. Eu mai stau aici trei săptămâni.

- Beth, ai înnebunit, nu mai pot aştepta trei săptămâni!

- Găseşte pe altcineva, va fi mai bine, pe mine nu mă interesează ce mi-ai spus.

- Cum adică nu-ţi pasă? Este o campanie de amploare!

Beth oftă.

- Jack, reclamele pentru guma de mestecat nu pot fi o provocare pentru mine. Se consumă deja prea multă gumă de mestecat în lume.

- Beth, cu asta ne ocupăm! Suntem un nume în lumea reclamelor, îţi aminteşti? Trebuie să te întorci!

- Dacă nu-ţi convine, concediază-mă, dar nu mă mai deranja! Beth trânti receptorul şi se aşeză pe un scaun cu genunchii tremurând.

Uşa se deschise şi Reid intră.

- Ticălosul nu s-a lăsat, a sunat din nou.

- Ar fi bine să mă laşi şi tu în pace! exclamă Beth furioasă.

- Foarte bine, răspunse el pe un ton amiabil, te voi

lăsa în pace.

Reid luă ziarul şi se aşeză în faţa ei începând să citească, fără a o privi. După o vreme, fără să vrea, Beth ridică ochii şi văzu ceea ce vedea când se uita la orice publicaţie: reclamele. Oftă adânc. Reid lăsă ziarul şi o privi.

- De ce oftezi aşa, Beth? S-a mai întâmplat ceva?

- Nu, oftez la fiecare jumătate de oră.

El o privi surprins.

- Ce faci?

- Oftez la fiecare jumătate de oră, repetă ea. Plămânii au nevoie de acest exerciţiu, este o necesitate fiziologică, n-ai ştiut?

- Ce este cu tine, Beth? Tot te mai învinuieşti pentru ce s-a întâmplat la prezentarea aceea?

- Da, recunoscu ea, evitându-i privirea. Jack vrea să mă întorc imediat la muncă, dar mi-e teamă.

- De ce ? Crezi că s-ar putea repeta?

Ea încuviinţă.

-Ştiu că se va întâmpla, şi tocmai acest gând mă scoate din minţi. Mă simt neajutorată, dezorientată. Ştiu sigur că nu mai pot suporta presiunea, pe cei care se uită peste umărul meu, telefoanele care sună neîncetat, lumea care intră şi iese fără încetare din biroul meu. Fiecare vrea câte ceva. Există termene limită. Peste tot trebuie operate schimbări. Simt că-mi pierd minţile numai când mă gândesc că mă întorc acolo!

- Si de ce o faci? Cine spune că nu poţi face altceva?

- Nu este vorba doar despre munca în sine, asta pot s-o fac. Mă refer la cei implicaţi, cu care trebuie să colaborez. La început mi-a plăcut, am fost promovată, aşa se întâmplă în lumea asta.

- Dar de ce trebuie să te întorci acolo? Spui că nu te mai atrage, doar nu vrei să-ţi trăieşti toată viaţa astfel. Trebuie să-ţi păstrezi sănătatea şi mai ales sănătatea mintală. Acum eşti departe de lumea asta, încearcă să te gândeşti bine să ştii clar cum vrei să-ţi continui viaţa. Ambiţia nu este bună întotdeauna.

- Eu am mâncat ambiţie şi concurenţă la micul dejun, la prânz şi la cină toată copilăria! Astfel am fost crescută, nu ştiu altceva!

- Ambiţia nu este chiar o dietă perfectă!

- Tu ştii prea bine toate astea, Reid! exclamă ea furioasă. Stai aici în gaura asta uitată de lume, o faci pe fermierul, mulgi capra, aduni ouăle şi...şi...lacrimile o podidiră şi nu mai termină fraza.

Reid o prinse în braţe.

- Beth, nu sunt duşmanul tău, murmură el. Sunt de partea ta îţi aminteşti?

- Atunci... lasă-mă în pace!

- Cum aş putea să te las? Uite în ce stare eşti! Beth, înţelege că nu te trimite nimeni înapoi, la slujba aia! Tu singură trebuie să decizi dacă vrei să te mai duci sau nu.

Beth închise ochii şi se rezemă de pieptul lui. în

sinea ei se ducea o luptă teribilă. Auzise ce-i spusese el, dar nu voia să înţeleagă. Nu era obişnuită să se retragă, ci să lupte până la sfârşit pentru că numai astfel se putea considera învingătoare.

- Numai oamenii slabi se retrag, murmură ea.

- Dar nu toate bătăliile merită să fie câştigate, Beth.

- Nu înţelegi! Nu poţi renunţa atât de uşor la o carieră pentru care ai muncit atât!

I-am închinat toată viaţa, mi-am făcut din muncă un modus vivendi. Astfel am ajuns să mă respect ca om. Ceea ce fac iese bine, Reid, sunt talentată pentru acest gen de muncă. Cum aş putea să renunţ? Nu-mi mai rămâne nimic!

- îţi rămâne talentul, creativitatea. Nimeni nu ţi le poate lua. Mai sunt şi alte moduri în care le-ai putea folosi, alte meserii.

- Ţi se pare aşa de uşor? se înfurie Beth din nou. Altă meserie! Care ar fi aceea? Unde? Cum?

- Nu este uşor, Beth, zise el la fel de calm. Ştiu, am trecut şi eu prin asta.

Beth îl privi cu ochii mari.

- Tu ai făcut alegerea, din cauza lui Josh.

- N-am fost nevoit, Beth, am făcut-o pentru că aşa am vrut, a fost alegerea mea. Josh a devenit prioritatea pentru mine. Tu, Beth, trebuie să-ţi lămureşti ce vrei. în zilele noastre, femeile sunt foarte solicitate, ştiu asta. Trebuie să muncească mai mult ca bărbaţii, să-şi facă

un nume. Dacă va trebui să părăseşti lumea reclamelor nu este o nenorocire, nici nu înseamnă că eşti o femeie slabă.

Beth se simţea mizerabil.

- Nu mai ştiu...

- Vino încoace... Reid o prinse în braţe, strângând-o la piept. Aş vrea să te ţin aşa mereu, să-ţi spun vorbe frumoase, dar cred că nu e bine...

- De ce nu? întrebă Beth cu inima bătând. Egoul meu are nevoie de asta.

- Ei bine, eşti o doamnă specială, cu care mă simt foarte bine...

Reid o sărută, cuvintele ei, gândurile ei pieiră undeva
în planul doi. Ii răspunse instinctiv la sărutări, la mângâieri, apoi deodată, teama o împiedică să meargă mai departe.

- Reid... şopti. Reid... vreau să ne oprim aici. Simţea nevoia să plângă. Il iubea. Iubirea pentru el se clădise în aceste săptămâni petrecute împreună. Fusese cu el majoritatea timpului, îl urmărise la muncă, alături de Josh... iar faptul că se îndrăgostise de el complica lucrurile.

Reid ieşi din încăpere fără o vorbă.

***

In aparenţă, nimic nu se schimbă între ei, dar tensiunea mai domni o săptămână. Beth nu înţelegea ce se întâmpla cu ea, cu el. Atmosfera se schimbase, nu putea spune de ce dar era evident că lucrurile nu mai

erau la fel.

Reid plecă la Richmond câteva zile. Când era acasă, repara câte ceva, tăia lemne în pădure, pescuia.

Beth oscila între mânie şi durere. Era vina ei, oare? Dar ce făcuse să merite asta? Reid era supărat pe ea că-l refuzase?

Ei bine, dacă egoul lui depindea de cuceririle pe care le făcea cu femeile, nu-l voia defel. Dar altceva o făcea să considere că egoul nu era problema lui. Dacă ar fi vrut doar trupul ei, ar fi început ofensiva chiar din prima zi în care venise în casa lor.

Fusese o nebunie să vină aici. Fusese, de fapt, o greşeală de neiertat. La ce se aşteptase, izolându-se aici cu acest bărbat? Era furioasă că eşuase, că nu putuse să fie ceea ce dorise, iar Reid părea cavalerul în armură venit să salveze fecioara căzută pradă deznădejdii... ce cunoscut îi era acest scenariu!

Lucrurile nu mergeau aşa cum şi-ar fi dorit ea. Acum Romeo îşi lingea rănile pe undeva prin pădure, unde plecase să taie lemne, iar Julieta curăţa cartofii pentru masă. Dar nu mai erau decât două săptămâni şi avea să plece spre casă unde va duce o viaţă normală. Nu va mai trăi în această casă cu iarbă care creşte pe acoperiş. Va locui într-un apartament la etajul şase al unei căldiri de douăsprezece etaje, se va duce la lucru, îl va saluta în fiecare dimineaţă pe Jack, îşi va bea cafeaua şi se va apuca de lucru.

Aruncă ultimul cartof pe care-l curăţase în chiuvetă

şi începu să-l spele. Apoi se uită la ceas. Putea să înceapă şi prăjirea puiului. Dar de ce făcea toate astea? Nu aşa se înţelesese cu Reid; datoria ei era doar să aibă grijă de Josh cât nu era Reid acasă. Iar ea se apucase să gătească, să mulgă capra, să spele vasele. La naiba!

Deodată se înfurie, îşi luă poşeta, urcă în maşină şi porni pe drumul spre Richmond. Simţea nevoia să se destindă puţin. Va intra într-un magazin, îşi va cumăpra ceva nou, va lua masa la Richmond. După ce-şi cumpără ce-i trebuia, intră într-o toaletă, se schimbă şi parcă începu să se simtă mai bine. Intră în primul restaurant mai deosebit şi ceru o masă bună. Observă privirea chelnerului, dar nu-l luă în seamă şi comandă ce era mai bun; totuşi se simţi nefiresc, aşteptând prea mult să i se aducă mâncarea. Se simţi studiată imediat de doi bărbaţi care păreau oameni de afaceri, dar nu le dădu importanţă. Pentru a-şi face de lucru, sorbi cam des din paharul cu apă minerală până se înecă. Unul din ei îi sări în ajutor:

- Vă simţiţi bine, doamnă?

- Da, mulţumesc, reuşi să spună, cu ochii ieşiţi din orbite.

Era un bărbat înalt, cu început de chelie, de vreo patruzeci de ani, cu ochi iscoditori care o examinară rapid.

- Nu doriţi să veniţi la masa noastră?

Beth îl privi rece.

- Vă mulţumesc pentru invitaţie, dar vă voi refuza.

Spusese acestea cu un glas tăios. Poate ar trebui să daţi un telefon soţiei, cred că este deja îngrijorată.

Bărbatul rămase perplex. Se întoarse şi plecă.

Era evident, dacă mai era nevoie, că o femeie singură într-un restaurant este cel puţin suspectă.

Ar fi vrut să se delecteze cu mâncarea comandată, dar nu reuşi. Se simţea privită, comentată, aşa că mâncă în grabă şi plecă.

De ce oare făcuse asta? se întrebă conducând spre casa lui Reid. Cheltuise o sumă cam mare pe hainele care şi aşa îi prisoseau, pentru că avea deja cam multe. Iar masa la restaurant nu-i priise deloc din cauza celor doi care o acostaseră.

Intenţionase să scape de tensiunea dintre ea şi Reid, să-şi adune gândurile, apoi să se întoarcă la muncă. Iar acum, era şi mai confuză ca atunci când venise.

- N-am ştiut că ţi-ai făcut planuri pentru seara asta, îi spuse Reid când ajunse.

- Nici eu n-am ştiut; pur şi simplu, aşa s-a întâmplat.

- Ar fi fost bine să-mi laşi măcar un mesaj, ştii tu, o bucată de hârtie cu câteva cuvinte pe ea, îi spuse el, evident supărat. Şi să nu-mi spui că nu este problema mea ce faci cu timpul liber. Vorbeam despre regulile de bun-simţ care trebuie să existe între doi oameni.

Beth îl privi fără să spună nimic.

El continuă:

- De unde naiba ai apărut îmbrăcată astfel?

- Nu are legătură cu discuţia noastră, replică ea

tăios. îmi cer scuze pentru că nu ţi-am spus că plec.

- Beth, începuseşi să pregăteşti masa şi deodată ai dispărut. Am aşteptat o oră, apoi am sunat-o pe Daisy, dar nu ştia nimic. Am terminat eu masa, l-am culcat pe Josh, dar n-a vrut să doarmă. A vrut să ştie unde eşti şi când te întorci. Am intrat în camera ta să văd dacă ţi-ai luat şi lucrurile. Ar fi trebuit să vezi cum Josh s-a înseninat când ţi-a văzut lucrurile în dulap.

- Imi pare rău, repetă Beth.

- Credeai că Josh nu te place?

Beth încuviinţă.

- Eu n-aş fi aşa de sigur, răspunse Reid şi dispăru.

Beth se duse spre camera lui Josh, deschise uşa încet, şi
în vârful picioarelor, se apropie de pat. Văzu copilul adormit şi i se păru atât de mic şi de vulnerabil, încât simţi
o strângere de inimă. Se aşează în genunchi în faţa patului şi-l mângâie uşor pe frunte.

- Josh, murmură ea. M-am întors. Nu voia să-l trezească, sperând doar că vorbele ei îi vor induce o stare de bine.

Capitolul 5

El făcu un pas lateral spre a-i face loc să treacă. De când stătea oare aici? Se întoarse spre el.

-Josh este bine, l-am învelit chiar acum, îi spuse ea într-o doară.

- Mulţumesc, Beth.

El nu mai făcu nici o mişcare; rămase privind în gol, de parcă ar fi vrut să-şi amintească ceva. Starea de tensiune dintre ei se accentuă. Fusese aşa toată săptămâna. Simţiseră asta din plin în fiecare clipă.

- Ce-i vei spune când voi pleca, peste două săptămâni?

- Adevărul. Şi el ştie că vei pleca, dar nu se aştepta să fie atât de repede.

- îmi pare rău că l-am dezamăgit.

El nu-i răspunse, iar Beth se întoarse să plece.

- Mă duc la culcare, noapte bună.

- Stai o clipă. Reid părea supărat, se simţea din glasul său. Ce naiba se întâmplă? De ce eşti atât de ostilă?

- Nu sunt deloc ostilă, sunt doar obosită, atât.

Şi îndrăgostită de tine ar fi vrut să adauge, şi asta mă face foarte nefericită. Mi-ai distrus toate planurile şi aveam deja destule probleme.

Ar fi vrut să dea uitării totul să-şi aşeze capul pe umărul lui, să-şi încolăcească braţele de gâtul lui. Sărută-mă, ar fi vrut să-i spună, ţine-mă în braţe, să facem dragoste. îi venea să plângă.

Reid o privea ciudat.

- Nu mi-a plăcut cum a trecut săptămâna asta, zise el încet. A fost o atmosferă prea încărcată.

- Pentru că m-ai tratat ca pe o străină, zise ea trăgând aer în piept. M-ai ţinut la distanţă. Ce s-a întâmplat? Ţi-e teamă de mine, sau ce se întâmplă?

El o privi lung.

- Ţie îţi este?

- Mie? Nu-mi este teamă, de ce mi-ar fi? De data asta vocea ei suna nervos şi rebel.

- Ştii prea bine, Beth, nu-ţi mai pune întrebări nepotrivite.

Ea se răsuci pe călcâie.

- Mă duc în camera mea.

El o prinse de mână cu o mişcare rapidă.

- Nu crezi c-ar fi mai bine să discutăm?

Beth izbucni furioasă.

- Este mai bine să n-o facem; dă-mi drumul!

- întotdeauna fugi de rezolvarea problemelor dificile? Fugi ca să nu iei decizii? Sperând că vei lăsa timpul să treacă şi astfel problema se va rezolva de la sine?

Tremurând de furie, ea îi înfruntă privirea.

- Cine-ţi dă dreptul să mă critici? Cum îndrăzneşti, de fapt? Cine naiba te crezi?

- Stiu prea bine cine sunt, zise el calm. Dar tu ştii cine eşti?

- Regina Angliei, ripostă ea. Acum, dă-mi drumul!

Reid o forţase să se întoarcă spre el.

- Dă-mi drumul! Beth luptă să-şi recapete libertatea,

dar fără folos. Ar fi fost bine să iau nişte lecţii de judo, se gândi ea. Dintr-o singură mişcare, l-aş fi trântit la pământ. Ce plăcere i-ar fi făcut să-l vadă într-o postură neplăcută!

Cu maxilarele încleştate, îl îngheţă cu privirea.

- Crezi că este de- ajuns să te prevalezi de forţa fizică? Este ceea ce dispreţuiesc mai mult la un bărbat!

- Uneori trebuie să ne coborâm la astfel de atitudini, recunoscu el, calm. Nu vreau să mă lupt cu tine, mai ales fizic, dar vreau să discutăm. Si mai ales vreau să mă asculţi, lucru pe care nu ai chef să-l faci.

- N-am chef de discuţie. Nu am nevoie de opiniile tale sau de analizele tale, mă întreb cum naiba am fost de acord să vin aici!

- Si eu îmi pun aceeaşi întrebare.

Toate vorbele pe care intenţionase să i le adreseze în continuare i se opriră în gât la răspunsul lui calm şi rece. Văzu o lumină ciudată în ochii lui, care o făcu să se înfioare. Nu-i răspunse.

- Probabil, trebuie să mai scăpăm unul de altul după aceste două săptămâni. De ce să continuăm să împingem lucrurile prea departe? Mi se pare că este evident!

Beth rămase rigidă în braţele lui, fără să-i mai răspundă. Nu avea de gând să continue discuţia. Doar nu voia o relaţie cu el!

O, Doamne îşi spuse, cum pot să gândesc! Pe cine vreau să păcălesc? De ce nu sunt mai hotărâtă? Nu este

de mirare că am ajuns aici. Niciodată n-am avut tăria de a lua decizii privind viaţa mea, munca mea, dragostea. Sunt prea schimbătoare.

- Spune ceva, Beth! Reid făcu un pas înapoi, fără a-i elibera mâinile şi o privi la fel de furios.

- Foarte bine. Dintr-o dată se se calmă brusc. Foarte bine, o să-ţi spun. Am venit aici din diferite motive, sper că nu te surprinde asta. Când am vorbit cu tine la petrecerea lui Doc, am muşcat nada. Şi ştiu că şi tu m-ai invitat aici din mai multe motive. Aşa că suntem pe picior de egalitate. Peste două săptămâni, mă întorc la Washington. Nu ne putem înţelege ca doi oameni civilizaţi în timpul rămas?

- Aş vrea să renunţi la tonul agresiv, nu-l suport, răspunse Reid, sprijinindu-se de perete. Şi aş mai vrea să ştiu de ce te porţi astfel. Am reacţionat amândoi foarte firesc. Ce este, Beth? Nu ai încredere în mine?

- Aşa este, recunoscu ea cu braţele încrucişate. De fapt, nu ştiu...

Figura lui se încălzi dintr-o dată de un zâmbet.

- Mi-a plăcut răspunsul tău foarte cinstit; da, nu, nu ştiu...

- Reid, eu n-am prea avut noroc în dragoste până acum.

- Eu şi mai puţin...

Beth se simţi dintr-o dată foarte tristă. Işi aminti de mama lui Josh, de viaţa ei tristă şi goală, de chipul lui Paul când i-a spus că nu vrea să se mărite. Se gândi

apoi că se simţea foarte atrasă de bărbatul din faţa ei. Işi aminti de micul ei apartament, cum se întorcea acasă singură, unde nu o întâmpina nimeni. Putea să continue să trăiască în continuare astfel, dar nu voia.

- Mi-e teamă. Fu surprinsă să se audă rostind aceste vorbe. Am crezut că trebuie să-mi fac mai întâi o carieră, apoi să trec la etapa următoare, la un alt dezastru.

El începuse să râdă.

- Gândeşti foarte bine! Nici eu nu plănuisem să ajungem amândoi într-un dezastru!

Beth nu-i răspunse pe moment.

- Aş putea pleca mâine acasă, dacă doreşti.

- Tu ai vrea să pleci?

Privindu-l, scutură din cap.

- Nu.

- Atunci, rămâi. Reid făcu un pas spre ea şi o sărută pe creştet.

- Du-te la culcare, acum.

Apoi se îndreptă spre biroul său după ce-i spuse noapte bună.

Nimic nu se rezolvase.

La miezul nopţii, fu trezită de un mic zgomot venind de undeva din încăpere. Era cântecul unui greiere.

Cântatul continuă astfel mai mult timp, amplificându-se. Beth rosti ceva cam neortodox la adresa micii făpturi care n-o lăsa să doarmă. Apoi trase peste cap pătura, dar inutil, bestia continua să facă

zgomot. Singurul lucru pe care-l putea face dacă voia să doarmă, era s-o prindă şi să scape de ea.

Ascultă cu auzul încordat să vadă de unde venea sunetul.

I se păru că din partea stângă a camerei. Aprinse veioza şi se ridică. Din dulap, oare? încet se îndreptă spre dulapul din încăpere şi deschise cu atenţie uşile duble şi imediat cântatul greierului se intensifică. Nu vedea nimic pentru că se afla în faţa lămpii. Se strâmbă dezgustată. Cum să-l găsească? Cum să-l prindă era o altă chestiune. Se aşeză în genunchi, încercând să vadă mai mult. Sunetul venea din colţul din dreapta, unde-şi pusese sandalele şi adidaşii.

Cu un oftat disperat, dădu la o parte geamantanul, aşezându-l în spate, pe covor. Dădu la o parte umeraşele cu rochiile pentru a avea mai mult spaţiu.

Dulapul nu era un loc propice în care să poţi prinde un greiere care cânta noaptea. Dumnezeule, ce zgomot făcea! Dar unde se ascundea făptura? Era un el, sau o ea? Nu, de obicei, masculul făcea mai mult zgomot. Era în vreun colţ? în adidaşii ei, cumva? în sandale? Luă una cu grijă şi o aruncă lângă dulap. Nu văzu nimic mişcând, dar cântecul greierului se auzi în continuare. Apoi luă un adidas pe care-l aruncă şi mica făptură care o terorizase sări într-o parte.

întinse mâna după el, îşi pierdu echilibrul şi se lovi de uşa dulapului. îi frecă disperată umărul cu care se lovise. Probabil că trezise toată casa cu zgomotele ei.

Şi chiar aşa se întâmplase. Reid deschise încet uşa, somnoros şi... gol.

- Ce naiba... se opri uitându-se la ea, apoi văzând sandalele, geamantanul, adidaşii.

- Faci bagajul? Ti-ai pierdut minţile?

- Da şi nu! Nu împachetam, dar sunt pe cale să-mi pierd minţile! Este un greiere în dulap şi face mai mult zgomot ca filarmonica din Washington! Beth îl privi furioasă pe Reid, de parcă el ar fi pus acea insectă stupidă în dulapul ei. Iar acum, du-te să te îmbraci!

El începu din nou să râdă.

- Ar trebui să te vezi şi pe tine. Mă duc să aduc aparatul de fotografiat.

- Iar eu pe al meu!

Reid nu se mişcă din loc, dar ridică mâinile în aer.

- Bine, fără fotografii.

El examină rapid încăperea, luă o rochie a ei aflată pe un scaun şi şi-o puse în jurul taliei.

- E mai bine acum?

- Extraordinar!

Reid o privi lung. Beth purta o cămăşuţă scurtă, care-i lăsa picioarele mai mult goale, iar prin materialul transparent i se vedea tot trupul.

- Dar tu de ce nu porţi o cămaşă de noapte? o întrebă.

- Ce-ar fi să nu te mai uiţi la mine?Apoi se privi, îl privi şi pe el şi începu să râdă. Beth nu se mai simţise atât de penibil.

Se aşeză în genunchi şi începu să se uite în dulap.

- N-ai vrea să prinzi teroristul ăsta?

Reid îngenunche lângă ea.

- O să încerc.

Greierul tăcu. Nu se mai auzea nici un sunet. Cu capetele apropiate, ascultau cu auzul încordat. Beth abia respira. Nu se auzea nimic. Reid întoarse capul spre ea.

- Eşti sigură că ai auzit un greiere? Poate ai visat.

- Nici vorbă ! replică ea furioasă.

- Sau l-ai speriat, bietul greiere!

- Poate! Crezi c-o fi făcut un atac de cord?

Tăcere.

Capetele lor aproape se atingeau. îi putea simţi căldura pielii radiind. Inima îi bătea ca la maraton. Tensiunea deveni insuportabilă.

Fă ceva, greiere stupid, se rugă. Salvează-mă!

- Beth? zise el abia auzit.

- Poftim?

- Nu aud nici un greiere.

- Nici eu.

Se priviră apropiindu-se şi mai mult, dar nu în mod conştient, ci aşa se întâmplă.

Reid începu s-o mângâie încet pe cap, cu mişcări lente. Apoi mângâierile lui coborâră pe umerii ei, pe braţele ei. Reid îi luă mâinile în palmele sale. Se priviră surprinşi de propriile lor reacţii.

Atingerile lui nevinovate în aparenţă, atraseră alte mângâieri şi mai intime. Niciodată un bărbat nu acordase atâta atenţie mâinilor ei. Ochii lui străluceau de pasiune când o privi.

- Te rog, nu face asta. Dar numai o mică parte din ea îşi dorea asta, restul cerea mai mult, tot mai mult de la el.

înfigându-şi mâinile în părul lui îl simţi aspru, dar şi moale în acelaşi timp, ca şi Reid, se gândi ea surprinsă. Un bărbat dur, cu o inimă bună.

- La ce te gândeşti? o întrebă el.

- La părul tău, îmi place. De cum te-am văzut prima dată, am simţit că aş vrea să-l ating.

El zâmbi, aşezat încă în genunchi, şi o trase foarte aproape, cu faţa aproape lipită de a ei, cu gura foarte aproape de obrazul ei.

- Poţi să atingi tot ce-ţi doreşti. Ştii ce m-a atras foarte mult la tine când te-am văzut prima oară? Vocea. Ai o voce foarte sexy. Aş fi gata să te ascult toată noaptea.

- Beth...

Ea deschise ochii.

- Te rog, nu...

El o eliberă, cu o figură lipsită de expresie. Cu mâinile tremurând, ea îşi ridică bretelele la loc.

- Te rog... zise ea cu glas tremurat. Te rog... pleacă.

- Bine, dacă asta vrei... Reid se ridică şi porni spre

uşă. în clipa ceea, se auzi din nou cântecul greierului, iar Reid rămase cu mâna pe clanţă. Stătu o clipă nemişcat cu spatele la ea, apoi ieşi în hol închizând uşa după el.

Beth se simţi cuprinsă de furie şi de neputinţă. Simţea nevoia să ţipe la cineva. Greierele se auzea tot mai tare până când simţi că nu mai poate suporta. Luă un adidas şi-l aruncă în colul dulapului de unde venea cântecul. Il aruncă şi pe celălalt, apoi o sanda cu o forţă de care nu se credea capabilă.

Greierele tăcu. Beth trase aer în piept şi aşteptă. Cântecul reîncepu. Ridică mâna din nou după altă încălţare, conştientă că era un efort inutil. Văzu uşa deshizându-se şi observă printre lacrimi că Reid îmbrăcase o pereche de blugi. Nici măcar nu fusese conştientă că-i curgeaulacrimile pe obraz.

Reid se aşeză lângă ea şi cu mişcări lente, începu să-i şteargă lacrimile. Ea rămase liniştită privindu-l. El nu spuse nimic şi Beth îl iubi pentru asta. Il iubi atât pentru faptul că nu comentase în nici un fel lacrimile ei dar şi pentru mişcările blânde, lente, cu care-i ştersese lacrimile şi pentru înţelegerea din priviri.

Atunci greierele îşi reluă cântarea.

- Chiar dacă va dura toată noaptea, tot o să depistez creatura asta imposibilă, zise el destul de pornit. Se aşeză în genunchi în faţa dulapului şi se uită înăuntru. Ea se aşeză pe marginea patului. Ii privi spatele lat, umerii puternici. Se imaginä mângâindu-l.

Se imaginã fãcând dragoste cu el.

Cu un ţipãt înãbuşit, Reid pãru cã se aruncã în dulap apoi scoase un strigãt de izbândã. Ridicându-se, se întoarse spre ea şi-i aratã unul din pantofii ei noi pe care-l ţinea acoperit cu palma.

- Am prins monstrul! Acum te rog sã-mi deschizi uşa la bucãtãrie sã-l trimit înapoi la ai lui.

Beth se ridicã în grabã, îmbrãcã halatul şi se repezi spre bucãtãrie cu picioarele goale.

Reid ajuns pe iarbã, întoarse pantoful cu gura în jos.

- Pleacã, bãiete, şi sã nu te mai întorci.

Beth îl urmãrea cu braţele încrucişate la piept. Aerul era proaspãt, destul de cald, plin de miresmele nopţii.

El îi întinse pantoful.

- Misiune îndeplinitã.

Beth luã pantoful şi-şi trecu absentã palma peste el.

- Mulţumesc. Nu ştia de ce se simte teribil de nefiresc. Nu ştiu cum a ajuns aici. Abia i-am cumpãrat. Şi rochia, adãugã temându-se de tãcere.

- Te-ai mişcat destul de repede, observã el. O urmãrea stând rezemat de peretele casei , cu mâinile în buzunare.

- Nu ştiu ce mi-a venit seara trecutã. M-am dus la Richmond şi am simţit nevoia unei rochii mai elegante, pentru cinã. M-am plictisit de blugi... şi...

- Şi?

- N-am purtat rochie luna asta!

- Şi este foarte important?

- Nu, recunoscu ea simţindu-se dintr-o dată stupidă.

- Te-ai simţit bine?

- Mi s-a servit langustă. A fost o atmosferă plăcută, dar erau doi tipi care mă fixau lucru care mi-a displăcut. Unuia i-am recomandat să telefoneze acasă la nevastă.

Beth credea că-i va smulge un zâmbet, dar acest lucru nu se întâmplă.

- Nu-ţi plac bărbaţii care-ţi fac curte?

întrebarea lui o luă prin surprindere şi nu fu prea sigură cum să interpreteze cuvintele lui.

- Nu orice fel de bărbat străin.

- Dar de mine ce zici?

- Tu nu eşti străin.

- Si atunci care este problema, Beth?

- Nu ştiu, răspunse ea. De fapt, nu există nici o problemă. Dar am prea multe în minte acum. Cariera în special. Peste două săptămâni mă întorc la Washington, şi sunt trei ore de mers până acolo.

- Beth... Reid făcu un pas spre ea şi pentru un moment ea se gândi că o va atinge, că o va prinde în braţe. Beth, am sentimente puternice, reale pentru tine, zise el încet dar nu-ţi voi declara dragostea mea pentru că nu sunt sigur. Nu-mi place să-i declar dragoste unei femei.

Ea nu era prea sigură de ceea ce simţea. De fapt nu voia să simtă nimic. Il privi drept în ochi.

- Nu vreau să mă minţi, să-mi spui că mă iubeşti. Vocea ei era foarte calmă. Spunând aceste vorbe se

înfioră. Erau înconjuraţi de întuneric, dar asta nu făcea mai puţin vizibile sentimentele şi emoţiile care vibrau între ei.

- Iţi mulţumesc că mi-ai prins greierele, zise ea, văzând că Reid nu răspunde. Vocea ei suna forţată şi lipsită de naturaleţe. Mă duc în casă; noapte bună, Reid.

O porni repede spre camera ei, temându-se că o va opri, c-o va face să vorbească. Inchise uşa şi se rezemă cu spatele de uşă, trăgând aer în piept. După ce oftă de câteva ori, se îndreptă spre pat unde se ghemui sub pătură. Incercă să se calmeze. Curând va pleca la Washington şi după o vreme, acest bărbat şi fiul lui vor dispărea din amintirea ei încetul cu încetul.

Dar pe moment, nu credea că acest lucru se va realiza prea repede.

***

Dimineaţa pe la zece, Beth stătea pe un şezlong în faţa casei, cu cafeaua şi o revistă pentru femei. Păsările se adunaseră în mărul de lângă ea în număr destul de mare şi făceau larmă. în faţă se afla păşunea unde capra cea albă păştea cu multă plăcere nişte smocuri de iarbă. în spate se afla lacul, pădurea şi dealurile.

Reid şi Josh plecaseră să taie lemne pentru iarnă. Urma să se întoarcă în curând cu o încărcătură. Aveau deja o mulţime de buşteni tăiaţi, care erau sprijiniţi ca un al doilea perete al casei.

Beth se întrebă cum ar fi să stea la gura sobei iarna, amintindu-şi imagini ale unor ierni trecute când oamenii

stăteau la gura sobei să citească în loc să se uite la televizor, petreceau Crăciunul în jurul focului cu ciocolată caldă, cu lumânări. Dar acum era o zi caldă de vară şi imaginile care se formaseră în mintea ei păreau ireale.

Se simţea foarte bine, stând în şezlong să lenevească. Un fluture mare, alb, trecu prin faţa ei, apoi dispăru. întoarse pagina revistei şi se trezi privind o reclamă pentru lenjerie la care lucrase cu doi ani în urmă. încă mai era folosită.

La început, fusese foarte mândră văzând reclamele ei în ziare şi reviste. Si acum era mândră de munca ei, pentru că depusese multă pasiune şi dăruire. Intoarse pagina şi citi un articol despre medicamente care însă nu-i reţinu atenţia.

Uneori mintea îi juca feste. Nu voia să se gândească la munca ei. Cu toate acestea uneori când uita să se controleze, se trezea jucându-se cu idei vizuale şi mentale, pentru diferite produse, chiar şi guma de mestecat. Cu un an în urmă, începuse să lucreze pentru televiziune, ceea ce însemna o nouă dimensiune adăugată muncii sale.

De copil guma de mestecat fusese preferata ei. Cine făcea cele mai mari baloane de gumă?Işi aminti cum stătea cu o prietenă în faţa oglinzii de la baie râzând, cu faţa plină de gumă.

Işi dori deodată să aibă mai multe informaţii, ceva care s-o ajute să ştie ce se mai derula pe piaţa

reclamelor. Nu că ar fi interesat-o, pentru că nu voia să se mai lanseze în acest domeniu, îi spusese asta lui Jack, atunci când o sunase, cu o săptămână în urmă. De atunci, nu-i mai telefonase. Spera c-a scăpat de el.

Abia aştepta să se întoarcă la lucru. Avea multe idei noi şi planuri. Voia să aibă un nou început. Următoarea campanie la care va lucra, va fi cea mai bună.

Entuziasmul unui nou început o făcu să se simtă mai bine. Washington era un loc fascinant pentru munca ei. Mai bun ca New York-ul.

Se auzi zgomotul făcut de motorul unei maşini, iar Reid sări jos ajutându-l şi pe Josh să coboare.

Beth intră în bucătărie să le pregătească o băutură rece; un suc pentru Reid şi compot de mere pentru Josh.

- Mulţumesc, Beth, zise Reid după ce termină băutura. Doamne, ce cald este!

Reid îşi şterse fruntea cu dosul palmei privind-o în treacăt.

Nu se simţea în largul ei. Ceva nu este aşa cum ar trebui, se gândi ea deodată, poate nu este bine că suntem împreună, că nu ne purtăm aşa cum ar trebui. Ar trebui să ne fie bine împreună, să nu ne măsurăm cuvintele, gesturile. Cu cât îl vedea mai mult pe Reid, cu atât simţea mai pregnant acest lucru.

îl văzu stând în spatele camionului, aruncând buştenii tăiaţi. îşi scosese cămaşa, iar soarele îi bătea pe spatele deja foarte bronzat. Era tot numai virilitate, un trup frumos de bărbat. îşi aminti din nou ce simţise

când el îi atinsese faţa cu degetele.

Se întoarse brusc şi porni spre casă.

***

- Urmează să pleci curând de aici, nu? o întrebă Josh într-o zi. Beth curăţa mere pentru plăcintă. Ea puse cuţitul jos şi-i privi chipul ars de soare, cu ochii negri.

- Plec acasă sâmbăta, sau duminica viitoare. Mă întorc luni la lucru.

- Mda, zise puştiul de parcă i s-ar fi părut normal să audă aceste informaţii. Cu piciorul stâng desena ceva pe podea, fără a o privi pe Beth. Poate mai vii pe la noi într-un weekend, continuă el, concentrându-se asupra desenului făcut cu piciorul.

Beth amestecă în merele coapte.

- Poate, zise ea cam fără chef.

- Ştii, ieri am prins o broscuţă în pădure, începu el deodată privind-o. Era foarte mică. Puştiul o privi lung, apoi continuă: cred că s-a speriat de mine pentru că a făcut pipi pe mâna mea.

Beth începu să râdă.

- Să fii sigur că s-a speriat foarte tare!

- Aşa spunea şi tata. Puştiul oftă. I-am dat drumul.

- Mă bucur c-ai făcut asta. Ţi-a povestit tatăl tău despre greierele din pantoful meu?

- Nu, zise puştiul, dintr-o dată foarte interesat. Povesteşte-mi!

Beth începu relatarea păţaniilor din noaptea aceea,

trecând peste anumite lucruri pe care nu i le putea spune şi la sfârşit puştiul începu să râdă din toată inima.

- O, dar a fost foarte hazliu!

Beth termină de pregătit plăcinta cu mere şi o introduse în cuptor.

- Ce-ai zice de o mică gustare? Eu voi bea o cafea şi o să mănânc nişte plăcintă cu morcov de la bunica Daisy. Vrei şi tu?

El încuviinţă.

- Aş vrea şi nişte suc de portocale.

- Sigur că da, răspunse Beth. Era fericită când existau momente ca acesta mai detensionate, când Josh uita să-i fie ostil şi neprietenos. Spera ca într-o zi să uite definitiv să fie răutăcios.

Reid era la Richmond în ziua aceea, la nişte şedinţe legate de proiectul lui de case.

O invitase de câteva ori în biroul lui, să discute diferite aspecte legate de construcţie, de alcătuirea caselor, de ce ar dori potenţialii cumpărători. Ea îl ascultase fascinată de fiecare dată.

Josh ieşi la joacă după ce termină plăcinta. Beth se ocupă de bucătărie, puse maşina de spălat vase în funcţiune şi făcu
o grimasă din cauza zgomotului făcut de acest aparat. De ce toate aparatele casnice făceau atâta zgomot? Aspiratorul, maşina de spălat, maşina de scris ...

Văzu lista de cumpărături pe frigider prinsă cu un magnet de culoarea căpşunii. Cu pixul în mână o citi cu atenţie încercând să-şi amintească dacă omisese ceva. A, da, nişte sare. Si făină. Trebuia să plece să facă aceste cumpărături . Josh ar putea să vrea să meargă cu ea, dar spera să nu înceapă să ceară tot felul de dulciuri nesănătoase.

Reid era împotrivă ca ea să facă şi cumpărăturile. Spunea că Beth nu este servitoare. Putea să cumpere singur tot ce trebuia. Femeia care făcea curăţenie venea de două ori pe săptămână, dar mai rămâneau destule de făcut. Iar Beth făcea cu plăcere tot ce era nevoie, considerându-se ca făcând parte din familie în această mică vacanţă.

Mai adăugă câteva articole pe listă şi când vru s-o pună în poşetă, auzi un strigăt:

- Beth! Beth!

Deschise imediat uşa bucătăriei şi-l văzu pe Josh care suspina, privind-o speriat cu ochii lui mari. Observă că nu se lovise, nu era rănit. Se duse repede spre el.

- Josh!

Puştiul întinse braţele spre ea, se agăţă disperat de gâtul ei. Beth îl strânse la piept.

- Ce este, Josh? Ce s-a întâmplat? Spune-mi, Josh! Te-ai lovit? Te-a speriat ceva?

El scutură din cap. Nu se lovise. Nu era nici o lovitură fizică, băiatul nu era lovit, nici rănit, era doar

speriat.

- Ce s-a întâmplat? Josh, spune-mi ce s-a întâmplat?

Beth, auzindu-şi propria voce speriată o percepu ca a
unei străine. Se temea şi ea. Trebuia să se calmeze înainte de calma copilul.

Era prea greu ca să-l ridice, aşa că rămase aşa cum era aşezată în genunchi în faţa bucătăriei, până când plânsul lui disperat se mai potoli.

- Vino, Josh, să mergem în sufragerie să ne aşezăm pe sofa. Când ajunseră acolo puştiul se ghemui în ea. Era prima oară că se apropia astfel de ea, că-l putea ţine în braţe, că-l atingea, de fapt. Se întâmplase ceva foarte grav că puştiul venise să caute alinare tocmai la ea.

- Spune-mi ce s-a întâmplat, Josh, zise ea încercând să pară calmă şi controlată.

- O, Beth... a venit cineva... o doamnă... puştiul pufni din nou în plâns.Trupul lui mic se scutura de plâns.

- O doamnă? Unde?

- Acolo... într-o maşină... mare, gri...Josh se străduia să alcătuiască vorbele. Ea nu văzuse nici o maşină, nu auzise motorul nici unei maşini. Probabil din cauza acelei maşini de spălat cu zgomotul ei infernal.

- Unde este? E tot acolo?

- Nu! A plecat! Am fugit. Voia să-mi spună ceva... M-a îmbrăţişat şi m-a sărutat! Beth a fost îngrozitor! Vorbea ciudat şi mirosea ciudat... şi m-am speriat foarte tare. Spunea că este... că este...

Beth îl strânse la piept, dorind să-l apere împotriva a tot ce putea reprezenta răul pentru el.

Capitolul 6

Nu putea fi adevărat! se gândi Beth. O, Doamne, fă să nu fie adevărat!“ Nici măcar nu ştiu unde se află acum „îşi aminti vorbele lui Reid.

îl strânse la piept cu disperare pe Josh, de parcă i-ar fi fost teamă să nu intre cineva pe uşă să i-l fure. Teama se transformă în furie. Cu toate acestea, trebuia să încerce să se calmeze. Trase aer în piept.

- Ce ţi-a spus doamna?

- A spus că...a spus că... este mama mea! Era un strigăt de disperare. Aşa este, Beth? Nu poate fi... aşa! Nu este mama mea! Aşa!

Cum aşa? se întrebă ea. Părea ciudat ce spunea Josh. îi spusese că femeia mirosea ciudat. Şi atunci, înţelese! Femeia mirosea a alcool! Dumnezeule, venise băută!

- Nu era mama, nu, Beth? Nu poate fi mama!

- Josh, nu ştiu, chiar nu ştiu.

- îl vreau pe tata! începu puştiul; îl vreau pe tata!

- O să-l sun imediat. Stai aici şi eu îl sun.

Reid nu era uşor de găsit. Abia la al treilea telefon reuşi să dea de el.

- Domnul McShane este în şedinţă, auzi vocea secretarei, o voce rece şi eficientă ca un calculator. Pot să iau un mesaj?

- Este ceva foarte important, te rog să-l scoţi din şedinţă. Beth nu mai ţinu cont de felul în care se exprima, era prea speriată.

- Am primit instrucţiuni să nu deranjez pe nimeni în timpul şedinţei, să preiau eu toate mesajele. Vocea femeii era impersonală, suna ca un mesaj înregistrat.

Beth oftă, disperată.

- Inţeleg, dar este ceva urgent legat de fiul domnului McShane. Te rog, fă-mi legătura cu el.

- Un moment, zise calculatorul.

Intr-o clipă, răspunse Reid şi întrebă care era problema.

- Josh este bine acum, îi spuse ea de cum îi auzi glasul. Dar s-a întâmplat ceva şi ar trebui să vii imediat, are nevoie de tine.

- Ce vrei să spui? Ce s-a întâmplat?

- Cred că nu este bine să discutăm la telefon.

- Pe naiba, Beth, spune-mi ce s-a întâmplat!

Ea trase aer în piept.

- Cred că mama lui a trecut pe aici. L-a afectat teribil pe Josh şi acum are nevoie de tine.

- Crezi?

- Eu n-am văzut-o.

- Cum adică n-ai văzut-o? Dumnezeule, unde erai? Acum Reid striga din toate puterile la ea. Stai cu el! Vin imediat! Nu-l scăpa din vedere!

Ise trânti receptorul.

Beth tremura şi avu nevoie de câteva clipe să se liniştească.

Josh stătea pe sofa, privind-o ca un animal speriat. îl privi cu inima strânsă.

- Tatăl tău vine cât poate de repede acasă. Vrei să bei ceva până atunci? O limonadă?

Puştiul scutură trist din cap. Părea obosit.

- Mi-e frig, murmură copilul.

- Vino aici să stai întins, îi spuse Beth şi-i aranjă pătura să se întindă apoi îl acoperi cu o altă pătură. Se aşeză lângă el pe jos.

- Dormi dacă-ţi este somn. Eu o să stau aici până vine tatăl tău. îl mângâie pe cap. Mi-a spus că ajunge într-o jumătate de oră.

Copilul adormi imediat. Beth îi privi feţişoara cu inima strânsă. Avea doar cinci ani, se gândi.

Rămase să-l vegheze şi nici nu ştiu când trecu vremea până când sesiză o umbră în dreptul ferestrelor. Era Reid. Se uită în treacăt la ceas şi-şi spuse că probabil condusese ca un nebun să ajungă aşa de repede.

Reid rămase în uşă observând copilul adormit, apoi o zări şi pe ea. Josh simţi prezenţa tatălui său şi se ridică imediat.

- Tata! exclamă el. Se aruncă în braţele lui Reid şi izbucni din nou în lacrimi.

Beth ieşi din casă. O oră întreagă se plimbă prin pădure, sperând că nu se va rătăci.

***

Când se întoarse, Reid pregătea sandvişuri în linişte, iar Josh era aşezat pe canapea, urmărindu-l cu ochii umflaţi de plâns.

- Te ajut cu ceva?

- Nu, mulţumesc, am terminat. Uite, ia un sandviş.

Era o după amiază ciudată. Beth încercă să-l facă pe Josh să uite cele întâmplate, îi făcu şi nişte prăjiturele, sub formă de figurine. Reid era în birou, vorbea la telefon.

Afară se înnorase şi vântul se înteţise dintr-o dată. Beth văzu copacii aplecaţi sub forţa vântului, spunându-şi că Mama Natură voia neapărat să-i sperie. Toate acestea nu reuşiră însă să-i schimbe starea de spirit. Era deprimată.

- A început ploaia, zise Josh, care privea pe fereastră. Va fi furtună, poate chiar o tornadă!

- Sper că nu, îl linişti Beth.

- Anul trecut am avut şi o tornadă pe aici, dar n-a durat mult. Vocea lui suna ca şi cum i-ar fi părut rău şi Beth zâmbi. Furtuna de aici era urmarea unei alte furtuni tropicale care începuse undeva în ocean şi crease deja probleme în insulele Caraibe. Dar îşi pierduse din intensitate.

- Tata spune că această casă în care stăm noi este foarte sigură.

- Sunt sigură că aşa este.

- Nu mulţi au case ca a noastră, zise Josh mândru. Este cea mai bună din toată lumea!

- Şi eu cred asta.

Beth se întrebă cum se va simţi la întoarcerea în micul ei apartament la acea înălţime, de unde nici măcar nu vedea pământul, abia zărea strada şi traficul.

Se gândi apoi la biroul ei şi la cei care lucrau acolo. Şi-l readuse în memorie pe fiecare, văzându-le chipurile, amintindu-şi glasurile lor. Nu simţi nimic. încet îşi reaminti acea prezentare la care clacase, amintindu-şi chipurile celor adunaţi acolo, masa ovală, apoi ce se întâmplase.

Simţi cum tot trupul îi este scăldat de o transpiraţie rece. Retrăi acele clipe în care se simţise neajutorată, tremurând; se uită la mâinile care începuseră să-i tremure şi acum.

De ce nu voia să renunţe? De ce voia să se întoarcă la acea slujbă? De ce nu înţelegea că nu i se potrivea?

Pentru că numai incapabilii renunţau, aşa cum spunea tatăl ei. Toate expresiile lui de dispreţ faţă de această categorie de oameni îi reveniră în minte.

învingătorii nu părăsesc câmpul de luptă, iar cei care o fac nu au nici o şansă să câştige vreodată. Şi nici nu merită să câştige pentru că sunt oameni laşi şi slabi. Sau „nu începe ceva care te depăşeşte“ Nu începe ceva

dacă nu ai de gând să şi termini. Dacă ştii că nu poţi face un lucru ca lumea, nici nu te apuca de el.

De câte ori îi repetase tatăl ei aceste lucruri? îi rămăseseră întipărite în minte şi acum.

Dar ce s-ar întâmpla dacă ar pleca? Nimic. Lumea ar exista în continuare. Ea ar rămâne în schimb, cu tinereţea, cu sănătatea şi talentele ei. Nimeni n-ar şterge-o de pe faţa pământului. N-ar muri de foame.

Dar nu putea face asta.

- Uită-te, Beth, strigă Josh, este un urs. îţi place?

Josh îşi adunase pe masă mai multe prăjituri în formă de animale; un cal, un urs, o girafă, şi un şoricel.

- Ce-ai zice să facem şi un cangur? îi sugeră Beth.

- Da, un cangur! exclamă puştiul brusc interesat.

- Ar fi bine să găsim o fotografie cu un cangur, pentru ca să ştim să îmbinăm piesele.

- Toţi cangurii au o pungă pe burtă, zise Josh începând să caute cărţi cu animale.

Beth se întrebă ce făcea Reid, cu cine discuta. Se mai întrebă ce intenţiona să facă în privinţa mamei lui Josh. Ar fi dorit ca el să-i spună care îi sunt intenţiile.

- Mă duc să-i fac tatălui tău o cafea, îi spuse lui Josh. între timp, tu caută cangurul şi când mă întorc o să-l facem împreună.

Cu cafeaua în mână ciocăni la uşa biroului lui Reid.

El oftă.

- Ce idee bună ai avut, Beth! Mulţumesc, aveam

nevoie de o cafea. Reid părea supărat şi nervos. Luă o înghiţitură de cafea apoi puse ceaşca pe masă. O să dau de ea chiar dacă va fi ultimul lucru pe care-l voi face. Rosti aceste vorbe cu multă hotărâre, chiar cu înverşunare, încât Beth se înfioră.

- Ce vrei să faci?

- Nu ştiu. O să mă gândesc după ce o descopăr. Beth observă că era foarte agitat şi privea telefonul ca şi cum ar fi fost un duşman. N-am înaintat prea mult cu cercetările, din păcate. A plecat din apartamentul unde ştiam că locuieşte. Compania farmaceutică la care lucra în ultimul timp mi-a spus c-a fost transferată în California, cu patru ani în urmă. De acolo, i-am pierdut urma. Am sunat în California şi mi s-a spus că nu mai lucrează acolo şi au refuzat să-mi dea amănunte. Probabil s-a întors pe coasta de est, dar unde? N-am găsit-o nici la Washington.

Beth îl privi lung.

- Crezi că un detectiv particular ţi-ar fi de folos?

- Mă gândeam la o astfel de posibilitate. Reid termină de băut cafeaua şi luă din nou receptorul în mână. Beth ieşi din încăpere, dar Reid o strigă imediat.

- Beth, este pentru tine; e prietenul tău Jack.

- Te rog, spune-i că nu sunt aici.

Reid o privi.

- Bine, aşa voi face. Apoi, după ce închise, îi spuse: m-a rugat să-ţi transmit că vrea să-ţi vorbească urgent. Vrea să-l suni.

- Probabil ar trebui să-l las să aştepte. Apoi se hotărî: mai bine-l sun de la bucătărie.

Indreptându-se spre ieşire, Beth îi aruncă o privire în treacăt, dar figura lui era greu de descifrat.

Josh era complet absorbit de căutatea cangurului, aşa că se duse la bucătărie şi formă numărul lui Jack. Acesta răspunse imediat. îl abordă cu maxilarele încleştate, gata de ceartă.

- Am ştiut că eşti acolo. Ce faci? Cum îţi merge?

- îngrijorarea ta mă mişcă până la lacrimi.

- Am auzit că te afli într-o peşteră cu un nebun. în ce scop ai făcut asta?

Beth rămase descumpănită o clipă, apoi găsi forţa să replice.

- Nu te priveşte ce fac eu, Jack.

- Cine mi-a răspuns la telefon?

- Vărul meu, Jack. Vărul meu.

- Desigur, vărul tău, zise el printre dinţi. Are cincizeci de ani, e chel şi are placă dentară.

- Da, arată ca tine, Jack.

- Nu-mi place că aşa mă vezi, Beth.

- Nu prea am chef de discuţii, Jack. Beth era ca o bombă gata să explodeze.

- Avem nevoie de tine, Beth. Ross şi Kohler vor să înceapă un proiect nou. Au văzut ce-ai făcut în ultimii ani.

- M-ai pierdut. Cine sunt aceşti Ross şi Kohler?

- Cei cu reclamele pentru guma de mestecat.

Beth închise ochii, încercând să se calmeze.

- Dacă mă vor cu atâta disperare, să mă mai aştepte o săptămână. Nu mai negociez termenul. Deschise ochii şi surprinse privirea lui Josh aţintită asupra ei. Acum lasă-mă,

Jack. Vin peste o săptămână. Inchise, deşi acesta continua să vorbească. La naiba, nu avea de gând să se întoarcă mai devreme!

- Mi-aş fi dorit să nu trebuiască să pleci, îl auzi pe puşti. Acesta n-o privea, îşi ţinea ochii pe figura aceea de jucărie din mâini. Tata a spus c-a găsit pe altcineva să aibă grijă de mine cât este plecat, dar nu-mi place femeia aceea.

- O cunoşti?

Puştiul înclină din cap.

- Stii casa frumoasă de lângă bunica Daisy? Acolo locuieşte. Are un băiat de cinci ani, ca mine. Nici pe el nu-l plac. Mergem împreună la grădiniţă şi mama lui ne aduce acasă pe amândoi şi va trebui să rămân la ei până vine tata să mă ia. Nici la grădiniţă nu vreau să mă mai duc!

- Poate la început n-o să-ţi placă, dar apoi lucrurile se vor schimba. Vei avea cu cine să te joci. Te vei împrieteni cu alţi copii.

- Nu vreau să mă joc cu alţi copii, vreau să mă joc cu tata, doar!

Beth observă că puştiul strângea nervos jucăria în

mâini
şi că stricase deja cangurul.

- Ce-a spus tatăl tău? îl întrebă Beth.

- Că este foarte important pentru mine să fiu cu alţi copii. Zice c-o să-mi placă acolo. De unde ştie? Josh se uită apoi la jucăria pe care o distrusese. Vezi ce s-a întâmplat? Am stricat cangurul! Nu-mi plăcea oricum, continuă el, trântind-o de pământ. Este cel mai stupid cangur pe care l-am văzut vreodată. Lacrimile îi curgeau pe faţă. Lovi cangurul cu piciorul. Stupidule! Stupidule!

Beth simţi o strângere de inimă. îl prinse în braţe.

Se auzi un ciocănit în uşă şi Reid intră în bucătărie. îi privi cu multă atenţie.

- Ce se petrece aici?

Josh nu spuse nimic, dar se opri din plâns. Nu plecă de lângă Beth.

- Mi-a spus de noul aranjament când va începe grădiniţa, începu Beth. Nu vrea să se ducă la grădiniţă. Nu vrea nici să stea cu acea doamnă, indiferent cine este şi nu vrea ca eu să plec.

- Haide, fiule, începu Reid apoi îl ridică în braţe. Hai să stăm de vorbă.

Rămasă singură în bucătărie, Beth începu să strângă urmele rămase după jucăria lui Josh. Puse animalele pe o tavă de cuptor. Se vor usca încet apoi Josh le va putea picta. începu să facă un cangur din plastilină cu pui în marsupiu şi-l adăugă la colecţia deja existentă.

Se simţea ciudat. Se uită pe geam la ploaia care

continua să curgă puhoaie.

îl iubea pe micul Josh şi nu-şi închipuise că plecarea ei îl va afecta atât. Nu-şi imaginase că se vor ivi atâtea complicaţii. îi va fi şi ei greu să plece săptămâna viitoare, după două luni de linişte în aceste locuri. îi era şi mai greu să-l părăsească pe Reid.

Dar de ce să plece?

Putea să demisioneze şi să rămână cu ei. Nu se îndoia că Reid ar fi bucuros să audă decizia ei. îşi aminti când o mângâiase, apoi o sărutase. Se imagină făcând dragoste cu el. Ideea o făcu să-i bată inima mai tare.

Se uită la animalele puse deja pe tavă. Putea fi o mamă bună pentru Josh, să se joace cu el, să-i citească poveşti înainte de culcare. Ar rămâne aici cu ei doi, le-ar găti, ar aduna ouăle, ar face iaurt şi gemuri şi ar trăi fericită.

Dar nu va merge, după o vreme se va simţi fără rost. Ii vor lipsi provocările de la locul de muncă, procesul de creaţie. Va începe să-i învinuiască pe Reid şi pe Josh că şi-a pierdut cariera din cauza lor. Totul ar merge prost.

Dar Josh?

Reid va avea grijă de el. Făcuse asta timp de cinci ani. Nu avea de ce să-şi facă probleme din cauza lui Josh. Luă cangurul şi-i mai aranjă picioarele. Josh o va duce bine. Trecu mâna peste spatele animalului, gândindu-se la micul Josh.

Dar Reid?

Nu voia să se gândească prea mult la el. Trebuia să plece de aici. Faptele erau foarte simple. Dacă ar rămâne aici, n-ar merge.

Se simţi mizerabil pentru că trebuia să plece.

***

Reid nu înregistră nici un succes în zilele următoare în căutatea mamei lui Josh. Reid devenise încordat, tăcut, supărat, aşa cum nu-l ştia. Râsul îi pierise. Stătea acasă şi nu-l pierdea niciodată din ochi pe Josh.

Poştaşul le aduse un plic mare cu materiale fotocopiate, desigur, pentru Beth de la Jack. La început nu vru să-l deschidă, dar curiozitatea învinse. Era tot ce trebuia să ştie despre contractul pentru reclama la guma de mestecat şi-l citi de mai multe ori, ceea ce era o mare greşeală.

Imagini şi idei începură să i se formeze în minte. Era ca o dependenţă, se gândi; nu se putea opri, nu putea renunţa la ceea ce obişnuise să facă. Imaginaţia, partea creatoare a spiritului ei erau dificil de controlat.

De aceea, n-o surprinse că se trezi la miezul nopţii cu o mulţime de idei, aşa cum i se mai întâmplase. Luă creionul şi începu să schiţeze fără a ridica ochii de pe hârtie. Apoi, adormi la loc epuizată.

Reid nu prea mai vorbea cu ea şi se simţi oarecum descurajată de atitudinea lui, de lipsa de comunicare. Pe măsură ce treceau zilele, se simţea tot mai străină. Reid nu o mai privea ca altădată, de parcă ar fi părăsit deja casa.

Dormea prost, nu mai avea poftă de mâncare.

Stăteau faţă în faţă în tăcere, vedea că este supărat, vedea cum îşi priveşte fiul şi-i pierea foamea.

Te iubesc, ar fi vrut să-i şoptească. Te rog, ajută-mă şi nu mai fi atât de tăcut. Dar de ce nu-i putea spune aceste cuvinte?

în această seară abia se atinsese de mâncare. împinse farfuria deoparte şi-l privi.

- Reid, începu ea. Te-aş putea ajuta cu ceva?

El o privi lung, apoi scutură din cap.

- Nu, nu poţi.

Cele două cuvinte rostite de el căzură ca două cărămizi pe un geam. Se ridică şi ieşi din bucătărie. Ieşi pe pajiştea din faţa casei şi se aşeză pe trunchiul unui copac. De ce se simţea respinsă? Nu avea ce face. La ce se aşteptase, de fapt? Ce putea face ea? Pleca peste câteva zile; cum să-i mai poată fi de folos?

Auzi cum se deschide uşa de la bucătărie, apoi paşi mari, ai lui Reid. Se aşeză pe iarbă lângă trunchiul pe care se aşezase ea.

- Ce s-a întâmplat? o întrebă el.

- Nimic, răspunse ea automat.

- Imi pare rău că n-am fost într-o stare prea bună în ultimul timp.

- N-ai găsit-o, nu?

- Nu încă, dar voi continua.

- Cine face asta?

- Nişte detectivi, aşa cum mi-ai sugerat.

Nu-i spusese că angajase detectivi. De fapt nu-i mai spusese nimic din ziua în care apăruse mama lui Josh.

Beth îşi privea picioarele îngropate în iarbă. Si dacă detectivii n-o găseau? Dacă se întorcea? Dacă-l răpea pe Josh? Se întâmplă astfel de lucruri mai ales după divorţuri, unul dintre părinţi ia copilul de la celălalt.

- Unde caută acum? întrebă ea.

- In California, dar până acum...

Beth se gândi la cheltuielile pe care Reid trebuia să le suporte, onorariile detectivilor, cheltuielile de călătorie, de cazare. Vor cere o mică avere, indiferent dacă o găseau sau nu.

Se uită la el, ştiind că investise tot ce avusese în firma de construcţii şi înţelese ce simţea.

- Ai nevoie de bani? îl întrebă.

Reid se întoarse surprins spre ea.

- Bani?

Beth se simţi stânjenită.

- Da, bani. Investigatorii particulari sunt scumpi şi mai ai şi firma de susţinut. Dacă ai nevoie de bani... aş putea să-ţi împrumut ceva.

Reid o privi clipe în şir.

- De ce ai vrea să -mi împrumuţi bani?

- De ce nu? Am moştenit ceva la moartea tatei şi nu i-am folosit. Nu am nevoie de ei.

Beth nu se atinsese de banii tatălui ei. Nu avusese nevoie. Făcuse singură destui bani, chiar dacă tatăl ei n-o crezuse capabilă, cel puţin nu în felul în care voise el. Reid putea avea aceşti bani.

- Nu am nevoie de bani, Beth.

Răspunsul lui o afectă. Nu avea nevoie de ajutorul ei. Nu avea nevoie deloc de ea.

încercă să-şi fixeze privirea asupra dealului din faţă, să nu lase să se vadă ce simte.

Reid se ridică, apoi o ridică şi pe ea. O trase la pieptul lui.

- îţi mulţumesc că te-ai oferit să-mi împrumuţi bani, zise el apoi îi cuprinse faţa în palmele sale mari şi o sărută.

Beth simţi că picioarele încep să-i tremure şi se forţă să scape din braţele lui, dar el o ţinea strâns.

O podidiră lacrimile şi nu ştiu dacă erau de mânie sau de durere.

Reid continua s-o sărute. Apoi se opri brusc, făcu un pas înapoi, se întoarse şi porni spre casă fără să se uite înapoi sau să-i adreseze vreun cuvânt.

Beth rămase în acelaşi loc, tremurând. Dar apoi îşi spuse că nu trebuia să dramatizeze; el îşi pierduse minţile, ea şi le pierduse deja...totul din vina ei.

***

Dimineaţa era frumoasă, însorită, deşi se simţea că vara era pe sfârşite. Beth se duse să ia corespondenţa cu gândul la plecarea care urma să aibă loc peste câteva zile. Se gândea la apartamentul ei, la Reid, la faptul că va fi departe de el.

Nu-i mai făcea plăcere plimbarea. O făcuse în fiecare dimineaţă, bucurându-se de mirosul proaspăt al grădinii

de legume, de flori, de câmp. Acum, toate acestea îşi pierduseră strălucirea.

Lângă poartă opri o maşină albă. Se uită lung la ea spunându-şi că stătea mai prost acum cu nervii decât atunci când venise.

Sosise destulă corespondenţă. O scoase cu grijă din cutie şi vru să se întoarcă spre casă.

Reid aranja lemnele tăiate pentru iarnă. Simţi mirosul pătrunzător al lemnului proaspăt tăiat.

- O să-ţi pun corespondenţa pe masă.

- Nu, dă-mi-o mie. Reid îşi şterse palmele de pantaloni şi întinse mâna după plicuri. Se aşeză pe un buştean şi începu să citească ce primise.

Beth se aşeză şi-l urmări pe Josh care alunga greierii cu un băţ.

- Degeaba îi alungi, sunt sute aici în pădure, îi spuse Beth.

Văzu greierii care săreau de colo colo. Soarele îi ardea spatele. Il privi din nou pe Reid care deschise încruntat un plic. Deodată observă cum îi piere toată culoarea din obraji. Rămase privind îngrozit bucata de hârtie, apoi se ridică în picioare.

- Rămâi cu Josh. Cuvintele lui sunară ciudat parcă chinuit şi-i văzu figura plină de teroare şi furie. Se simţi scuturată de frisoane. Dumnezeule, ce se întâmplase? O găsiseră?

- Unde se duce tata? întrebă Josh.

Beth uitase că puştiul era de faţă.

- Cred că se duce... se duce să ducă scrisorile în casă. Vrei nişte suc?

Puştiul încuviinţă, apoi atenţia lui reveni asupra greierilor.

- Atunci, vino cu mine.

- De ce? Vreau să mai stau aici.

Nu poţi sta aici pentru că nu pot să te văd de pe fereastra de la bucătărie, ar fi vrut să-i spună. Vedea în faţa ochilor doar maşini argintii şi femei bete la volan, dar nu-i putea explica asta lui Josh.

- Ne-am gândit să mâncăm înăuntru astăzi; avem nişte prăjiturele foarte bune, îl ademeni ea.

- Dar putem să le mâncăm şi afară! Vreau să stau aici!

- Josh! Beth ridicase glasul al el şi puştiul o privi uimit. Vino cu mine!

Josh o ascultă şi porni cam fără chef după ea. Beth se întoarse la un moment dat, simţindu-se vinovată faţă de el. Ridicase glasul la copil, fără ca acesta s-o fi meritat.

Ştii cum se simt mamele în clipele astea, îşi spuse. Sunt vinovate. Dar nu toate mamele se simt aşa. Probabil că o mamă se poate simţi vinovată din multe motive, dar dacă tu nu găseşti un motiv să te simţi astfel este pentru că nu eşti mamă cu adevărat. De fapt, sunt doar baby-sitter pentru o perioadă

determinată, se gândi.

Josh se afla deja în bucătărie şi o privea încruntat. Beth puse în faţa lui pe masă un pahar pe care era desenat Mickey Mouse şi nişte prăjiturele.

- îmi pare rău c-am ridicat vocea la tine, Josh, zise ea încet. Dar uneori trebuie să fac şi asta, pentru a te determina să faci ce trebuie.

Puştiul o ignoră.

Beth făcu o cafea pentru ea şi Reid. Nu ştia cum să procedeze acum cu el. Bine că plec, se gândi. Nu am psihologia unei mame adevărate.

îi duse lui Reid o ceaşcă de cafea.

Acesta luă cafeaua privind-o ciudat, de parcă nici n-o vedea.

- Au găsit-o? îl întrebă în cele din urmă.

- Nu, dar acum ştiu unde o pot găsi.

- Reid, te pot ajuta cu ceva?

- Nu.

Beth se simţi respinsă. Nu mai ştia cum să procedeze. De ce oare Reid se închisese astfel în sine?

Deodată, el ridică privirea şi o întâlni pe a ei.

- Beth, ştiu că-ţi faci probleme pentru Josh, dar ai şi tu problemele tale. Nu poţi face nimic, aşa că nu-ţi mai face probleme.

Cu alte cuvinte, se puteau descurca fără ea şi aşa vor face. Peste două zile urma să plece la Washington. Avea propriile ei probleme, după cum spusese Reid şi aşa era. Nu avea nevoie de o femeie confuză, care nu

ştia ce poate face cu propria-i viaţă.

- Te rog să nu-l pierzi din priviri pe Josh.

***

Reid plecă de acasă la miezul nopţii. Beth fusese trează tot timpul ascultând toate zgomotele casei, chiar şi paşii lui apoi uşa bucătăriei deschizându-se. Trecu o jumătate de oră şi el nu se întorsese. Fiecare ticăit al ceasului de pe perete îl percepea ca pe o bătaie de tobă. Fiecare clipă părea o eternitate. Se dusese să înoate? Să se plimbe? Poate se dusese în pădure şi avusese vreun accident în întuneric. Poate zăcea undeva cu piciorul rupt...

Ti-ai pierdut minţile, îşi spuse. Rufus ar fi fost la uşă lătrând cu toată puterea. Sau poate şi Rufus avusese un accident. Dumnezeule, mi-am pierdut minţile!

Se strecură din pat, îşi puse papucii şi capotul. Apoi, se hotărî să-şi pună sandalele în schimb. Era ridicol, dar sandalele păreau mai sigure ca papucii în întuneric.

Se uită în camera lui Josh şi-l văzu dormind, aşa că ieşi afară, fluieră după Rufus care apăru imediat.

- Unde este Reid? Hai să-l căutăm!

Rufus o luă în direcţia pontonului şi ea se luă după el. La capătul pontonului văzu o grămadă de haine şi un prosop.

- Reid? se auzi vocea ei în întunericul nopţii.

- Vin acum! Răspunsul lui veni imediat, vocea lui auzindu-se de undeva foarte aproape, adusă de ape.

Beth rămase pe ponton ascultând zgomotul făcut de apă, ritmul regulat în care se mişcau braţele lui, apoi

Reid apăru lângă ea, împrăştiind apa.

- Scuză-mă. El luă prosopul şi-şi uscă faţa şi părul. Apoi îşi înfăşură coapsele în prosop şi se aşeză, trimiţându-l pe Rufus spre casă.

- Ce te aduce aici?

- Plecasei de mult timp şi nu te-am auzit întorcându-te.

- Nu puteam dormi, zise el. înotul ajută uneori. Te-am trezit?

- Nu, nici eu nu dormeam.

El nu mai zise nimic. Rămaseră aşa în întuneric, iar Beth îi auzea ritmul inimii şi simţea durerea din sufletul lui. îl iubea, dar se simţea neajutorată. Ar fi vrut să-l ajute dar el nu-i făcea lucrurile prea uşoare. Stătea lângă ea dar nu voia să împărtăşească durerea din suflet.

- Imi pare rău că n-ai putut dormi, zise el într-un târziu.

- Nu-i nimic, răspunse ea.

Lumina lunii îi cădea acum pe umeri şi ea ar fi vrut să-l atingă să-l ţină în braţe să-i simtă trupul puternic.

- Beth... aş fi vrut să ştiu cum să-ţi fac lucrurile mai uşoare acum la plecare. Trebuie să pleci şi te înţeleg. Nu vreau să te simţi vinovată că pleci, că nu mă ajuţi. Ai viaţa ta.

Ea nu putea vorbi. Aerul părea că vibrează cu tăcerea ei. Ar fi vrut să-i spună atâtea, dar tot ce i-ar spune ar fi greşit. Deşi avea atâta idei în minte nici una nu l-ar putea face fericit.

Inchise ochii. Se simţi tremurând când el întinse mâna şi o luă după umeri.

- Incă mai sunt aici, zise ea încet.

Capitolul 1

Reid era atât de liniştit, încât i se păru că nici nu mai respiră. Apoi îl auzi expirând şi apropiindu-şi obrazul de al ei.

- Beth...

- Nu spune nimic, te rog, nu spune nimic...

îl simţi relaxându-se. Reid îi ridică faţa cu o mână şi o sărută cu multă dragoste, dar şi cu candoare, lucru care îi produse senzaţii noi. Apoi Reid o privi. în lumina lunii văzu chipul lui acum eliberat de mânie, de teamă, însufleţit de dragostea pentru femeia din faţa sa.

Niciodată n-o privise astfel. Niciodată nu-l dorise ca acum, niciodată nu fusese atât de sigură că-l iubea. Era ca într-un film. Beth simţi cum i se desface cordonul halatului, cum se ridică încet în picioare, cum halatul cade la pământ. în timpul acesta, el o urmărea cu ochii mari, cu o privire care o făcea să se înfioare, tot trupul îi tremura de aşteptare. Reid întinse încet, tot ca în vis mâna şi cămaşa ei de noapte căzu alături de halat.

Era un vis. Probabil că era vis şi nu realitate faptul că stătea în faţa lui, vântul cald mângâindu-le uşor chipurile, trupurile. In liniştea care-i înconjura simţea trupurile lor vibrând de emoţii nenumite.

Ii privi trupul masculin, puternic.

El îi urmări trăsăturile feţei cu mâna, apoi coborî pe gât, pe linia umerilor, spre sâni, într-o explorare lentă.

- Eşti frumoasă, Beth, murmură el. Frumoasă de privit, de atins...Ii prinse încet coapsele şi o trase spre

el.

Tremuri, Beth...

Tremura, da, era adevărat dar simţea ca un foc mistuindu-i tot trupul, iar inima îi bătea sălbatic. Il prinse după umeri cu braţele, simţind stropii de apă încă pe pielea lui.

- Vino, Beth...şopti el, conducând-o spre iarba deasă. O simţi rece şi moale pe pielea ei încinsă. Reid se aplecă deasupra ei împiedicând-o să mai vadă lumina lunii şi stelele şi o sărută din nou, iar ea închise ochii, lăsându-se în voia senzaţiilor pe care i le producea el.

Mâinile ei îi explorară trupul, degetele i se înfipseră în părul lui, începu să-l sărute şi ea până simţi că-şi va pierde controlul.

Nu mai gândea. Totul se învârtea cu ea. Ajunse pe culmi pe care nu mai fusese. El continua s-o sărute. Apoi se opri privind-o zâmbind.

- Se spune că o femeie este extraordinar de frumoasă după ce face dragoste. M-am convins şi eu de asta.

Beth redeveni conştientă de luna şi de stelele de pe cer.

- în Finlanda, se spune că o femeie este extraordinar de frumoasă la o oră după ce a făcut saună.

- Cred că finlandezii ăştia nu sunt prea romantici. Nu-mi spune că preferi sauna dragostei...

- Niciodată. Nu se mai simţise atât de fericită

niciodată. Vreau să te mai sărut, Reid, murmură ea.

Deasupra lor răsări soarele.

Vizita pe care i-o făcu lui Doc după o lună nu fu deloc un succes. Acesta o examină din nou cu seriozitate, punându-i multe întrebări. Nu era mulţumit de felul în care se prezenta Beth. îl privi încă o dată, nu mai simţi impulsul să râdă când îi văzu părul alb ciufulit, ochii albaştri care de obicei zâmbeau. Nu şi acum.

Nu-i plăcea cum arăta Doc în costumul alb, cu aerul profesional pe care-l avea. Era mai simpatic îmbrăcat sport, la pescuit, la tenis. îl cunoştea din copilărie, dar nu apelase niciodată la el ca medic. Nu-i plăcea halatul. Nu-i plăcea cabinetul lui, nu-i plăceau asistentele. Se simţea teribil de deprimată fără să ştie din ce motiv.

îl asculta. îi repeta că trebuie să se odihnească, să se relaxeze, să mănânce sănătos. Să elimine cafeaua. Să nu sară peste mese.

Ar fi mai bine să mă duc într-un azil, se gândi ea. La douăzeci şi şase de ani se vede că sunt o epavă.

- Nu te-ai gândit să-ţi schimbi slujba, poate în alt domeniu mai puţin solicitant? o întrebă Doc şi ea ridică privirea, simţindu-se dintr-o dată frustrată că i se punea o astfel de întrebare.

- Nu, îmi place munca asta şi se pare că o fac bine.

- Poate că eşti bună pentru munca asta dar munca nu este bună pentru tine, îi răspunse el calm. Ar trebui să te gândeşti serios la ce ţi-am spus.

Beth îl privi disperată fără a spune nimic.

- Beth, ai demonstrat deja că eşti o bună profesionistă, nu mai trebuie să demonstrezi nimic nimănui. Nu eşti în competiţie cu fratele şi sora ta. Nu trebuie să ajungi la statutul tatălui tău.

Beth se crispă.

- Nu vreau să fiu ca tata! Niciodată nu mi-am dorit asta! Nu vreau decât să-mi fac treaba bine şi mai ales să nu mai am astfel de căderi, cum am avut! Trebuie, treb... treb..treb... Se opri uluită observând că vocea îi face probleme. Trebuie să existe o cale! Tot oraşul ăsta este plin de bărbaţi şi femei de toate profesiile care se descurcă bine. De ce n-aş fi ca ei? Ce se întâmplă cu mine? Lovi furioasă cu pumnii în biroul lui Doc.

- Nu se întâmplă nimic, Beth. Nu putem fi toţi în top. Poate că ar trebui să încerci să faci ceva mai puţin extenuant.

- Ai început să vorbeşti ca Reid, zise ea cu amărăciune.

El zâmbi.

- Nu mă surprinde.

îşi aminti de surâsul lui, apoi de activităţile lui zilnice, de mulsul caprei, de pescuit, de joacă. Apoi se gândi la compania pe care o pusese pe picioare şi la casele pe care avea să le construiască. Era o provocare pentru el, ceva ce merita făcut.

- Nu ştiu ce aş putea face dacă aş renunţa la slujbă, zise ea, ridicând din umeri. Poate să găsesc pe cineva să mă mărit, să fac copii şi plăcintă cu mere.

- Şi ce vezi rău în a face copii şi plăcintă?

- Nimic. Le invidiez pe femeile care fac această alegere şi se simt fericite, dar mie nu mi se potriveşte. întotdeauna mi-aş dori mai mult, mi-aş dori altceva. Poate sunt convinsă că aş ajunge să fiu nefericită şi i-aş face şi pe cei din jur nefericiţi. N-ar fi cinstit pentru nimeni. Aş vrea să fiu realistă. Este uşor să cazi într-o capcană. Oftă şi-l privi nefericită. Ei bine, asta este filozofia mea de viaţă. Acum, mă întorc la birou.

***

Prea uşor se poate cădea într-o capcană. Se gândi la Reid şi la tot ce-i spusese. Şi-l aminti stând pe ponton sub razele lunii, apoi felul în care o atinsese şi cum făcuse dragoste cu el în iarbă. în zilele care urmaseră până la plecare, el nu făcuse vreo referire la ce se întâmplase atunci. Era ca şi cum nici nu s-ar fi întâmplat, de parcă totul ar fi fost aievea sau într-o altă dimensiune a conştiinţei.

Conduse foarte nervos pe Constitution Avenue pe drumul spre birou, trecu de Lincoln Memorial, Washington Monument, apoi de Casa Albă şi de Capitoliu. Oraşul puterii, îşi spuse făcând o grimasă, plin de oameni care luptau pentru bani şi glorie. Oameni mânaţi doar de ambiţie, pentru care contau doar carierele.

- Bărbaţii din Washington sunt cei mai proşti amanţi, îi spusese prietena ei Barbara cândva. Sunt mult prea ocupaţi cu salvarea democraţiei.

Beth îşi aminti că avusese o astfel de experienţă

care confirmase teoria Barbarei.

Opri la semafor, amintindu-şi presupusa aventură cu Steven. Lucra în congres pe vremea când îl cunoscuse ea. Era un bărbat plin de energie, dinamic. Nu putea să nu-l admire. Era fascinată de tot ce-i spunea el, scene din culisele congresului, despre felul cum erau lucrurile în realitate.

Prima dată când l-a invitat la cină a fost şi ultima. A venit la ea cu o sticlă de vin foarte scump, dar şi cu servieta. O deranja dacă se uita puţin peste nişte acte înainte de masă? o întrebase. Nu, răspunsese ea, retrăgându-se să pregătească ceva de băut.

Când se întorsese în sufragerie, găsise masa plină de actele lui. Ii întinsese paharul, iar el îi mulţumise fără s-o privească măcar. Apoi ea se dusese la bucătărie să termine acea cină care-i luase câteva ore pentru a o pregăti.

Mai apoi, când se aşezaseră la masă, el vorbise fără încetare despre unele discuţii din congres care-l exasperaseră pe şeful lui.

Beth n-a fost nici impresionată, nici intrigată. Doar aroganţa şi lipsa lui de sensibilitate au iritat-o.

N-a apreciat mâncarea, nu i-a pus întrebări despre ea, despre munca ei. Cum nu observase până atunci ce bărbat egoist era? După ce terminase de mâncat băuse în grabă cafeaua şi se uitase la ceas. Putea folosi telefonul ei să cheme un taxi? Trebuia să prindă avionul de St. Louis.

Ea rămase cu un munte de vase murdare şi un gol teribil în suflet. Se privi în oglindă; îmbrăcase o rochie bleu care-i venea foarte bine şi se asorta cu interiorul şi ochii ei.

- Aşa este, confirmase Barbara. Unchiul Sam are întâietate.

Poate că nu se putea ajunge în vârful piramidei decât sacrificând orice altceva. Se gândi la mama lui Josh şi avu frisoane.

Ajunse în clădirea în care se afla biroul ei şi se duse direct acolo. Se simţi epuizată. Era vineri. Colegii ei sărbătoreau ceva. Luă o gură de Martini în tăcere dorindu-şi să fi comandat un suc, altceva. Ascultă absentă discuţiile celorlalţi, fără a participa la ele. Unul dintre bărbaţi începu să spună un banc vulgar, urmat de râsetele celorlalţi. Urmă o altă glumă deocheată. Beth n-avea chef de râs.

îşi luă poşeta şi se ridică să plece.

- Mulţumesc pentru băutură, Bob.

- Unde pleci? auzi vocea lui Jack.

- Acasă. Ne vedem luni, le spuse tuturor.

Afară o aştepa Jack pe stradă.

- Ce naiba este cu tine? Parcă te nemulţumeşte ceva.

Ea îl sfida.

- Ai ceva să-mi reproşezi legat de munca mea?

Jack făcu o grimasă.

- La naiba, Beth, mă refeream la atitudinea ta!

- Nimeni nu mă plăteşte pentru atitudinea pe care o am, aşa că şterge-o!

Se îndreptau spre parcare. Incepuse să se înnoreze şi stătea să plouă. Beth mări pasul şi începu să tremure. Vântul rece care bătea îi lipea fusta de picioare.

Fusese singura îmbrăcată în fustă la birou. Toată lumea purta blugi de marcă, desigur: Klein, Jordache, lucru pe care ea nu-l suporta. Ii plăcea să poarte la birou fuste şi tocuri înalte. Oare cum ajunsese să lucreze aici? Era clar că nu aparţinea acestui loc.

Jack o opri:

- Beth, aş vrea să-ţi spun ceva...

Ea îşi eliberă mâna cu un gest brutal. Observă că părul lui, care începuse să se cam împuţineze lăsa să se vadă că începuse să chelească.

- Nu, Jack. Tu trebuie să mă asculţi! Ar fi bine să mă laşi în pace! Nu te mai ţine după mine! Grăbi pasul spre parcare. Găsi cheile urcă în maşină şi ieşi în autostradă.

Ajunsă acasă găsi căldura pornită în apartament, deşi era luna septembrie.

Işi pregăti ceva de mâncare. O aştepta un weekend pe care-l va petrece singură, un weekend lung, ploios şi plictisitor. Bob o invitase la teatru, dar îl refuzase. Simţea nevoia să se întoarcă la Reid în weekend dar nu avea curajul să-l sune.

- Vino să ne vezi, oricând ai puţin timp liber, îi

spusese el când plecase cu o lună în urmă, aşa că de ce avea această reţinere?

Privirea îi căzu pe telefonul din bucătărie. Se hotărî să-i sune, să vadă ce făceau. Să vorbească, să-l audă pe Josh, să-i spună dacă-i plăcea grădiniţa, dacă se împrietenise cu băiatul doamnei care-l lua de la şcoală.

De ce se temea să discute cu Reid? De când plecase de la Reid, se trezise noaptea din cauza unui coşmar în care Josh dispărea într-o maşină argintie, iar Reid rămânea singur acasă, să scrie scrisoare după scrisoare.

Inima începu să-i bată tare când forma numărul lui Reid. Telefonul sună, dar nu răspunse nimeni. După zece minute încercă din nou. I se făcu teamă, pentru că tot nu răspunse nimeni. Din impuls, formă numărul mamei Daisy.

- Mă gândeam la voi, începu Beth. Ce faceţi? Cum merg lucrurile la voi?

- O, ce bine că ai sunat, miss Beth! Reid şi Josh au fost aici. Beth, începu femeia, mama lui Josh... l-a chemat în judecată pe Reid pentru custodia lui Josh!

Beth rămase cu privirea în gol. Se aşteptase să audă o veste proastă.

- Bunico Daisy, nu ştiu ce să-ţi spun, dar...

- O, Beth, femeia asta este foarte bogată. S-a căsătorit, iar soţul ei are o avere foarte mare, poate angaja cei mai buni avocaţi şi...

Plângea? Acea femeie bună nu avea voie să plângă! Beth se înfurie.

- Chiar dacă-l cheamă în judecată nu înseamnă că

va şi câştiga! Nimeni nu-l va lua pe Josh de lângă tatăl lui! Ar fi prea dureros şi nedrept şi...

Nici nu ştiu cum termină convorbirea. Se duse direct în dormitor şi începu să-şi arunce hainele la întâmplare într-o valiză.

După alte zece minute, pornise la drum. Ştergătoarele abia mai făceau faţă, pentru că turna cu găleata. O aştepta un drum de coşmar. Abia vedea drumul. Trebuia să oprească să alimenteze, ocazie cu care se udă până la piele cât umplu rezervorul. Ploaia curgea neîncetat, de parcă s-ar fi rupt zăgazurile cerului. O aştepta un drum de o noapte, fără vizibilitate şi putea oricând să sfârşească într-un şanţ.

Din fericire, nu păţi nimic pe drum şi spre dimineaţă ajunse la casa lui Reid şi parcă în spatele maşinii acestuia. îşi luă bagajul din portbagaj şi merse foarte încet ca să nu alunece în noroiul din spatele casei. Rufus o simţi imediat şi după câteva clipe apăru şi Reid.

- Dumnezeule! exclamă el. Veni repede spre ea şi-i luă bagajul. Rufus sări la ea cu bucurie, aproape s-o dea jos. Reid reuşi să-l calmeze.

Lui Beth îi curgea apa şuvoaie din părul care i se lipise de cap. îşi trecu mâna peste faţă şi se uită la Reid. Acesta se rezemase de uşă şi o privea de parcă nu-i venea să creadă ce vede. De ce nu spunea nimic?

- De ce nu mi-ai spus? i se adresă ea imediat.

El nu avu nici o reacţie.

- De ce nu te duci mai întâi să te schimbi cu nişte haine uscate?

- La naiba cu tine, Reid! Cu tine vorbeam! Nu mă ignora! Beth făcu un pas spre el ameninţător, murdărind covorul cu noroiul de pe încălţări, dar nu de asta îi păsa acum. De ce nu mi-ai spus nimic despre proces?Atunci ai primit scrisoarea, nu? Inainte de plecarea mea?

- De asta ai făcut atâta drum, ca să-mi pui o întrebare? Pe vremea asta?

Beth se înfurie şi mai tare.

- De ce nu-mi răspunzi? Ar fi trebuit să ştiu şi eu, nu?

El ridică din umeri.

- La ce bun? Nu aveai destule probleme?

- Imi pasă de Josh! Imi pasă de tine!

Reid vru să spună ceva, apoi se opri. Veni spre ea şi o luă încet de mână.

- Vino cu mine, Beth.

O conduse spre camera de zi şi o duse în faţa oglinzii.

- Priveşte-te şi calmează-te.

Avea hainele lipite de trup şi tremura, dar figura pe care o văzu în oglindă o şocă şi pe ea. Ochii păreau ai unei sălbatice, ai unei femei care-şi ieşise din minţi.

Dumnzeule, îşi spuse, omul ăsta va crede că sunt nebună!

Reid o privea lung fără urmă de amuzament în priviri.

- Sunt îngrijorată, asta este, zise ea.

- Şi eu, răspunse Reid.

Beth primi răspunsul lui ca pe o lovitură. Ar fi vrut s-o asigure că nu se întâmpla nimic rău, că nu avea de ce să-şi facă probleme, că pe Josh nu i-l va lua nimeni. Dar apoi îl auzi spunând:

- Nu fi atât de disperată, n-am renunţat la luptă.

Beth începu să tremure.

- Schimbă lucrurile ude, fă un duş fierbinte şi o să-ţi pregătesc ceva de băut, între timp. Vrei cumva un ceai fierbinte? O ciocolată?

- Da, o ciocolată fierbinte, te rog.

- Imediat.

Duşul fierbinte o ajută să se simtă mai bine.

îmbrăcată într-un halat gros de baie se aşeză apoi într-un fotoliu.

- Uite, bea asta ca să te încălzeşti bine, îi spuse Reid întinzându-i o cană.

Se aşeză şi el, iar ea evită să-l privească, de teamă ca nu cumva amintirile pe care le avea cu acest bărbat să-i revină în minte. Apoi realiză că n-ar fi trebuit să vină...

- Cum îţi merge la serviciu? întrebă el pe un ton neutru.

- Bine! încercăm acum două moduri de abordare a unei reclame noi, am angajat un fotograf nou. Este o tânără care a făcut nişte lucruri extraordinare până

acum şi mă înţelege foarte bine, ştie imediat ce vreau. Suntem pe aceeaşi lungime de undă.

- Te-ai apucat de reclama pentru guma de mestecat?

- Da, răspunse ea, îndreptându-se de spate. Am fost plecată în Maryland unde este fabrica lor şi mi-a plăcut ce-am văzut acolo. Şi oamenii erau foarte drăguţi, cooperanţi. Folosesc doar coloraţi naturali, şi xylitol în loc de zahăr şi...

De ce nu se oprea odată? Cum putea să stea în faţa unui om cu probleme trăncănind despre reclamele de gumă de mestecat?

Dar el de ce n-o oprea? De ce nu-i spunea ce i se întâmplase? Prin ce trecea? Nu vedea ce se întâmpla cu ea, nu intuia că trecea prin aceleaşi momente grele ca la acea prezentare? Nu ştia ce să mai facă, aşteptând ca Reid să-i spună ce mare problemă plana asupra lui.

- Ce vei face cu procesul de custodie? îl întrebă brusc. Doar nu era să aştepte toată noaptea ca el să-i spună!

- De unde ai aflat? o întrebă Reid. Cine ţi-a spus?

- Bunica Daisy. Am sunat la voi aseară dar n-a răspuns nimeni şi am sunat atunci la ea. Plângea.

- Plângea? repetă Reid şocat.

- Da, am auzit-o la telefon. Nu mi-a venit să cred când mi-a spus.Vă consideră copiii ei.

- Da, ştiu.

- Aş fi vrut să-mi fi spus şi mie când ţi-a venit citaţia.

Asta m-ar fi făcut să cred că mă consideri prietenă.

- Ştiam că ai destule probleme cu propria ta viaţă şi am considerat că nu este cazul să te mai împovărez şi eu cu ale mele.

Dar eu te iubesc, ar fi vrut să-i spună şi vreau să te ajut, oricum. Dar nu-i putea spune asta.

- Ce s-a mai întâmplat de când ai primit scrisoarea? îl întrebă.

- Am luat legătura cu nişte avocaţi, care nu-mi pot promite prea mult, mai ales în acest moment.

Beth se simţi din nou frustrată că el nu-i dădea detalii.

- Ce ţi-au spus avocaţii? insistă ea.

- Că vor lua cazul, răspunse el sec. Mi-au spus că am fost un prost că n-am intentat acţiune legală imediat după naşterea copilului, menţinonând că mama lui mi l-a dat de bună voie. Acum nu am martori, nu am dovezi. Nu s-a stabilit niciodată o custodie legală.

- Dar cine i-ar putea garanta ei custodia? Doar l-a părăsit la două zile după naştere!

- în acţiune, spune că eu am luat copilul acasă, nu că ea l-ar fi abandonat. De fapt, situaţia este atât de complicată încât depinde din ce punct de vedere o priveşti.

- Cine este avocatul ei? întrebă Beth.

- Gene Morgan, elevul prietenului nostru comun Stuart Engleton.

- Dumnezeule! exclamă Beth.

- Asta mi-am spus şi eu, când am aflat.

- Ce ai de gând să faci? îl întrebă Beth.

- Acum nu sunt prea multe de făcut. Vor trece câteva luni până se judecă procesul.

- Nu poţi decât să aştepţi.

- Exact.

- Dar nu-ţi pot lua copilul! explodă Beth. Ar fi o cruzime! L-ai crescut singur de mic! Maică-sa nici nu l-a văzut până luna trecută!

- Totuşi este mama lui, zise Reid sec.

- Şi? Ce vrea să însemne asta? I-a dat naştere, atât! Nu este o mamă adevărată!

- Ştiu asta!

Beth pufni în plâns.

- Nu sta aşa de pasiv, de parcă... Vorbeşti ca şi cum ai accepta situaţia ca atare, cu atâta calm!

- Nu sunt nici nepăsător, nici pasiv, nici calm. Mă consum cu fiecare clipă care trece. Nu pot dormi noaptea, mă duc de zeci de ori pe noapte la Josh şi verific dacă este acolo...Câteodată simt că-mi pierd cumpătul, dar trebuie să fiu calm.

- Josh ştie ce se întâmplă?

- Nu, vreau să-l feresc de toate astea, cât se va putea. Reid îşi trecu mâinile prin păr. Era descumpănit, singur şi părăsit, iar ea simţi pornirea firească de a-l consola, spunându-i că totul se va rezolva bine. Dar nu

avea puterea să-i promită nimic iar cuvintele ar fi părut lipsite de sens.

Reid o privi.

- Eşti obosită, nu?

- Da, sunt.

Reid o prinse în braţe, privind-o cu tandreţe.

- îţi mulţumesc c-ai venit, Beth.

Cuvintele lui fură ca un balsam. Ea privi ochii lui căprui, conştientă că în ochii ei se puteau citi sentimentele pe care le avea pentru el.

Reid o sărută, apoi o strânse la piept, iar ea se trezi răspunzându-i.

Reid îi murmură:

- Vino, Beth.

Ajunşi în camera lui, Reid îi scoase halatul de pe umeri şi o aşeză încet pe pat. Ea simţi o senzaţie ciudată de goliciune de frisoane, de teamă, de însingurare. Ceva nu era aşa cum se aşteptase şi poate tocmai asta o speria.

- Reid, începu. Deodată simţi frisoane foarte puternice.

Reid o învălui în braţele sale puternice.

- Ce este, iubita mea? murmură el.

- Nu contează.

Făcură dragoste cu frenezie. Apoi, Beth rămase cu privirea în tavan, luptând cu emoţiile. Nu făcuseră dragoste cu bucurie, cu dăruire. Se simţea ieftină şi vinovată. îşi aminti că atunci când făcuseră dragoste pe

ponton fusese altfel.

Îl privi pe Reid, care nu se mişcase deloc. Respira calm şi regulat. Dacă ar fi adormit, nu l-ar fi iertat niciodată pentru asta. Lacrimile începură să se formeze. Se întoarse şi aprinse radioul de pe noptieră şi muzica invadă încăperea.

Reid sări ca ars.

- Te rog, nu...apoi închise aparatul şi rămase privind-o, rezemat într-un cot.

- Imi pare rău, zise el abia şoptit. N-a fost ceea ce ţi-ai dorit.

- N-am crezut că bărbaţilor le pasă ce, cum, sau unde, apucă să zică dar imediat îi păru rău.

- Nu te prosti, Beth, ştii că nu este aşa.

Ea întoarse capul pentru ca Reid să nu-i vadă lacrimile.

- Nu este sfârşitul lumii, Beth.

- Mă faci să mă simt ca naiba!

- Nu te-am forţat să cedezi, Beth.

- Nici n-am susţinut asta, dar ce s-a petrecut mă face să mă simt ca o femeie uşoară şi... şi...

- Ruşinată?

Ea încuviinţă, închizând ochii pentru ca să nu fie nevoită să-l privească.

- N-am vrut să fie aşa. Nu ai de ce să te ruşinezi. Am fost sub stres amândoi în ultimele luni. Chiar acum vieţile noastre sunt marcate de situaţii dramatice. Reacţiile noastre au fost normale.

Beth îl privi.

- N-am obiceiul să sar în patul unui bărbat numai de dragul de a o face. Şi acum aşa m-am simţit.

- Iar eu nu sunt un bărbat oarecare şi nici nu gândesc în acest fel. Reid începu s-o sărute încet. Ştii prea bine de ce am făcut dragoste, Beth. Şi înainte am făcut dragoste din acelaşi motiv, dar nu poate fi întotdeauna la fel.

Avea dreptate, desigur. Dar de ce se simţea atât de afectată de lipsa ei de reacţie la pasiunea lui? Noaptea petrecută pe ponton fusese atât de diferită, ca un vis, din care rămăsese cu o stare euforică.

- Beth, puţină pasiune nu te va ucide, ştii prea bine. Este bine să ştii că eşti capabilă de asta din când în când.

- Eşti dezgustător! exclamă ea revoltată. Pleacă din patul meu!

El începu să râdă. O strânse la piept.

- O, eşti o mică puritană!

- Nu sunt şi te rog dă-mi drumul! Beth nici nu mai ştia dacă să se simtă furioasă sau insultată, dacă să râdă sau să plângă.

- Aş vrea să te văd râzând, apoi plec!

- Niciodată!

- Dar eşti atât de frumoasă când râzi!

Reid o strânse la piept atât de tare că nici nu mai putea respira.

- Se vede că te amuză ce faci, zise ea cu

amărăciune.

- De ce nu? Dar tu de ce nu mi te alături? Aş prefera să ne amuzăm împreună. Te rog, Beth, altfel mă voi simţi prost şi nu mi-o voi putea ierta. încearcă.

Beth îl ascultă şi începură să râdă amândoi, căci râsul lui era molipsitor.

- Te simţi mai bine acum? o întrebă Reid după ce râseseră cu lacrimi. Nu te mai simţi deprimată?Nu mai eşti furioasă?

- Nu.

- Asta este foarte bine. Reid o sărută încet la început, o strânse în braţe, iar ea se simţi foarte bine la adăpost în braţele lui puternice.

A doua zi, Josh fu cel care o trezi, urcându-se în pat. Beth se ridică şi se prefăcu uimită.

- M-ai speriat de moarte, Josh!

Puştiul o prinse după gât.

- Ce bine că te-ai întors! Mi-a fost dor de tine!

- Şi eu ţi-am dus dorul, Josh. Iar acum, povesteşte-mi despre grădiniţa la care mergi şi doamna care are grijă de tine. Nu este chiar o baracudă?

- Ce este baracuda, Beth?

- Un peşte mare, cu dinţii foarte ascuţiţi.

Puştiul începu să râdă imaginându-şi-o pe doamna respectivă cu nişte dinţi mari, care-i ieşeau din gură. Josh o invită să se ridice din pat pentru că Reid pregătise deja micul dejun. Mâncară într-o atmosferă veselă, destinsă de parcă asupra lor n-ar fi planat ameninţarea procesului.

După micul dejun se duse la ponton unde Beth îl întrebă pe Reid, privindu-l lung:

- Crezi că ai avea un atu în plus dacă ai fi căsătorit? S-ar putea considera că-i asiguri un cămin mult mai propice unui copil?

Reid îi evita privirea.

- Poate, cine ştie, deşi unii judecători au început să considere că şi un tată singur se poate descurca bine.

- Dar vrei să te căsătoreşti într-o zi, nu?

- Da, mi-ar plăcea, răspunse Reid oftând. In privinţa fiului meu, voi lupta cu toate puterile şi nu sunt un naiv în privinţa procesului de justiţie. Nu-mi vor lua copilul.

- Reid, zise Beth după o tăcere prelungită. Intreabă-ţi avocatul dacă te-aş putea ajuta... ezită o clipă de parcă n-ar fi vrut să audă cuvintele pe care urma să le rostească... dacă asta te ajută, ne-am putea căsători.

Tăcere. Reid nu spunea nimic. Oare n-o auzise? Beth îşi dori să nu fi rostit acele cuvinte.

- Ai vorbit serios, Beth? întrebă Reid privind-o ca pe o făptură din alte spaţii.

Serios? Sigur că vorbise serios! îi evită privirea.

- N-aş glumi cu astfel de lucruri, nu sunt lipsită de suflet; proastă poate, dar nu şi ticăloasă.

- Ar fi o idee, zise el, referindu-se la propunerea ei. Sincer să fiu, mă gândeam chiar dacă se vor lega de faptul c-ai stat aici cu noi astă-vară. Parcă şi văd în ziare scris cu litere care să-ţi sară în ochi „Tatăl care-şi vede de viaţa sentimentală chiar sub ochii fiului“

Beth ridică din umeri.

- Te poţi aştepta şi la aşa ceva, este adevărat. în acelaşi timp mă gândesc că ne-ar putea acuza că ne-am căsătorit tocmai pentru a nu se ajunge la astfel de discuţii.

Beth ridică ochii disperată spre cer, apoi sări în picioare. Porni spre ponton pentru a se calma. Ce idee prostească avusese, să-i sugereze unui bărbat să se însoare cu ea! Iar el ce răspunsese? Că putea fi o variantă! De parcă făceau împreună o afacere! Dar ea la ce se aşteptase? Ca Reid să-i cadă în genunchi, să-i jure credinţă veşnică?

Pe ponton nu mai era aşa de plăcut. După ploaie până şi frunzele erau ude şi alunecoase, iar mirosul pământului reavăn după ploaie, mirosul pădurii îi umpleau plămânii. Auzi paşi.

- Beth?

Reid se afla acum în faţa ei, cercetând-o.

- Da, Reid, răspunse ea cu mult calm, cu toate că simţea că ar fi vrut să se scufunde în pământul acela moale după ploaie, să se lase înghiţită.

- Beth, îmi pare rău.

- Nu mai contează, Reid.

- Hai să dăm totul uitării.

- Bine, Reid, să dăm totul uitării! rosti ea foarte pronunţat şi se ridică depărtându-se nervoasă.

- Beth, stai o clipă! Ce naiba a vrut să însemne propunerea ta? Mi s-a părut ceva foarte generos, incredibil chiar. Sunt conştient şi că este cea mai nebunească ofertă pe care ai făcut-o vreodată. Mai ştiu

şi că-ţi va părea rău imediat ce te vei gândi la o astfel de eventualitate. Dar eu ce-ar fi trebuit să spun?

- Ce se răspunde de obicei când cineva face o propunere de căsătorie?

- Nu mi s-a mai întâmplat.

- Ai fi putut răspunde“ da“. Beth avea ochii în lacrimi.

- Nu pot accepta această ofertă a ta, Beth, zise el foarte calm, mergând alături de ea prin frunzele ude care le alunecau sub picioare.

- Eu am făcut o ofertă, n-a fost solicitarea ta.

- Şi ce vei face cu slujba? Cu cariera?

- Nu mi-am pus încă problema. Voi găsi o soluţie. Rostind aceste vorbe îşi aminti ce spunea tatăl ei: „termină întotdeauna ce-ai început. Numai incapabilii părăsesc câmpul de luptă“. Nu avea chef să se gândească acum la consecinţe. Poate se va gândi mai târziu; acum contau doar Reid şi Josh. Când intrară în casă, după zece minute, el încă nu-i răspunsese la întrebare.

***

Cinară, apoi jucară cărţi toţi trei. Beth se mişca automat, încercând să nu se gândească, evitând să-l privească pe Reid, dorindu-şi să se afle oriunde altundeva; în Siberia, în Purgatoriu.

La un moment dat, Josh începu să deseneze ceva, întins pe podea.

Reid se apropie de Beth.

- Beth, te rog, iartă-mă pentru lipsa de sensibilitate din după- amiaza asta.

Ea nu ştiu cum să reacţioneze.

Reid îi luă mâinile în palmele sale mari. Palmele lui erau fierbinţi, ale ei reci ca gheaţa.

- Dacă-ţi menţii oferta, aş fi foarte fericit să mă căsătoresc cu tine.

Pe moment, ea avu impresia că-şi va pierde cunoştinţa de fericire.

- Oferta mai este valabilă, reuşi să rostească.

Reid o prinse în braţe şi vru s-o sărute, dar ea îl opri.

- Ai discutat cu avocatul?

- N-am discutat, l-am informat că urmează să mă căsătoresc.

- Şi ce-a spus?

- M-a felicitat.

- Dar întrebarea i-ai pus-o?

- Nu, pentru că nu trebuie să-mi spună cineva dacă mă pot însura sau nu.

Chipul lui Beth se lumină.

- Mă bucură că gândeşti aşa.

După acest schimb de idei, totul se schimbă. Beth nici nu-şi dădu seama cum se întâmplă. Ceva inedit se petrecu cu relaţia lor. Reid o trata cu mai multă atenţie, cu grijă, cu dragoste. Cu toate acestea, atitudinea lui nu era cea a unui bărbat faţă de viitoarea lui soţie. Beth se simţea frustrată. Oare o trata ca pe o prinţesă orientală care nu trebuia atinsă până în noaptea nunţii?

Luni dimineaţă, ajunse la serviciu în jurul orei zece. Nu era prea rău, dacă avem în vedere drumul lung pe

care-l străbătuse. Se duse direct la Jack.

- Jack, vreau să-mi mai iau un concediu.

- Pentru ce, mă rog?

- Mă mărit săptămâna viitoare.

Jack o privi cu ochii ieşiţi din orbite.

- Ce-ar trebui să spun?

- Că mă feliciţi şi, da, îţi dau încă un concediu, Beth.

- Nu puteai să mai aştepţi să termini blestematul ăsta de contract? răcni el, imediat ce realiză ce se putea întâmpla.

- Nu, este urgent. Realiză imediat că făcuse o greşeală.

-A, abia acum înţeleg de ce ai fost atât de ciudată în ultimul timp, spuse el privindu-i pântecele.

Beth nu-l onoră cu un răspuns. Ieşi din birou trântind uşa, iar colegii se uitară ciudat la ea când trecu pe lângă ei ca o furtună. Plecă spre casă, dar abia pe drum realiză că fusese aşa. De ce nu demisionase? Ajunse acasă şi puse la spălat foarte multe lucruri, nevrând să lase rufe murdare.

Apoi dezgheţă frigiderul şi-l curăţă pentru că nu ştia când se va întoarce. Deocamdată păstra apartamentul. Nu era cazul să ia o decizie pripită.

***

Ajunse acasă la Reid chiar în acea noapte.

- Am avut o discuţie cu Jack şi am plecat, îi spuse ea înţepată.

- Ai demisionat? o întrebă Reid, privind-o lung.

- Nu încă. Dar Jack crede că mă mărit pentru că aş fi însărcinată; nu m-am obosit să-i dau explicaţii şi am plecat. Sunt foarte obosită şi aş vrea să mă culc. Noapte bună.

Zilele următoare au fost un coşmar. Reid lipsea foarte mult timp de acasă. Ea trebuia să îngrijească animalele, să facă totul în locul lui. Munci ca o apucată pentru a-şi alunga din minte gândurile negre.

- Josh s-a culcat deja? o întrebă Reid când ajunse.

- Da, acum o jumătate de oră.

- In acest caz, putem discuta liniştiţi. Beth, nu trebuie să continuăm ce am început. Căsătoria, la asta mă refer.

- Te-ai răzgândit?

- Gândeşti mizerabil, Beth!

- Şi tu!

Beth îl sfidă.

- Eu vreau să ducem la capăt ceea ce am început. Nu sunt bună la luat decizii dar odată ce am hotărât ceva, nu dau înapoi. Rămâne să te hotărăşti tu.

- Ştii că eu m-am hotărât de săptămâna trecută. Nu ne aşteaptă o viaţă prea uşoară, Beth. Cu toate astea sper că vom fi fericiţi.

In timp ce discutau, se auzi motorul unei maşini. Rufus începu să latre şi Beth se duse să vadă cine venise. Observă că în faţa casei oprise un Mercedes Benz, din care coborî un bărbat înalt cu părul grizonant, sigur de sine, plin de importanţă. Reid ieşi în întâmpinarea lui.

- Sunteţi Reid McShane? întrebă nou-venitul. Am putea sta de vorbă? Sunt Conrad Rutherford.

- Vă rog, poftiţi.

- Aveţi o casă deosebită; este chiar fascinantă, remarcă el, după ce Reid o prezentă pe Beth.

Reid îl pofti să ia loc şi-l servi cu băutură. Apoi se întoarse spre ea tocmai când voia să plece:

- Te rog să rămâi, Beth.

Ea se aşeză, simţindu-se stânjenită. La fel se simţea şi Conrad Rutherford.

- Beth va trebui să asiste la discuţie, zise Reid. Săptămâna viitoare va deveni soţia mea.

- Felicitări, zise Conrad zâmbindu-i lui Beth.

- Mulţumim, spuseră amândoi în acelaşi timp.

- Domnule Mc Shane, începu Conrad este o discuţie personală şi nu-mi este uşor s-o încep. Aş vrea să discutăm despre ... soţia mea.

Beth ştiu atunci că se afla în faţa bărbatului cu care se căsătorise mama lui Josh.

Capitolul 8

- Domnule MacShane, începu Conrad. N-am ştiut până săptămâna trecută că soţia mea te-a acţionat în judecată pentru custodia copilului. De fapt, nu mi-a spus decât recent că avut un copil.

Reid nu spuse nimic.

- Soţia mea a trecut prin clipe dificile; de fapt, ultimele luni au fost grele pentru amândoi. A pierdut o sarcină la patru luni. Acest lucru a afectat-o teribil pentru că ne doream foarte mult copilul. De atunci a început să bea foarte mult.

Reid interveni.

- Soţia dumitale, domnule, a venit aici băută, să-mi vadă fiul. Confruntarea cu o femeie aflată în stare de ebrietate pe care n-o cunoştea, a fost o traumă pentru copil.

- Imi pot imagina, zise omul. După ce a avortat, soţia mea mi-a mărturisit că a avut un copil; cred că tot timpul s-a simţit vinovată că l-a părăsit. Iar acum are impresia c-a fost pedepsită pentru fapta de atunci. Nu mi-a fost greu s-o înţeleg la început, dar în clipa de faţă sunt cam... depăşit...

Reid îl privea cu chipul împietrit.

- Domnule Rutherford, nu ştiu de ce îmi spuneţi toate astea. Ştiu doar că soţia dumneavoastră încearcă să-mi ia fiul. A avut toate şansele de a-i fi mamă adevărată, dar a refuzat. Timp de cinci ani nu i-a păsat de el, iar acum a devenit brusc interesată de soarta

copilului meu.

Conrad Rutherford îl privi lung.

- Nu-l va lua, domnule MacShane. îmi iubesc soţia, dar nu sunt de acord cu ea în această privinţă. Acum este prea dezorientată să ştie ce vrea şi ce vrea să obţină cu acest proces. Dacă-şi va lua fiul, problema ei tot nu se va rezolva. Copilul nu mai este al ei. O să am grijă să stopez acest proces. Poţi conta pe cuvântul meu, domnule MacShane. Te rog numai să ai puterea de a o ierta.

Beth îl privi lung. Oare Reid va avea puterea de a o ierta pe mama lui Josh? Nu ştia. în adâncul sufletului spera că aşa se va întâmpla. Dar cunoscându-l pe Reid nu putea fi sigură.

După câteva minute, Conrad Rutherford plecă, asigurându-i încă o dată că va opri procesul.

După ce musafirul plecă, Beth izbucni în lacrimi.

- Nu pot să cred că s-a terminat!

- Da, slavă Domnului, s-a terminat! confirmă Reid. Dar tu plângi, Beth. O prinse în braţe şi o strânse la pieptul lui. Şi mie mi-a fost teamă, să nu-ţi închipui că mi-a fost prea uşor. Dar acum hai să sărbătorim evenimentul. De fapt, mi-e o foame de lup! zise el cu ochii strălucind de bucurie.

In timpul mesei, Reid glumi, le spuse anecdote, le povesti întâmplări hazlii. Beth însă îl urmărea cu o greutate în suflet. Acum că problema se rezolvase prin intervenţia acestui bărbat inimos, nu mai avea rost să continue farsa căsătoriei. Il iubea pe Reid, dar căsătoria

lor n-ar fi mers în timp, ştia asta. Simţi dintr-o dată nevoia să doarmă mult, să se odihnească în linişte.

- Reid, mă simt epuizată şi aş vrea să mă odihnesc. Noapte bună, îi spuse ea, sărutându-l pe obraz.

Reid îi luă faţa în mâini şi o sărută încet, de parcă s-ar fi temut s-o atingă:

- Noapte bună, Beth.

***

Reid veni în camera ei după miezul nopţii.

- Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea, furioasă c-o trezise.

- Nu pot să dorm, Beth.

- Bea un pahar cu lapte cald.

- Beth, nu pot să dorm ; mă gândesc cum va fi viaţa noastră conjugală.

- Nu te mai gândi, doar nu mai trebuie să ne căsătorim.

- Da, şi eu am ajuns la aceeaşi concluzie, spuse Reid, iar ea simţi vorbele lui ca pe o lovitură. Beth, te rog, priveşte-mă. M-aş simţi mai bine dacă te-ai întoarce la munca ta, dacă ai face în continuare publicitate şi ai veni să ne vezi ori de câte ori vei putea.

Ea încuviinţă, temându-se să vorbească. Deodată, disperată, trase pătura peste cap.

- De ce te ascunzi, Beth?

- încerc să adorm la loc, zise ea evaziv.

- Mai bine trezeşte-te, să sărbătorim! zise el pe un ton glumeţ.

- Ce să sărbătorim, Reid?

- Faptul că vieţile noastre au reintrat pe un făgaş şi eu numai trebuie să mă simt vinovat.

- Vinovat? pentru ce?

- Pentru căsătorie, mă simţeam vinovat că mă folosesc de tine.

- Dar eu am făcut propunerea!

- Şi eu am acceptat-o!

Beth oftă.

- Ei bine, acum nu mai ai de ce să te simţi vinovat. Du-te liniştit la culcare şi dormi în pace.

- Bine, Beth, mă duc, spuse el sărutând-o. Noapte bună.

***

A doua zi dimineaţă, în loc să plece acasă, se trezi făcând curăţenie în cuibar, cel mai detestabil lucru din lume. Şi poate nici nu era necesar chiar atunci. Nu avea idee. Luă singură micul dejun pentru că tatăl şi fiul erau ocupaţi afară cu motorul unui camion.

Deodată, în faţa acei opri un Maserati. Jack! Reid îl întâmpină, schimbă două vorbe cu el, apoi Beth îl văzu cum arată spre cuibar.

- Aşadar, zise Jack ajungând în dreptul ei, aici te ascundeai. Dumnezeule, dar urât miroase!

Văzând că ea nu spune nimic, Jack continuă:

- In starea ta faci o astfel de treabă?

- Jack, mă impresionează grija ta, dar mă simt foarte bine.

Jack se uită spre Reid.

- Chiar vrei să te ascunzi în locul ăsta uitat de lume, mai ales cu un bărbat care are şi un copil? insistă el. Acum ştiu de ce, pentru că eşti însărcinată.

- Jack, sunt liberă să mă mărit cu cine vreau. De ce

ai venit aici?

- Am venit să te readuc cu picioarele pe pământ; mai târziu, îmi vei fi recunoscătoare. Vreau să vii înapoi la slujbă luni dimineaţă, gravidă cum eşti. Poţi face avort, nu este nevoie să te măriţi cu ăsta.

Furioasă peste măsură, Beth începu să strige la el:

- Ai venit pentru că ştii că am talent, nu? Uite ce este, Jack! Nu-mi mai irosesc talentul pe tine şi reclamele tale împuţtite, demisionez. Ai auzit? Iar acum, pleacă mai repede de aici!

Beth aruncă găleata pe care o avea în mână şi fugi spre Reid, care o prinse în braţe. Incercă să-şi recapete ritmul respiraţiei ignorând cuvintele nu tocmai ortodoxe proferate de Jack. Tremura din tot corpul.

Dumnezeule, ce făcuse? Se uită la mâinile ei; murdare, miroseau urât. Fugi în casă se dezbrăcă făcu duş, spălându-se de două ori cu săpun, şamponându-şi părul de două ori. Nu mai avea slujbă, nici soţ. Putea pleca oriunde, era liberă ca pasărea cerului. Avea bani în bancă, dar unde să se ducă? Intr-o croazieră în jurul lumii? In Africa, în Japonia?

Dar de ce naiba se simţea atât de năpăstuită? De ce plângea? Nu voia să plece nicăieri, voia să rămână aici.

Era un nimic, o incapabilă. îmbrăcă o pereche nouă de blugi şi un pulovăr care costase destul de mult şi se privi în oglindă.

Când apăru în camera de zi, Reid exclamă:

- Arăţi superb! Mi-a plăcut cum l-ai expediat pe tip!

- îmi pare bine că ţi-am oferit spectacol de calitate,

răspunse ea cu sarcasm.

- Te simţi mai bine acum?

- Ca un sac cu ciment. Cum aş putea să mă simt? Nu mai am o slujbă. Cum să mă simt? Ca o proastă! Am un talent deosebit de a-mi ruina viaa.

- Şi atunci, de ce ai făcut-o?

- De ce? Pentru că mi-am pierdut minţile! Ştii de ce am făcut scena asta cu Jack? Pentru că am fost prea laşă ca să pot spune că demisionez, în faţa tuturor colegilor. Şi mai este un lucru: pentru că tatăl meu mi-a băgat în cap că fiicele lui nu dau niciodată înapoi, nu renunţă la luptă niciodată. Bine că nu mai trăieşte să mă vadă!

- Dacă tatăl tău care nu mai există exercită şi acum astfel de presiune asupra ta, îmi imaginez cum a fost când era în viaţă!Beth te simţi acum ca o laşă, nu? De asta mi-ai propus să ne căsătorim? Nu vezi că la nevoie devii cel mai vajnic luptător? Ce-a fost în mintea ta când ai făcut acea propunere? Pentru Josh ai făcut-o, nu? Şi pentru mine, poate! Cred că nu te-ai gândit nici o clipă ce ar însemna pentru tine, pentru viaţa ta!

- Da, sunt o bună samaritean'.

- Lasă sarcasmul! Ai venit aici prima oară cu două luni în urmă şi uite unde ai ajuns acum! Ai făcut toată munca aici a ferma asta! Toată! Şi ai făcut-o mai bine decât mine!Spune-mi, Beth, o laşă ar fi făcut toate astea?

- Am făcut totul pur şi simplu.

- Bethm eu nu te consider nici laşă nici incapabilă. Ai

şi tu, ca fiecare, talente şi îndemânare.

Cu aceste vorbe, Reid plecă.

Ziua trecu într-o stare de tensiune.

- Plec mâine dimineaţă, îi spuse ea la masă.

- Nu poţi să stai până luni? interveni Josh.

- Imi pare rău, dar nu se poate.

După ce-l culcă pe Josh, rămase să citească în faţa şemineului. Reid era în biroul său. O evita? Nu era sigură. Ştia însă că între ei se instalase o stare de răceală, de nesiguranţă. Incercă s-o ignore, căci avea destule probleme deja.

***

Dimineaţă, lucrurile păreau diferite. Ceva se întâmplase peste noapte, dar nu ştia ce. Dormise foarte profund, aşa cum nu i se mai întâmplase de multă vreme.

Iată-mă aşa cum sunt acum, îşi spuse privindu-se în oglindă; am scăpat de Jack, de clienţii insistenţi, de slujbă. Am bani destui şi tot timpul din lume pentru a afla ce vreau de la mine, de la viaţă. Un singur lucru îmi doresc: să nu mai fac reclame pentru gumă de mestecat.

Se va apuca de altceva; poate chiar îşi va continua studiile. Voia să facă ceva fascinant şi important, ceva care să-i aducă bucurie, aşa cum era pentru Reid proiectul de case. Dar şi în cazul lui exista riscul să dea greş, pentru că era foarte posibil ca nimeni să nu vrea să cumpere astfel de case.

Construcţiile urmau să înceapă în curând. Abia apoi începea adevărata aventură. Ea îşi dori să facă parte din

proiect, să împartă cu Reid bucuria reuşitei, dar şi amarul eşecului.

îşi imagină cum casele se ridicau de la o zi la alta. Le şi vedea ridicate în acel cadru natural cu faţa spre pădure. Camerele să fie însorite.

Oamenilor să le placă să trăiască în ele. Se entuziasmă pe măsură ce se gândea tot mai mult, inima începu să-i bată tare. De ce nu se gândise până acum la această posibilitate? Putea să facă publicitatea şi reclama... o va face singură... nu va avea şefi, va angaja câţiva oameni care s-o ajute... îi va da socoteală doar lui Reid...

Stătea astfel în pat în capul oaselor cu faţa luminată de o mare bucurie. De ce nu-i venise până acum această idee? Fusese prea orbită de necazurile şi problemele zilnice pentru a vedea această posibilitate.

Dar dacă Reid nu va fi de acord cu ideea ei? Dacă voia pe altcineva? La asta nu se gândise. El nu spusese nimic până acum despre publicitatea pentru proiect.

Se duse la bucătărie, unde-l găsi citind Sunday Post.

- Cred că mi-am găsit o slujbă nouă, zise ea fără altă introducere.

El ridică uimit din sprâncene.

- Te-ai mişcat destul de repede!

- Nu sunt încă sigură.

- Spune-mi despre ce este vorba, zise Reid.

Beth trase aer în piept.

- Se referă la reclamă şi relaţii cu publicul într-o companie foarte mică. Voi face eu totul pentru început

şi voi răspunde în faţa unei singure persoane. Este ceea ce vreau.

Tăcerea care se lăsă începu să-i reverbereze puternic în urechi şi se simţi dintr-o dată speriată de propriile-i cuvinte. Reid o privea lung, dar nu putea citi nimic pe chipul lui.

- Ei bine, slujba este a ta, zise el într-un târziu.

Beth îl privi câteva secunde, incapabilă să rostească un cuvânt.

- Eşti convins, Reid?

- Foarte convins, slujba asta te aşteaptă de ceva timp.

- De ce nu mi-ai spus?

- Pentru că trebuie să decizi singură ce vrei să faci cu viaţa şi cu cariera ta. Atâta timp cât aveai acea slujbă în care realizai foarte mult nu cred că te-ar fi interesat slujba aceasta. Nu este deocamdată ceva măreţ.

- Dar are perspective; dacă am putea vinde nişte case, ai putea începe proiecte mai mari, ai putea ridica un oraş chiar!

El o privi lung.

- Să nu ne facem iluzii deocamdată, Beth!

Ea începu să râdă.

- Te voi determina eu să-ţi faci! Voi lucra cele mai reuşite reclame cu cea mai bună publicitate. Vrei ceva şi pentru televiziune? Aş putea face...

Reid începu să râdă alături de ea.

- Beth, e duminică şi ziua mea liberă!

- Foarte bine. Eu... Reid, eşti sigur că vrei să-mi dai mie slujba asta? N-o faci din alte motive?

- Ce motive, Beth? zise el încruntându-se.

- Nu ştiu, poate simţi că vrei să mă ajuţi. Poate eşti un altruist, un filantrop sau bunul samaritean.

El o lămuri imediat.

- Beth, acest proiect îmi este mult prea drag pentru a-l ruina printr-o acţiune necugetată. Ştiu exact ce-mi doresc. îi zâmbi cu emfază: pe tine.

Aşadar, Reid nu glumea în privinţa slujbei, era acum sigură de asta şi privindu-l, observă cum dragostea i se putea citi pe chipul uneori atât de greu de pătruns. îşi aminti cum făcuseră dragoste... lăsă privirea în jos asupra ceştii de cafea pe care o ţinea în mână.

- îmi voi căuta un apartament în Richmond, zise ea, forţându-se ca vocea să-i pară foarte naturală.

- Ştii prea bine că poţi sta aici, îi spuse Reid prinzându-i mâinile în palmele lui mari. Beth ridică ochii spre el în tăcere. Te iubesc, Beth, murmură el.

Ea începu să plângă. Nu se aşteptase să audă această declaraţie tocmai în momentul acesta, iar când o auzi răsuflă uşurată. O aştepta de mult şi-şi pierduse speranţa c-o va auzi vreodată. Reid o luă în braţe.

- Te rog să nu plângi, Beth, vreau să te simţi fericită.

- Sunt fericită, zise ea printre lacrimi. Ii era cam greu să oprească izvorul lacrimilor, dar reuşi în cele din urmă. Se lăsă strânsă la pieptul lui, într-o stare de euforie. N-am crezut c-o să-mi spui vreodată vorbele astea. Parcă

spuneai că nu-ţi plac declaraţiile.

- Aşa a fost cândva. Acum am simţit nevoia să-ţi declar dragostea mea. Vocea lui era puternică, sigură. Când am înţeles prima dată că te iubesc am simţit ceva vecin cu agonia. Ştiam că trebuie să fii liberă, să te las să pleci, dar mă temeam să nu te pierd.

- O, Reid, te iubesc din tot sufletul, ştii asta, nu?

El încuviinţă.

- Săptămâna trecută când te-ai întors aici când erai atât de răvăşită, tulburată, furioasă, chiar am ştiut. Reid o sărută de data asta cu săruturi lungi, pasionale, pline de dragoste. De ce nu ne căsătorim? şopti.

Inima lui Beth începu să tresalte de bucurie. Totul, absolut totul începea să intre pe făgaşul dorit în viaţa ei. Era prea multă fericire dintr-o dată!

Il privi lung, apoi îl întrebă:

- Iţi doreşti căsătoria asta?

- Este un lucru prea serios, n-aş glumi niciodată cu aşa ceva.

- Da, ar fi o idee, zise ea.

Sfârşit